«ከእኔ የሰማችሁትን አብ የሰጠውን የተስፋ ቃል ጠብቁ፤ ዮሐንስ በውኃ አጥምቆ ነበርና፥ እናንተ ግን ከዋቂት ቀን በኋላ በመንፈስ ቅዱስ ትጠመቃላችሁ።»

የሐዋርያት ሥራ 1፡5

8

መንፈስ ቅዱስና የሐዋርያት ሥራ

ኢየሱስ ክርስቶስ ከትንሣኤው በኋላ ለተከታዮቹ እየታያቸውና ስለ እግዚአብሔርም መንግሥት እየሰበከ አርባ ቀናት ቆየ። ወደ አባቱ ከማረጉ በፊት ከርሱ የሰሙትን አብ የሰጠውን የተስፋ ቃል በኢየሩሳሌም ሆነው እንዲጠብቁ አዘዛቸው፤ ይህም የተስፋ ቃል የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት ነበር። ጥምቀቱም ኃይልን ስለሚሞላቸው ከኢየሩሳሌም እንስቶ እስከ ምድር ዳርቻ ድረስ የርሱ ምስክሮች ያደርጋቸዋል (ሉቃ 24፡49፤ ሐዋ 1

72

ፀ. ኢፍ ፄስትዮት፡ *// ንስፐል ለክርዲንግ ቱ ሌንት ጆን* (ግራንድ ራፒድስ፡ ኤርድመንስ አሳታሚ

፡5-8)። ይህም የተስፋ ቃል በበዓለ ኀምሳ ቀን ሐዋርያቱ ተሰብስበው እንዳሉ መንፈስ ቅዱስ በመውረዱ ተፈጸመ።

«በዓለ ኀምሳ የተባለውም ቀን በደረሰ ጊዜ፥ ሁሉም በአንድ ልብ ሆነው አብረው ሳሉ፥ ድንገት እንደሚነጥቅ ኀውሎ ነፋስ ከሰማይ መጣ፥ ተቀ ምጠውም የነበሩበትንም ቤት ሁሉ ሞላው። እንደ እሳትም የተከፋፈሉ ልሳኖች ታዩአቸው፤ በእያንዳንዳቸውም ላይ ተቀመጡባቸው። በሁሉም መንፈስ ቅዱስ ሞላባቸው፥ መንፈስም ይናገሩ ዘንድ እንደሰጣቸው በሌላ ልሳኖች ይናገሩ ጀመር።»

(ሐዋ 2፡1-4)

«...ስለዚህ በእግዚአብሔር ቀኝ ከፍ ከፍ ብሎአልና የመንፈስ ቅዱስን የተስፋ ቃል ከአብ ተቀብሎ ይህን እናንተ አሁን የምታዩትንና የምት ሰሙትን አፈሰሰዉ።»

(ሐዋ 2፡33)

የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት ከኢየሱስ የሰሙት አብ የሰጠው የተስፋ ቃል ሲሆን ይህም በበዓለ ኀምሳ ቀን ተፈጸመ፤ ኢየሱስም መንፈስን ከአብ ተቀብሎ እነርሱን አጠመቃቸው። አብ መንፈሱን ስለጄ ሰፍሮ እንዳልሰጠዉ ሁሉ እን ደዚሁም ልጄ ደግሞ የሚወዱትን ሁሉ በመንፈስ ቅዱስ አረሰረሳቸው፤ በመንፈ ሱም ተጠመቁ (ዮሐ1፡32-34)። በመጠመቃቸውም የርሱን ኃይል ተሞሉ፤ አርሱንም ለበሱት። በእርሱም መንፈስ ስለተሞሉ እርሱ ያደርገውና ያስተ ምረው ዘንድ የጀመረውን አገልግሎት ቀጠሉ። ከኢየሩሳሌም እንስቶ እስከ ምድር ዳርቻ ድረስ በየከተማው፤ በየዱራና በየገደሉ የርሱ ምስክሮች በመሆን ሞቱንና ትንሣኤውን ተሸክመው ዞሩ፤ እስከ ሞትም ድረስ የታመኑ ሆኑ።

ኢየሱስ የሰጣቸው ሦስት ተስፋዎች (አሳባቸው አንድ የሆነ) በዚህ በዐ ዓለ ኀምሳ ቀን ሲፈጸሙ እንመለከታለን። እነርሱም 1ኛ. በሉቃስ 24፡49 ላይ የሚገኘው «እነሆም፥ አባቴ የሰጠውን ተስፋ እኔ አልክላችሁአለሁ እናንተ ግን ከላይ ኃይል እስክትለብሱ ድረስ በኢየሩሳሌም ከተማ ቆዩ።» የሚለው ሲሆን፤ 2ኛ. በሐዋርያት ሥራ 1፡5 ላይ «ነገር ግን ከእኔ የሰማችሁትን አብ የሰጠውን

ድርጅት1 1973) 292-295።

የተሰፋ ቃል ጠብቁ፤ ዮሐንስ በውኃ አጥምቆ ነበርና፥ እናንተ ግን ከዋቂት ቀን በኋላ በመንፈስ ቅዱስ ትጠመቃላችሁ አለ።» 3ኛ. በሐዋርያት ሥራ 1፥8 ላይ «ነገር ግን መንፈስ ቅዱስ በእናንተ ላይ በወረደ ጊዜ ኃይልን ትቀበላላችሁ።» የሚሉት ናቸው።

በሉቃስ 9፥1-6 ባለው ክፍል እንደምናየው ኢየሱስ አሥራ ሁለቱን ጠርቶ በአጋንንት እንዲያወጡና በሽታን እንዲፈውሱ ኃይልንና ሥልጣንን ሰጣቸው። ይህንንም በማድረጉ በእግዚአብሔር መንግሥት ውስጥ ተሳታፊ አደረጋቸው። በመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት ደግሞ በሞቱና በትንሣኤው ያተመውን የደህንነት ወንጌል በሙሉ ኃይልና ሥልጣን እንዲቀጥሉ ኃይልን አስታጠቃቸው፥ በጸጋ ሰጦታም ተሞሉ። ይህም ማለት እግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ በእነርሱ ውስጥና በመካከላቸው ሊያድር ወረደ። መጥምቁ ዮሐንስም «እርሱ በመንፈስ ቅዱስ ያጠምቃችሁአል» ብሎ የተናገረው ትንቢት ተፈጸመ።

በኃይል መሞላትና በልዩ ልዩ ሥጦታዎችም መባረክ የሰላሙን ወንጌል ለመሰበክ አስፈላጊ ነበር። ወይም በሌላ አነጋገር ለተጠሩበትና ለተሰየሙበት አገልግሎት አስታጠቃቸው። ይህም የመንፈስ ቅዱስ ሙላት ኃይልን በማሰታጠቅ በግል ሕይወታቸው የቅድስና (የመንፈስ) ፍሬ እንዲያፈሩና[73] በአገልግሎታቸው ደግሞ የወንጌሉ ምስክሮች እንዲሆኑ ረዳቸው። በመጨረሻም የኢየሱስ አገልግሎት በመንፈስ ቅዱስ ኃይል በይፋ እንደተከፈተው ሁሉ የሐዋርያት አገልግሎትም እንዲሁ በመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት ተመርቆ በበዓለ ኀምሳ ቀን በይፋ ተከፈተ። ከዚያን ጊዜ ጀምሮ ወንጌል በመንፈስ ኃይል ሰለጠ።[74]

73

አንዳንድ እንደነ ዶ/ር ጎርደን ፊ ያሉ ምሁራን በመንፈስ የመሞላታችን ተቀዳሚ አላማ በኃይሉ እንድንታጠቅና ፍሬ እንድናፈራ እንዲሁም በእግዚአብሔር ደስ እንዲለን ነው ሲሉ ሌሎቹ እንደነ ዶ/ር ክሬግ ኪነር ያሉት ምሁራን ደግሞ የመሞላታችን ተቀዳሚ አላማ በኃይል ተሞልተን ወንጌልን እንድንሰብክ ነው ይላሉ። ነገር ግን ሁለቱም ተቀዳሚና አስፈላጊዎች ናቸው፤ — መንፈስ ቅዱስ ኃይልን በማስታጠቅ ወንጌልን እንድንሰብክ ሲረዳን ሕይወታችንንም ደግሞ በመስመር ፍሬ እንድናፈራ በማድረግ ወንጌልን በአነደበታችን ብቻ ሳይሆን ነገር ግን በሁሉአችንም ቋምር እንድንሰብክ ይረዳናል።

74

ሮጀር ስትሮንስታንድ፡ *ዘ ክሪዝማቲክ ቲኦሎጂ ኦቭ ሉቃስ* (ፒዐዲ፡ ሄንድሪክሰን አሳታሚ ድርጅት፤ 1994) 52።

የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት በአሁኑ ዘመን

አንድ ሰው ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስን እንደ ግል አዳኙና የሕይወቱ ጌታ አድርጎ ሲቀበል ኃጢአቱ ይቅር ይባልለታል፥ መንፈስ ቅዱስም ወደ ሕይወቱ በመምጣት ይለውጠዋል። ይህ ዓይነቱ ለውጥ ዳግም መወለድ ይባላል። ነገር ግን የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት ሰንል ከዳግም መወለድ የተለየ ሲሆን ይህም በመንፈስ መሞላትና መጥለቅለቅ ማለታችን ነው። በዛሬዋ ቤተክርስቲያን የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት ምንድነው? የምንጠመቀውስ መቼ ነው? እንደ በዓለ ኀምሳ ቀን ያለ ጥምቀት አሁንም ሊኖር ይችላል ወይ? የሚሉት ጥያቄዎች ከማወዛገባቸው የተነሳ የክርቲያኑን ጎራ በሁለት ከፍለውታል።

አንደኛው ወገን ይህም ወስሊያን፥ ፔንቴኮስታልስ፥ የሆሊነስ አማኞች፥ ካሪዝማቲክና ሌሎችም ክርስቲያኖች የመንፈስ ቅዱስን ጥምቀት ከዳግም መወለድ በኋላ የሚመጣ ራሱን የቻለ ሂደት ነው ይላሉ። ሌሎቹ ደግሞ ማለትም በሪፎርምድ ትራዲሽን ሥር ያሉት አማኞችና እነርሱን የመሰሉት ደግሞ የለም፥ አንድ ሰው ዳግም ሲወለድ በመንፈስ ቅዱስ አብሮ ይጠመቃል እንጂ ሌላ ሁለተኛ ጊዜ የሚሰጥ ጸጋ የለም ይላሉ። የመጀመሪያዎቹ የሚያቀርቡት መረጃ በሐዋርያት ሥራ ላይ የተጠቀሱትን የመንፈስ ቅዱስ ሥራዎች ሲሆን፥ ሁለተኞቹ ደግሞ የሐዋርያት ሥራ ታሪካዊ እንጂ ትምህርት አዘል [Didactic] ስላል ሆነ እርሱን እንደ መመሪያ በመውሰድ የዚያን ዓይነት ጥምቀት አሁንም ሊኖር ይችላል ብለን መውሰድ አንችልም በማለት አሁን ያለውን የመንፈስ ቅዱስ አንቅስቃሴና ሰጦታዎችን ይቃወማሉ ወይም አይቀበሉም።[75]

ነገር ግን በሉቃስ ወንጌልና በሐዋርያት ሥራ ላይ ጠለቅ ያለ ጥናት ያካሄዱት ሮጀር ስትሮንስታንድ ሲጽፉ በሐዋርያት ሥራ ላይ የምናየው ሰለ ክርስቶስና መንፈስ ቅዱስ የተጻፉት የብሉይ ኪዳናት ትንቢት ሲፈጸሙና የእግዚአብሔር መንፈስ በኃይልና በድንቅ ሲሠራ መሆኑን ገልጸዋል። በመቀጠልም

75

ጆን ስቶት፡ *ዘ ባፕቲዝም ኢንድ ፉልስ ኦቭ ዘ ሆሊ ስፒሪት* (ዶውነርስ ግሮቭ፡ ኢንተርቫርሲቲ 1964) 8። አንተኒ ስትሮንስታንድ፡ 5-9።ሆክማ፡ *ሆሊ ስፒሪት ባፕቲዝም* (ግራንድ ራፒድስ፡ ኤር ድማን አሳታሚ ድርጅት፤ 1972) 23-24።

የሐዋርያት ሥራ የመንፈስ ቅዱስን ተአምራዊ ሥራ የሚያሳይ ታሪካው መጽሐፍ ቢሆንም ገና ለገና ታሪካዊነት እንጂ ትምህርት አዘልነት [Didactic] የለውም በማ ለት መንፈስ ቅዱስ በቤተክርስቲያን የጀመረውን መለኮታዊ ሥራ መጣA እንች ልም[76] ብለዋል።

በርግጥም ወንጌላትንና የሐዋርያት ሥራን ስንመለከት የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት ከዳግም መወለድ በኋላ የሚመጣ መሆኑን እንመለከታለን። ምክንያቱም 1ኛ. ኢየሱስ ራሱ በመንፈስ ቅዱስ ተፀንሶ በመንፈስ የተሞላውና የተቀባው ሠላሳ ዓመት ሲሞላው ነው። 2ኛ. ደቀመዛሙርት የተለወጡት ወይም አዲስ ሕይወትን ያገኙት ኢየሱስ እፍ ባለባቸው ጊዜ ሲሆን በመንፈስ ቅዱስ የተጠመ ቁት ግን በበዓለ ኀምሳ ቀን ነው። 3ኛ. የሰማርያ ሰዎች መንፈስ ቅዱስን የተ ሞሉት ከዳኑ በኋላ ነው (ሐዋርያት የሰማርያ ሰዎች የእግዚአብሔርን ቃA እን ጂ መንፈስ ቅዱስን እንዳልተቀበሉ በሰሙ ጊዜ ጴጥሮስንና ዮሐንስን ላኩላቸው፤ ሐዋ 8)። 4ኛ. ጳውሎስ ወደ ኤፌሶን በመጣ ጊዜ አንዳንድ ደቀመዛሙርትን አገኘና «ባመናችሁ ጊዜ መንፈስ ቅዱስን ተቀብላችሁ? አላቸው፤ እነርሱም አልተቀበልንም መንፈስ ቅዱስ እንዳለ ሰንኩዋ አልሰማንም» አሉት (በዮሐንስ ሞምቀት ተጠምቀዋል ነገር ግን ኢየሩሳሌምን ለቀው ራቅ ወዳለ ቦታ ከወጡ ሳይ ቆይ እንደግይቀር ይገመታል። ምክንያቱም በበዓለ ኀምሳ ቀን የተከናወነውን ነገር ሰንኳን ጭራሽ አልሰሙም)። እርሱም እጁን በጫነባቸው ጊዜ መንፈስ ቅዱስን ተሞሉ በልሳኖችና ትንቢት ተናገሩ (ሐዋ 19)።

ነገር ግን እንዳንዶቹ ደግሞ ጌታን ሲቀበሉ እዚያው በመንፈስ ቅዱስ የተሞሉ አሉ። ለምሳሌ ጳውሎስን ብንመለድ ኢየሱስ በደማስቆ መንገድ ከተ ገለጠለት ቡኋላ ወደ አናንያ ቤት ወሰዱት። እዚያም አናንያ እጁን በጫነበት ጊዜ መንፈስ ቅዱስን ተሞላ (ሐዋ 9፤10-18)። ጴጥሮስ ከእግዚአብሔር በተቀበ ለው ራእይ መሠረት ወደ ቂሳርያ በመሄድ ለቆርኔሊዎስና ለቤተሰዎቹ ወንጌልን በሚሰብክበት ጊዜ ቃሉን በሰሙት ሁሉ ላይ መንፈስ ቅዱስ ወረደባቸው፤ በልሳኖችም ተናገሩ (ሐዋ10)።

[76] ለትሮንስታንድ፣ 5-9።

ማጠቃለያ

እንግዲህ ከላይ እንደተመለከትነው የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት ከዳግ ም ውልደት የተለየ ሲሆን፤ ይህም —

- ሰዎች ጌታን ሲቀበሉ በመንፈስ ቅዱስ ሊጠመቁ ይችላሉ (ወዲያ ውኑ)።
- ሌሎች ደግሞ ከዳኑ በኋላ ስለ መንፈስ ቅዱስ ጥምቀት በቂ መረዳ ትን ሲያገኙ ልባቸውን በመክፈት ይጠመቃሉ።

በልሳን መናገርና የጸጋ ስጦታዎች

በልሳን የመናገር ጉዳይ ነገር በዘመናችን ባለችው ቤተክርስቲያን ዘንድ አወዛጋቢ ጉዳይ ሆኖ ይታያል። ከዚህ ቀጥሎ መንፈስ ቅዱስን የተሞሉ ሁሉ በልሳን መናገር አለባቸው ወይ? ወይም ደግሞ ይናገራሉ ወይ? የሚለውን ጥያ ቄ ለመመለስ እንሞክራለን። እንደሚታወቀው በልሳን መናገርን አስመልክቶ ሁለት ዓይነት አስተሳሰብ አለ — አንደኛው ክፍል መንፈስ ቅዱስን የተሞሉ ሁሉ በልሳን መናገር አለባችው ሲል፤ ሁለተኛው ክፍል ደግሞ የለም፤ በመንፈስ ቅዱስ የተሞሉ ሁሉ የግድ በልሳን መናገር የለባቸውም ይላል።

በልሳን መናገር የመንፈስ ቅዱስ ሙላት ምልክት መሆኑን በሐዋርያት ምዕራፍ ሁለት ላይ እንመለከታለን። ጴጥሮስም በልሳን መናገር መንፈስ መውረ ዱንና የነቢዩ ኢዩኤል ትንቢት መፈጸሙን እንደሚያሳይ ተናግሮአል (ሐዋ 2፤ 19-21)። በሌላ ጊዜ ደግሞ ጴጥሮስ ወደ ቂሳርያ ሄዶ ለቆርኔሎዎስና ይሰሙት ለነበሩት ሰዎች ወንጌልን በሰበከ ጊዜ ቃሉን በሚሰሙት ሁሉ ላይ መንፈስ ወረደ ባቸው፤ በልሳኖችም መናገር ጀመሩ (ሐዋ 10)። ጳውሎስ ስለ መንፈስ ቅዱስ መውረድ ፈጽሞ እውቀት የሌላቸውን ተከታዮች ባገኘ ጊዜ እጁን ጫነባቸውና መንፈስን ተሞሉ፤ በልሳኖችም ተናገሩ (ሐዋ 19)። ጳውሎስ ራሱ ጌታን በተቀ በለ ጊዜ በመንፈስ ቅዱስ እንደተሞላ ቃሉ ይነግረናል (በልሳን መናገሩን ባይገል ጽም ፤ሐዋ 9)። ነገር ግን ወደ መልእክቶቹ ዘወር ያልን እንደሆነ በአንደኛ ቆሮንቶስ ምዕራፍ አሥራ አራት ላይ ከግናቸውም ይበልጥ በልሳን ስለሚናገር

እግዚአብሔርን እንደሚያመሰግን ተናግሮአል (1ቆሮ 14፥18)። ከዚህ የምንረዳው ነገር ቢኖር በልሳን መናገር የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት (ሙላት) ውጤት ስለ ሆነ ያገኘውም በደግሰቀ መንፈስን በተሞላበት ጊዜ ስመሆኑ መገመት ይቻላል።

ነገር ግን የሰማርያ ሰዎች መንፈስ በወረደባቸው ጊዜ በልሳኖች ይናገሩ አይናገሩ የተገለጸ ነገር የለም – «እጃቸውን ጫኑባቸው መንፈስ ቅዱስንም ተቀበሉ» የሚለውን ብቻ እናያለን። በዚያን ጊዜም ሲሞን የሚሉት ሰው በሐዋርያት እጅ መጫን መንፈስ ቅዱስ እንዲሰጥ ባየ ጊዜ ገንዘብ ይዞ ወደ ሐዋርያት መጣና — «እጄን የምጭንበት ሰው ሁሉ መንፈስ ቅዱስን ይቀበል ዘንድ ለእኔ ደግሞ ይህንን ሥልጣን ስጡኝ አለ» (በነገራችን ላይ የእግዚአብሔርን ስጦታ በገንዘብ ሊገዛ በመሞከሩ ተገስጸአል፤ 8፥14-20)። በርግጥ እነዚህ ሰዎች በልሳን እንደተናገሩ የተገለጸ ነገር ባይኖርም መመለስ የሚገባን ጥያቄ ቢኖር - ሲሞን በሰዎቹ ላይ በግልጽ የሚታይ ማረጋገጫ ካላየ በስተቀር በመንፈስ መሞላታቸውን በምን አወቀ? የሚለውን ነው።

ማጠቃለያ

ከላይ ባየናቸው ድጋፍ መረጃዎች መሠረት ሦስት ነገሮችን እንረዳለን —

- ❖ በመንፈስ ቅዱስ ሲጠመቁ ብዙዎች በልሳኖች ተናግረዋል
- ❖ በመንፈስ ቅዱስ ሲጠመቁ አንዳንዶቹ መሞላታቸውን የሚያሳይ ግልጽና ተጨባጭ የሆነ ለውጥ ታይቶባቸዋል (ምንም እንኳን በልሳኖች ተናገሩ ብሎ በግልጽ ባይናገርም)
- ❖ የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀትና በልሳን መጸለይ ምንም ዓይነት ሰው ሰራሽ ዘዴ አያስፈልገውም። አንዳንድ አገልጋዮች ለሰዎች በሚጸልዩበት ጊዜ ሰዎቹ የተወሰኑ ቃላቶችን በተደጋጋሚ እንዲሉ ያበረታቱዋቸዋል (ለምሳሌ ያህል «ሃሌ ሉያ» ወይም «አሜን» ወዘተ. የሚሉትን ቃላት በተደጋጋሚ እንዲሉ ያደርጋሉ)። በመሠረቱ በልሳን የመጸለይ ስጦታ የእግዚአብሔር መለኮታዊ አሠራር በመሆኑ በእምነት ሆነን መጸለይ እንጂ መንፈስ ቅዱስን ለመርዳት መሞከር በቃሉ የተደገፈ አይደለም።

«እንዲሁም ደግሞ መንፈስ ደካማችንን ያግዘዋል፤ እንዴት እንድንጸልይ እንደ ሚገባን አናውቅምና፤ ነገር ግን መንፈስ ራሱ በማይነገር መቃተት ይማልድልናል፤ ልብንም የሚመረምረው የመንፈስ አሳብ ምን እንደ ሆነ ያውቃል፤ እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ ስለ ቅዱሳን ይማልዳልና።»

ወደ ሮሜ ሰዎች 8፥26-27

9

መንፈስ ቅዱስና የሮሜ ሰዎች

ጳውሎስ መልእክቱን ወደ ሮሜ ሰዎች ሲጽፍ በነቢያቱ አፍ በቅዱሳን መጻሕፍት አስቀድሞ ተስፋ ስለጠው ስለ እግዚአብሔር ወንጌል ሐዋርያ ሊሆን እንደተጠራ በመግለጽ ይጀምራል (1፥1)። በመቀጠልም ወንጌሉም «እንደ ቅድስና መንፈስ ከሙታን መነሳት ስለተነሳው፥ በኃይል የእግዚአብሔር ልጅ ሆኖ ስለተገለጠው» ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ የሚመሰክር እንደሆነ ይናገራል (1፥3-4)። በመቀጠልም ወደ ሮሜ ለመሄድ ብዙ ጊዜ

እንደሚያስብ ይናገራል። ለመሄድ የሚፈልግበት ዋናው ዓላማ ደግሞ «ትጸኑ ዘንድ መንፈሳዊ ስጦታ እንዳከፍላችሁ» ነው፤ ምክንያቱም «በሌሎቹ አሕዛብ ደግሞ እንደ ሆነ በእናንተም ፍሬ አገኝ ዘንድ ... በሮሜ ላላችሁ ለእናንተ ወንጌልን ልሰብክ ተዘጋጅቻለሁ።» (1፥11-15) በግለት መንፈሳዊ ስጦታ የሕይወት ፍሬን ለማፍራት አስፈላጊ መሆኑን ያሳየናል። ስለሆነም የሐዋርያው ስሪነገር መንፈሳዊ ስጦታን እንዲያገኙና ፍሬ እንዲያፈሩ ሲሆን ይህም ደግሞ ለነርሱ ያለው የልብ ቅንዓት ያሳያል።

በምዕራፍ ሁለት ላይ ደግሞ ሲናገር «በግልጽ በሥጋ የሚደረግ መገረዝ መገረዝ አይደለምና፤ ዳሩ ግን በስውር አይሁዳዊ የሆነ አይሁዳዊ ነው፥ መገረዝ በመንፈስ የሚደረግ የልብ መገረዝ ነው እንጂ በመጽሐፍ አይደለም፤ የርሱ ምስጋና ከእግዚአብሔር ነው እንጂ ከሰው አይደለም።» (2፥29) በግለት የሚለውጠው መንፈስ ቅዱስ እንጂ በሕግ የተጻፉትን ፊደላት በመጠበቅ እንዳልሆነ ይናገራል። ሙሴ በምድረበዳው ጉዞ ላይ ለአዲሱ ትውልድ ሲናገር – «በሕይወትም አንድትኖር አምላክህን እግዚአብሔርን በፍጹም ልብህ በፍጹምም ነፍስህ እንድትወድ አምላክህ እግዚአብሔር ልብህን የዘርህንም ልብ ይገርዛል» በማለት እግዚአብሔር በራሱ ሰዓት እንደሚለውጣቸው ተናግሮ ነበር (ዘዳግ 30፥6)። በትንቢተ ኤርምያስም ላይ ተመሳሳይ የሆነ መልእክት እናያለን —

> «እነሆ ከእስራኤል ቤትና ከይሁዳ ቤት ጋር አዲስ ቃል ኪዳን የምገባበት ወራት ይመጣል፥ ይላል እግዚአብሔር ከግብፅ አገር አወጣቸው ዘንድ እጃቸውን በያዝሁበት ቀን ከአባቶቻቸው ጋር እንደ ገባሁት ያለ ቃል ኪዳን አይደለም እነርሱ በኪዳኔ አልጸኑምና፥ እኔም ቸል አልኋቸው፥ ይላል እግዚአብሔር። ከእነዚያ ወራት በኋላ ከእስራኤል ቤት ጋር የምገባው ቃል ኪዳን ይህ ነውና፥ ይላል እግዚአብሔር፤ ሕጌን በአእምሮአቸው አኖራለሁ፥ በልባቸውም እጽፈዋለሁ እኔም አምላክ እሆናቸዋለሁ እነርሱም ሕዝብ ይሆኑኛል።»
>
> (ኤር 31፥31-33)

በትንቢተ ሕዝቅኤልም ላይ እንዲህ ተብሎ ተጽፎአል —

> «በትእዛዜም ይሄዱ ዘንድ ፍርዴንም ይጠብቁና ያደርጉ ዘንድ አንድ ልብ አሰጣቸዋለሁ፥ በውስጣቸውም አዲስ መንፈስ አሰጣለሁ፥ ከሥጋቸው ውስጥ የድንጋዩን ልብ አወጣለሁ የሥጋንም ልብ አሰጣቸዋለሁ፤ እነርሱም ሕዝብ ይሆኑኛል እኔም አምላክ እሆናቸዋለሁ።» (11፥19-21)
>
> «አዲስም ልብ አሰጣችኋለሁ አዲስን መንፈስ በውስጣችሁ አኖራለሁ የድንጋዩንም ልብ ከሥጋችሁ አወጣለሁ የሥጋንም ልብ አሰጣችኋለሁ። መንፈሴንም በውስጣችሁ አኖራለሁ በትዕዛዜም አሰሄዳችኋለሁ፥ ፍርዴንም ትጠብቃላችሁ ታደርጉማላችሁ።»
>
> (ሕዝቅ 36፥26-27)

ይህም በነቢያት የተተነበየው የልብ ግርዘት በመንፈስ ቅዱስ በኩል ተፈጸመ። ግርዘቱም ደግሞ በእጅ የሚሆን ሳይሆን በመንፈስ የሚሆን ነው (2ቆር 3፥1-18)። እግዚአብሔር መንፈሱን በውስጣችን በማድረግ ገረዘን፥ የድንጋዩን ልብ አውጥቶ በመላእ የሥጋን ልብ ሰጠን። በዚህም ምክንያት መንፈስ ቅዱስ ትዕዛዛቱን በመጠበቅ እርሱን ደስ እንድናሰኘው ይለውጠናል።

መንፈስ ቅዱስ በእኛ ውስጥ ስለ ሚኖር የእግዚአብሔርን ፍቅር በልባችን ያፈስልናል፤ ይህም ብቻ አይደለም ነገር ግን ተስፋን በመስጠት በመከራችን እንድንመካ ያደርገናል። ተስፋውም የሚመጣውን የእግዚአብሔርን ክብር ስለ ምናይና ከርሱ ጋር ከዘላለም እስከ ዘላለም ስለ ምንነግሥ ሲሆን፥ ፍቅሩ ደግሞ ተስፋውን ያጸናልናል (5፥1-5)።

6፥4፤ 7፥4-6

«እንግዲህ ክርስቶስ በእብ ክብር ከሙታን እንደ ተነሣ እንዲሁ እኛም በአዲስ ሕይወት እንድንመላለስ፥ ከሞቱ ጋር አንድ እንሆን ዘንድ በጥምቀት ከእርሱ ጋር ተቀበርን።»

«እንዲሁ ወንድሞቼ ሆይ እናንተ ደግሞ በክርስቶስ ሥጋ ለሕግ ተገድላችኋል፤ ለእግዚአብሔር ፍሬ እንድናፈራ እናንተ ለሌላው ከሙታን ለተነሳው ለርሱ ትሆኑ ዘንድ። በሥጋ ሳለን በሕግ የሚሆን የኃጢአት መሻት ለሞት ፍሬ ሊያፈራ በብልቶቻችን ይሠራ ነበርና፤ አሁን ግን ለርሱ ለታሰርንበት ሰለ ሞትን ከሕግ ተፈትተናል ስለዚህም በአዲሱ በመንፈስ ኑሮ እንገዛለን እንጂ በአሮጌው በፊደል ኑሮ አይደለም።»

ክርስቶስ ከሞት የተነሳው የእብ ክብር በሆነው በመንፈስ ቅዱስ ሲሆን እኛንም በአዲስ ሕይወት እንድንመላለስ የሚያደርገን ይሄው መንፈስ ቅዱሱ

ነው። ክርስቶስ በመስቀል ላይ ባደረገው መሥዋዕትና በትንሣኤው ኃይል ምክ ንያት እኛ አማኞች አሁን በምንኖረው ኑሮና ወደፊት በሚመጣው ሙታን ትንሣ ኤም ጭምር በሞቱና በትንሣኤው አብረን እንባተፋለን። ይህንንም እውነት የወሰድነው የውኃ ጥምቀት በተምሳሌነት ሲያረጋግጥልን፣ የምንኖረውም በትንሣ ኤው ኃይል ነው።[77] ጳውሎስ ሲናገር «አሁን ግን ለርሱ ለታሰርንበት ስለ ሞትን ከሕግ ተፈትተናል» በማለት የብሉይ ኪዳንንና አዲስ ኪዳንን ያነጻጽ ራል። ምንም እንኳን «አርጌው ፈደል» (በሙሴ የተሰጠው ሕግ) በመንፈስ ቅዱስ ምሪት የተጻፈ ቢሆንም ከርሱ ጋር አብሮ ስላልታደለ ሰዎች ሕጉን ሙሉ ለሙሉ ሊጠብቁት አልቻሉም።

እዚህ ላይ ማወቅ የሚገባን ነገር ሕጉ ቅዱስ፣ ትእዛዙም ደግሞ ቅድ ስት እንደሆነች ነው። ምክንያቱም ሕጉ የተሰጠው በእግዚአብሔር ስለሆነ የእግዚአብሔር እስትንፋስ አለበትና ነው (7፣12)። ነገር ግን ሰው ሕጉን ሊጠ ብቅ ስላልቻለ ኃጢአት ምክንያት አግኝቶ በውስጣችን ነገሠ። ሕጉን የማይጠ ብቅና በርሱ ጸንቶ የማይኖር ደግሞ የተረገመ እንደሆነ ተገልጸአል (ዘዳ 27፣ 26)። በዚህም ምክንያት ማንም ሰው ሕጉን ሙሉ ለሙሉ ሊጠብቅ ስላልቻለ ሁሉም ሰው ከሕግ እርግማን በታች ተዘጋ። ነገር ግን በክርስቶስ ኢየሱስ ሞትና ትንሣኤ ምክንያት ከሕግ አስራት ተፈትተን በአዲሱ በመንፈስ ኑሮ እንገዛለን። ይህም ከላይ እንደተገለጸው በክርስቶስ ኢየሱስ ሞትና ትንሣኤ የተገኘ አዲስ ሕይወት ሲሆን እውን የሆነውም በመንፈስ ቅዱስ ነው (ዕብ 2፣4)።

8፣1-39

ይህ ክፍል በክርስቶስ ኢየሱስ ላለን አሁን ኩነኔ እንደሌለብን ይነ ግረናል። ምክንያቱም በክርስቶስ ኢየሱስ ያለው የሕይወት መንፈስ ሕግ ከኃ ጢአትና ከሞት ሕግ ነጻ አውጥቶናልና ነው። እንደሚታወቀው ሁሉ ሕጉ ሞት ፈርዶብን ነበር (ቁ1)። እንደ መንፈስ ፈቃድ እንጂ እንደ ሥጋ ፈቃድ በማንመ ላለስ በእኛ የሕግ ትእዛዝ ይፈጸም ዘንድ ኢየሱስ በመስቀል ላይ በመሞት ኃጢ አትን በሥጋ ኮነነ (5)። በ7፣13-25 ላይ «እኔ ምንኛ ጎስቋላ ሰው ነኝ! ስለዚህ

[77] ሙ፣ 384-388።

ሞት ከተሰጠ ሥጋ ግን ያድነኛል» ካለ በኋላ በዚህኛው ምዕራፍ ደግሞ የክርስ ቶስ መንፈስ ብቻ አርነት ሊያወጣ እንደሚችል የምሥራች ይናገራል።

ስለ ሥጋ ማሰብ ሞት ነውና፣ ስለ መንፈስ ማሰብ ግን ሕይወትና ሰላም ነው (6)። ምክንያቱም በመንፈስ ፈቃድ ስንኖር እግዚአብሔርን ደስ የሚያሰ ኘውን ነገር ስለምናደርግ ከእግዚአብሔር ጋር በመታረቅ ያገኘነውን ሰላም እጥብ ቀን እንይዛለን። ከርሱ ጋር በመታረቃችንም ደግሞ ሕይወት ሆኖልናል። እንግ ዲህ ከርስቶስም በእኛ ውስጥ ስላለ በመንፈስ እንጂ በሥጋ አይደለንምና መንፈ ሳችን በጽድቅ ምክንያት ሕያው ነው (9-10)። ስለሆነም ኢየሱስን ከሞት ያስነሣው እግዚአብሔር በእኛ ውስጥ በአሰቀመጠው በመንፈሱ (ማለትም ልጁን በአስነሣበት በዚያው መንፈስ) በሙታን ትንሣኤ ጊዜ ለሚሞተው ሰውነታችን ሕይወትን በመስጠት ከሞት ያስነሳናል[78] በማለት ታላቅ የሆነን ተስፋ ይሰጠናል (ቁ. 11፤ 1ቆር 6፣14፤ 15፣12-58)።

በክርስቶስ ኢየሱስ መንፈስ ከሞትና ከኃጢአት ባርነት ነጻ ከወጣን ዘንድ አሁን ደግሞ በመንፈሱ የሰውነትን ሥራ እንድንገድል እዳ አለብን እንጂ እንደ ሥጋ ፈቃድ እንኖር ዘንድ አይደለም (12)። የእግዚአብሔርም ልጆች ስለሆንን በመንፈስ በመመራትና የሰውነትን ሥራ በመንፈስ ኃይል እየገደልን በሕ ይወት እንኖራለን። አባ አባት ብለን የምንጮህበትን የልጅነት መንፈስ ተቀበ ልን እንጂ እንደገና ለፍርሃት የባርነትን መንፈስ ስላልተቀበልን ለኃጢአት ልን ገዛ ከቶ አይገዛንም (15-16)።

ከአገባቡ እንደምንረዳው «ሥጋ» በግሪኩ «ሳርክስ» ሲባል የሚያሳየን የዓለምን ክፉ ተጽእኖና ኃጢአትን ሲሆን፣ «የሥጋ ሥራ» ስንል ደግሞ ለዓለ ምና ለሰይጣን ያደረ ክፉ አመራር ማለታችን ነው። በጌታ ኢየሱስ የዳነ ሰው ከሥጋ ሥራ ተላቋልና በጽድቅ ይኖራል (ተመልሶ ወደ ኃጢአት ባርነት ካልተ መለሰ በስተቀር)። በተጨማሪም «ሰውነት» በግሪኩ «ሶማ» ሲለው የሚያሳየ

[78] «ሕይወትን ይሰጠዋል» የሚለው ቃል በግሪኩ «ዞፖዬሴይ» የሚለው ሲሆን ይህም ትንቢታዊ ግሥ (ፊዩቸር ቴንስ) ነው። ስለዚህም አረፍተ ነገሩ የሚያሳየን መንፈስ ቅዱስ አሁን በሕይወታችን እየ ሠራ ያለውን ወይንም የሠራውን የደህንነት ሥራ ባይሆን ወደ ፊት በሙታን ትንሣኤ ጊዜ የሚያከና ውነውን ተግባር ነው። እግዚአብሔር ልክ ልጁን ከሞት በመንፈስ ቅዱስ ኃይል እንዳስነሣው እንዲ ሁ እኛንም በውስጣችን በሚኖረው በመንፈሱ ከሞት ያስነሳናል። ዳግለስ ሙ፣ *ሮማስ 1-8* (ቺካ ጎ፣ ሙዲ ፕረስ፤ 1991) 525-526።

ውም ሰውነትን ወይንም የሰው አካልን ነው። የተለወጠ ክርስቲያን ዕለት ዕለት በመንፈስ ቅዱስ ኃይል በመረዳት በአዕምሮው መታደስ እየተለወጠ ሰውነቱን ቅዱስና ሕያው መሥዋዕት በማድረግ (የሰውነትን ሥራ እየገደለ) ለእግዚአብሔር ያቀርባል።[79]

የእግዚአብሔር ልጆች በመንፈስ ቅዱስ ላይ በመደገፍና በመመራት የሰውነት ሥራን እየገደሉ ዕለት ዕለት የድል ሕይወትን ይኖራሉ። ይህ የሚኖሩትም በመንፈስ ቅዱስ ላይ የተደገፈ የድል ሕይወት እስከ ዕለተ ምጽአት ድረስ ያደርሳቸዋል። የእግዚአብሔርን ምሪት በተመለከተ ዳዊት በመዝሙሩ «ስለ ስሙም በጽድቅ መንገድ መራኝ» (መዝ (23)፡3) ሲል፥ በምሳሌ ላይ ደግሞ «በፍጹም ልብህ በእግዚአብሔር ታመን፥ በራስህም ማስተዋል አትደገፍ፤ በመንገድህ ሁሉ እርሱን እወቅ፥ እርሱም ጎዳናህን ያቃናልሃል።» (ምሳ 3፡5) በማለት ስለ እግዚአብሔር መሪነት ይነግረናል።

የክርስትና ጉዞአችንን በተመለከተ መንፈስ ቅዱስ መምራት ብቻ ሳይሆን ነገር ግን ለውርስም ያበቃናል። የእግዚአብሔርም ልጆች ስለሆንን በዕለተ ምጽአት እርሱ ጋር አብረን ወራሾች ነን። የእግዚአብሔር ልጆች ስለመሆናችን ደግሞ መንፈስ ቅዱስ ከመንፈሳችን ጋር በመሆን ይመሰክርልናል። ወራሾችም ስለሆንን በዚያን በጌታ ቀን ከክርስቶስ ጋር አብረን እንከብራለን። ታዲያ አብረን የምንከብር ከሆንን ደግሞ ክርስቶስ የተቀበለውን መከራ አሁን በምንኖረው ኑሮ መቀበል ይኖርብናል (ቁ. 14-17፤ ፊል 1፡29)።

ለእኛ ይገለጥ ዘንድ ካለው ክብር ጋር ሲመዛዘን ያሁኑ ዘመን ሰቃይ እንደምንም አይቆጠርምና በመከራችን መጽናት ይኖርብናል (ቁ. 18)። በሚደር ስብን በማናቸውም ዓይነት ስደትና መከራ ስናልፍ መንፈስ ቅዱስ አብሮን ስለሆነ ኃይልን መስጠት ብቻ ሳይሆን ነገር ግን ልጅ ወደ አባቱ እንደሚጮኸው ሁሉ እኛም ወደ እግዚአብሔር አባታችን እንድንጮህ፥ አባዬ ብለን እንድንጠራውና ከርሱ ጋር እንድንነጋገር ይረዳናል። ስለዚህም በሚደርስብን በማናቸውም መከራ ልንመካ ይገባናል። ምክንያቱም የማያሳፍረን የእግዚአብሔር ፍቅር በልባችን በመንፈስ ቅዱስ ፈስሶአልና ነው (5፡5)።

[79] ሙ ፥ 529።

የመንፈስ በኩራት ያለን ግለትም በምጽአት ሰዓት የሚሆንን ማጎተም በልባችን የተቀበልን በዚህ አስከፊ ዓለም ስንኖር ልጅ ሆነን የምንከብርበትን ቀን እየተጠባበቅን ራሳችን በውስጣችን እንቃትታለን። ምክንያቱም የዳንነው ቤተሰፋ ስለሆነ አሁን የምንኖረው ኑሮ ከችግርና ከመከራ ሙሉ ለሙሉ ነፃ የሆነ አይደ ለምና ነው (ቁ. 22-25)[80]። የምንቃትተው ብቻችንን ሳይሆን ነገር ግን መንፈስ ቅዱስም ራሱ ደግሞ ድካማችንን ያግዛል፥ እንዴትም አድርገን እንድንጸልይ እና ውቅምና ልባችንን እየመረመረ እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ በማይነገር መቃተት ይማልድልናል (26-27)። እግዚአብሔርን ስለምንወደውና እንደ አሳቡም ስተጠ ራነው የሚደርስብን ማንኛውም ዓይነት መከራና ችግር ወይም ስደት እግዚአብ ሔር ራሱ አስቀድሞ የወሰነው በመሆኑ ለበጎ ነው። ዘንነቱም ይህ በሕይወታችን የሚደርስብ ነገር ሁሉ የልጁን የኢየሱስን መልክ እንድንመስል ስለሚያደርግ ነው። ታዲያ መከራውንም ከርሱ ጋር ከተቀበልን ደግሞ ከርሱ ጋር አብረን ስለ ምንከብር በዚህ ታላቅ ተስፋ እንጽናናለን (28-30)።

ከላይ እንደተነጋገርነው የአማኞችን ከክርስቶስ ጋር መከራን መቀበልን እግዚአብሔር አስቀድሞ የወሰነው ነገር ስለሆነ መንፈስ ቅዱስ በድካማችን በማ ገዝና ስለ እኛ በመቃተት ይማልድልናል። መንፈስ ብቻ አይደለም የሚማል ድልን ነገር ግን ከሙታን የተነሣውና በእግዚአብሔር ቀኝ ያለው ክርስቶስ ኢየሱስም ራሱ ይማልድልናል። ስለሆነም በዚህ ዓለም ስንኖር የሚደርስብን መከራ፥ችግር፥ ስደት፥ ጭንቀት፥ ራቁትነት፥ ሰይፍ፥ ሞትም ቢሆን፥ ሕይወትም ቢሆን፥ መላእክትም ቢሆኑ፥ ያለውም ቢሆን፥ የሚመጣውም ቢሆን፥ ማንኛውም ነገር ቢሆን በክርስቶስ ካለ ከእግዚአብሔር ፍቅር ሊለየን አይችልም። ምክንያ

80

በተሰፋ ድነናል ሲል አሁን ገና አልዳንም ማለቱ አይደለም። ደህንነታችን የተረጋገጠ ነው።። በሆ ንም ቅሉ እግዚአብሔር በልጁ በኩል ያዘጋጀልን የደህንነትና ሰማያዊ በረከት ቀመሰነው እንጂ ሙሉ ለሙሉ አልተቀበልነውም። ይህም አባባል በእንግሊዝኛው The already and the not yet በመባል ይታወቃል። በዚህም ምድር ስንኖር በችግርና በመከራ ውስጥ እናልፋለን። መከራውንም አብረን በመቀበላችን ጌታ ኢየሱስ ዳግም ሲመጣ እኛም ከርሱ ጋር እንከብራለን፤ እግዚአብሔርም ያዘጋጀልን ሰማያዊ በረከት አብረን እንወርሳለን። እስከ እዛ ድረስ ግን ራሳችንን እግዚአብሔርን በመምሰል እያስማመድን ወደ ክርስቶስ ፍጹም ሙላት እናድጋለን። ስለዚህም ይህን የልጅነታችንን ቤዛ ግለትም እግዚአብሔር ለልጆቹ ያዘጋጀውን ታላቅ ባርኮት አምኖቶ በፍጹም ሙላት እስኪያረ ሰርሰን [Consumate] ድረስ ያንን ቀን በውስጣችን ባለውና ተስፋውን በሚያጸናልን በመንፈስ ቅዱስ እንጠባበቃለን።

ቱም በወደደን በኢየሱስ ክርስቶስ ካሸናፊዎች ሁሉ እንበልጣለንና ነው (31-39)።

14፥16-18

«የእግዚአብሔር መንግሥት ጽድቅና ሰላም በመንፈስ ቅዱስም የሆነ ደስታ ናት እንጂ በመብልና በመጠጥ አይደለችም።»

የዚህን ምዕራፍ ጠቅላላ ይዘት የተመለከትን እንደሆነ ሐዋርያው ምግብን በተመለከተ በእምነት የደከመውን ሰው በአሳቡ ላይ ሳንፈርድ እንድንቀበለው ያሳስበናል (ቁ 1)። በሮሜ ያሉ ክርስቲያኖች አንዳንዶቻቸው ሁሉን ይበሉ ዘንድ እንተፈቀደላቸው ስለሚያምኑ ሁሉንም ነገር ሲበሉ፥ አንዳንዶቹ ደግሞ አትክልት ብቻ ይበላሉ (ቁ 2-4)። ስለዚህም በተረዳንበት መረዳት የራሳችንን እምነት ለራሳችን በማድረግ፥ እርስ በርሳችን ሳንፈራረድና ለወንድሞቻችን እንቅፋትን ሳናኖር ተሸክመን መኖር እንደሚገባን ይነግረናል። ማናችንም ብንሆን የራሳችንን ጽድቅ ልናቆም አይገባንም። ምክንያቱም ጽድቃችን የተገኘው በሠራነው ሥራ ሳይሆን በጌታ ሞትና ትንሣኤ የተገኘ ነው። በመሆኑም እርስ በርስ ከመፈራረድ ይልቅ በአንድነትና ቢሕብረት ልንኖር ይገባናል (ቁ 5-15)።

ከዚያም በመቀጠል «የእግዚአብሔር መንግሥት ጽድቅና ሰላም በመንፈስ ቅዱስ የሆነ ደስታ ናት እንጂ በመብልና በመጠጥ አይደለችም» በማለት ከላይ የተጠቀሰውን አንድነትና ኅብረት የሚጠብቅ አማኝ እግዚአብሔርን ደስ እንደሚያሰኝ ይነግረናል። ስለዚህም በመንፈስ ቅዱስ በመመራት፥ በርሱ ከሚገኝ ደስታና ሰላም እርስ በርሳችን የምንተናነጽበትን መንገድ መከተል አለብን። ስለዚህም በመብል ምክንያት እርስ በርሳችን እየተፈራረድን እግዚአብሔር በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ያቆመውን ሰላምና አንድነት ማፍረስ ተገቢ እንዳልሆነ ይነግረናል (16-20)።

15፥13

«የተስፋ አምላክም በመንፈስ ቅዱስ ኃይል በተስፋ እንድትበዙ በማመናችሁ ደስታንና ሰላምን ይሙላባችሁ።»

በዚህ ምዕራፍ ደግሞ ሐዋርያው ቅድም የጀመረውን ምክር በመቀጠል ኃይለኞች የሆንን የደካሞችን ድክም ልንሸከም እንደሚገባን ይናገራል። ክርስቶስ

ራሱን ደስ ለማሰኘት እንዳልመጣ ሁሉ እኛም ደግሞ ሌሎች ወንድሞቻችንን ለናገለግል እንደሚገባን ያሳስባል። ስለዚህም አይሁዳዊም ሆነ አሕዛብ በመብል ሥርዓት ምክንያት እርስ በርስ ከመፈራረድ ይልቅ አንድ ልብ በመሆንና በአንድ አፍ እግዚአብሔርን አክብሩት ይላል (1-6)። ይሆንን አንድነትና ሕብረት ሊሰጣቸውም የሚችለው የመንፈስ ቅዱስ ኃይል በመሆኑ ሰላምና ደስታን እየሞላ ለእግዚአብሔር ክብር ያቆማቸዋል (7-13)።

ወንጌል የሚያድን የእግዚአብሔር ኃይል የሆነበትም ምክንያት በኢየሱስ ሞትና ትንሣኤ ታትሞ ከመንፈስ ቅዱስ ጋር አብሮ ስለታደለ ነው። ስለሆነም መንፈስ ቅዱስ አሕዛብን ለወንጌል እንዲታዘዙ በማድረግ ለእግዚአብሔር ይለያቸዋል (ይቀድሳቸዋል)። አሕዛብ እንዲታዘዙ ሲባል ወንጌል ለእነርሱ የተሰበከው በመንፈስ ቅዱስ ኃይል በሆነው ምልክትና ድንቅ ታምራት ነበር (15፥15-18)። በመጨረሻም ወደፊት የሚጠብቀውን አገልግሎት በመቀበል ስለ እርሱ ወደ እግዚአብሔር እንዲጸልዩ በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስና በልባቸው በፈሰሰው በመንፈስ ቅዱስ ፍቅር ያሳስባቸዋል (15፥30፤ 5፥5)።

«ፍቅርን ተከታተሉ፥ መንፈሳዊ ስጦታንም ይልቁንም ትንቢት መናገርን በዛርቱ ፈልጉ።»

1ቆሮንቶስ 14፥1

10

መንፈስ ቅዱስና የቆሮንቶስ ሰዎች (1)

ጳውሎስ በመልእክቱ ላይ የቆሮንቶስ ሰዎች በክርስቶስ ኢየሱስ በማመናቸው ምክንያት ስለ ተሰጣቸው የጸጋ ስጦታ ሁሌ እግዚአብሔርን ያመሰግናል። የርሱን ምስክርነት እግዚአብሔር ያጸናለት በቃልና [ሎጎስ] በእውቀት [ግኖሲስ] ሲሆን ይህም ደግሞ በጸጋ ስጦታዎች [ካሪዝማ] ባለጸጋዎች እንዲሆኑ በማድረግ ነው (1፥1-6)። የቃል ስጦታ [ሎጎስ] የሚባለው ትንቢትን፥ ማስተዋልና ጥበብ እንዲሁም በልሳን መናገርን ሲያጠቃልል

ይሆንንም በምዕራፍ አሥራ ሁለት ላይ በሰፋት እንመለከታለን።[81] ታዲያ ይህ የተሰጣቸው የመንፈስ ቅዱስ የጸጋ ስጦታ የሚጠቅማቸው አሁን ለሚኖሩበት ዘመን ካለ ነቀፋ ለእግዚአብሔር እንዲኖሩ ብቻ ሳይሆን ነገር ግን የኢየሱስን ዳግም ምጽአት ሲጠባበቁ ለዚያች ለጌታ ቀን ያጸናቸዋል (7-9)።[82]

2፥4-7

ጳውሎስ በእነርሱ ዘንድ በነበረበት ጊዜ ኢየሱስን ከመስበክ በቀር ስለራሱ ስመመስከር አልሞከረም፤ ነገር ግን ወደ እነርሱ የሄደው በድካምና በብዙ መንቀጥቀጥ ነበር። በመሆኑም እምነታቸውም በእግዚአብሔር ኃይል እንጂ በሰው ጥበብ እንዳይሆን ቃሉም ስብከቱም መንፈስንና ኃይልን በመግለጥ ነበረ። ደግሞም እርሱ የሚሰብከውን የመሰቀሉን ቃል እግዚአብሔር የሚያጠናለት በመንፈስ ቅዱስ ኃይል ነበር። በተቃራኒው ደግሞ በቆሮንቶስ የነበሩ አንዳንድ «መንፈሳውያን» በኃይልና በድንቅ ተአምራት የሚሰበክ ሰው ምንም ዓይነት ሕመም ወይንም የሰውነት ድካም ሊኖረው አይገባም ይላሉ። በእነርሱ አባባል ሐዋርያው መልስ ሲሰጥ የእግዚአብሔር ኃይል በሰው ድካም ውስጥ እንደሚገለጥ እንጂ በሰው ጥበብና በሚያባብል ቃል ውስጥ እንዳልሆነ ይናገራል።

---

[81] ፊ፥ ጎደሰ ሊምፓወረንግ ፕሬዘንስ፥ ዘ ሆሊ ስፒሪት ኢን ዘ ሊተርስ ኦቭ ፖል፤ 85።

[82] የጌታ ቀን በአብራይስጡ [ዮም ኣዶናይ/ያህዌ] በመባል የሚታወቅ ሲሆን ይህም በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ የተለያዩ ትርጉም ይዞ አናገኘዋለን። ይህም የጌታ ቀን የሚያሳየው እግዚአብሔር የሚፈርድበት፥ የሚያጠራበት፥ ለራሱ የሆኑትን ቅሬታዎች የሚሰበስብበት፥ ለሰሙ የሚበቀልበት፥ ለሕዝቡ በትንቢት የሚፈርድበት፥ ፍጥረትን የሚያድስበት፥ ሙሉ ነጻነትን የሚሰጠበትና ግዛቱንና ሥልጣኑን በምድር ላይ የሚያቋቁምበትና የሚያስፋፋበት ነው። ይህ «የጌታ ቀን» የሚለው ሃሳብ በመጀመሪያ የተገለጸው በነቢዩ በአሞጽ መጽሐፍ ላይ ሲሆን እግዚአብሔር በወቅቱ ይኖሩ የነበሩትን እስራኤላውያን ንስሃ ካልገቡ መጥቶ እንደሚቀጣቸው ይገልጻል። ከዚያም በመቀጠል በትንቢት ሆሴዕ ላይ ደግሞ የጌታ ቀን የሚለው አባባል የሰው ልጅ ለእግዚአብሔር የሚመልሰበት የመለኮታዊ ቅጣት ቀን እንደሆነ ይገልጻል። በትንቢተ ሚክያስ ደግሞ የጌታ ቀን ከእግዚአብሔር መገለጥ [ቲዮፋኒ] ጋር ያያይዘዋል። ትንቢተ ሶፎንያስ ደግሞ የጌታ ቀንን በመጨረሻው ሰዓት እግዚአብሔር መጥቶ እንደሚፈርድ በመግለጽ አስቀምጦታል። ይህኑ ዓይነት የመጨረሻው ሰዓት ፍርድን የሚያመለክት ከፍል በሌሎችም ነቢያት ተገልጸአል (ኢሳ 2፥12-18፤ 13፥6-9፤ 22፥5፤ 26፥21፤ ናሆም 1፥3-6፤ እንባቆም 2፥20፤ ኤርም 29፥23፤ 42፥5፤ ሚልኪ 3፥5፤ ማቴዎስ 25፥31-46)። በዚህ በቆሮንቶስ መልእክት ላይም ሐዋርያው «በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ ቀን» በማለት የመጨረሻውን የፍርድ ቀን ማለትም የጌታ ቀንን ያሳያል— ዊልም ቩን ገመረን፥ ኢንተርፕሪቲንግ ዘ ፐርፈክት መርደ (ግራንድ ራፒድስ፥ ዞንደርቫን፤ 1990) 214፤

ፊ፥ ዘ ኔው ኢንተርናሽናል ኮሜንታሪ ኦን ዘ ኔው ቴስታመንት፥ ዘ ፊርስት ኢፒስትል ቱ ዘ ኮሪንቲያንስ (ግራንድ ራፒድስ፥ ኤርደመን አሳተሚ ድርጅት፤ 1987) 43።

ይህም የእግዚአብሔር ኃይል በድካም የሚገለጥ (4፥9-13)፥ ሕይወትን የሚለውጥና ቅድስናን የሚሰጥ (5፥3-5) እንጂ ዝም ብሎ በልሳን በመናገር ብዛት ወይም አዋቂ ልሁን ባይነት አይደለም (በልሳን መናገርን አይቃወምም ነገር ግን አንዳንድ የቆሮንቶስ አማኞች በልሳን በመናገራቸው ብዛት ከሁሉም የበለጡ መንፈሳውያን አድርገው ራሳቸውን ስለ ወሰዱ ነው)። በዚህ በምንኖርበት ዘመን መንፈሱ ጸጋንና ኃይልን በመስጠት በቃላችንና በሕይወታችን የክርስቶስን ሞትና ትንሣኤ አዋጅ ነጋሪዎች ያደርገናል። በመሆኑም የመሰቀሉ ቃል ለምንድነው ለእኛ ሞኝነት ነው። ምክንያቱም በሞኝነት ውስጥ የራሳችንን ቃልና ጥበብ ብልጫ ስለምንጥል የእግዚአብሔር ማስተዋል በዚያ ውስጥ ይገለጣል። ስለዚህም አማኞች ሁሉ በእግዚአብሔርን ጥበብና እውቀት ልንመካ ይገባናል እንጂ በራሳችን ልንመካና ራሳችንን ልንሰብክ አይገባንም።

2፥6-3፥2

እኛ በበሰሉት መካከል የምንናገረው ጥበብ የሚሻሩትን የዚችን ዓለም ጥበብ አይደለም። ነገር ግን ይህ ጥበብ አይን ያላየችው ጆሮም ያልሰማው በሰውም ልብ ያልታሰበው እግዚአብሔር ለሚወድዱት ያዘጋጀው ነው። ይህ ጥበብ ከዘመናት በፊት እግዚአብሔር ለክብራችን የወሰነው ሲሆን እርሱም ደህን ነታችን ወይም የመሰቀሉ ቃል ነው (ዮሐ 17)። እግዚአብሔርም ይህንን ጥበብ በመንፈሱ በኩል ለእኛ ገለጠው፥ ወንጌል በመገለጥ ኃይል መጥቶአልና።

ይህም ጥበብ የሚገኘው በመንፈስ ሲሆን መንፈስም የእግዚአብሔርን ጥልቅ አሳብ ይመረምርና ለእኛ ይነገረናል። የተቀበልነው የእግዚአብሔርን መንፈስ ስለሆነ መንፈሳዊዉን ነገር ከመንፈሳዊ ነገር ጋር አስተያይተን መንፈስ በሚያስተምረን ቃል ጥበብን እንናገራለን። እዚህ ላይ የምንመለከተው ነገር ቢኖር የእግዚአብሔር ጥበብ (የመሰቀሉ ቃል) የሚታወቀው በእግዚአብሔር ሕዝብ ብቻ መሆኑ ነው (2፥6-13)።

አንዳንድ ራሳቸውን «የላቁ መንፈሳዊ» ያደረጉ ሰዎች ሐዋርያትን እንመርምር በማለት ራሳቸውን ከፍ ከፍ ያደርጋሉ። ሐዋርያው አነርሱን አስመልክቶ ሲናገር ስፍጥረታዊ ሰው የእግዚአብሔር መንፈስ ነገር ሞኝነት በመሆኑ ፍጥረታዊ ሰው ሊያውቀው አይችልም ብሎአል። ምክንያቱም መንፈሳዊ ነገር

በመንፈስ የሚመረመር ስለሆነ የመንፈስ ነገር ያልገባው ወይም መንፈስ ቅዱስ የሌለው ሰው (ፍጥረታዊ ሰው) ሊያውቀው አይችልም። «መንፈሳዊ ሰው ግን ሁሉን ይመረምራል እርሱ ግን በማንም አይመረመርም» ምክንያቱም የሚያስተምረው መንፈስ (የክርስቶስ ልብ) ስለ አለው ነው (14-17)። በመቀጠልም ቅናትና ክርክር እንዲሁም መከፋፈል በመካከላቸው ስለ አለ መንፈሳውያን ሳይሆኑ ሥጋውያን መሆናቸውን ይናገራል። ምክንያቱም የመንፈስ ቅዱስ ፍሬ የሆኑት ሰላምና ፍቅር አይታይባቸውምና ነው (3፥1-4)።

በመቀጠልም ጳውሎስ መሪ ነን ስሚሉት ሲናገር — «አንዱ እኔ የጳውሎስ ነኝ» ሲል ሌላኛው ደግሞ «እኔ የአጵሎስ ነኝ» ቢል ምንድነው የሚጠቅመው? በማለት እርሱ ቢተክልና አጵሎስ ደግሞ ቢያጠጣ የሚያሳድገው እግዚአብሔር ስለሆነ መከፋፈል እንደማያስፈልግ ይናገራል። በመቀጠልም አናንተ የእግዚአብሔር እርሻና ሕንፃ ናችሁ፥ እኛ ደግሞ ከርሱ ጋር አብረን የምንሠራ ነን በማለት ሕዝቡን ከፋፍሎ መግዛት ተገቢ እንዳልሆነ ይናገራል።

ስለሆነም መሪዎቹ እግዚአብሔር የሕዝቡ ባለቤት እንደሆነ አውቀው ሕዝቡን በፍቅርና በጎብረት መምራት እንዳለባቸው በብርቱ ቃል ይመክራቸዋል (3፥5-9)። ስለዚህም ይህንን ሕንፃ እንዴት እንደሚያንጽ ሁሉም መጠንቀቅ አለበት (3፥10)። ምክንያቱም ከኢየሱስ በቀር ሌላ መሠረት የለምና ነው (ቁ 11)። ሥጋዊው ጥበብ በእንጨት፥ በአገዳና በሣር ቢያንጽም (በመከፋፈል ማለት ነው) ቅሉ ሁሉም በጌታ የሚፈተንበት ጊዜ ይመጣል (ቁ 12)። ስለዚህም በሥጋዊ ጥበብ በመመራት ቤተክርስቲያንን በመከፋፈል የሚያጠፉትን ፍርድ እንደሚጠብቃቸው ያስጠነቅቃል (ቁ 13-15)። አንደገናም «የእግዚአብሔር ቤተ መቅደስ እንደ ሆናችሁ የእግዚአብሔርም መንፈስ እንዲኖርባችሁ አታውቁምን?» ሲል ይህንን ቤተ መቅደስ የሚያፈርሰውን እግዚአብሔር እንደ ሚያፈርሰው ይናገራል (16-17)። በሌላ አነጋገር ከላይ እንደተመለከትነው በእገዳና በሣር የሚያንጹ ሁሉ የእግዚአብሔርን ቤተመቅደስ የሚያፈርሱ ስለሆኑ ታላቅ የሆነን ፍርድ ይጠብቃሉ።

በዚህ ክፍል ማጎበረ ምዕመኑ «የእግዚአብሔር ቤተመቅደስ» ተብሎ ተጠርቶአል። ምክንያቱም ከዚህ በፊት በተደጋጋሚ እንደተነጋገርነዉ እግዚአብሔር መንፈስ በውስጣችንና በመካከላችን በመገኘቱ የርሱ ቤተ መቅደስ

ስለ አደረገን ነው። ከዚህ በፊት እንደተነጋገርነው ሁሉ በብሉይ ኪዳን ዘመን የእግዚአብሔርን ሕዝብ ከሌላው ሕዝብ የለያቸው ነገር ቢኖር የእግዚአብሔር በመካከላቸው መገኘት ነበር።[83] ቢሆንም ቅሉ ሕዝቡ «ቤተመቅደስ» በመባልተጠርተው አያውቁም። በአዲስ ኪዳን ዘመን የምንኖር እኛ ግን የእግዚአብሔር ቤተ መቅደስ ተብለን ተጠርተናል። ምክንያቱም እግዚአብሔር በመካከላችን ብቻ ሳይሆን በውስጣችንም ጭምር ስለሚያድር ነው። የቤተ ክርስቲያን በመንፈስ ቅዱስ መሞላት ደግሞ ከዚህ በፊት እንደተነጋገርነው በትንቢት ሕዝቅኤልና ኢዩኤል ላይ ያለው ራእይ ፍጻሜ ነው (ሕዝቅኤል ምዕራፍ 40-48፤ ኢዩ 2፥28-32)።

6፥11

የዚህን ክፍል ቅድመ አገባብ ስንመለከት ጳውሎስ «ከእናንተ አንዱ ከባልንጀራው ጋር ሙግት ቢኖረው በቅዱሳን ፊት በመፋረድ ፋንታ እንዴት በአመፀኞች ፊት ሊፋረድ ይደፍራልን?» በማለት ዓለም በእኛ ላይ እንድትፈርድ ሳይሆን እኛ ቅዱሳን በዓለም ላይ ለመፍረድ ሥልጣን እንዳለን ይናገራል። በትዳር ጉዳይና እርስ በርስ ሙግትን በተመለከተ የፍርድ ቤት ቢያስፈልገን ወደ ዓለም ሄደን ከመከሰስ ይልቅ በቤተክርስቲያን ውስጥ ጉዳያችንን መጨረስ ይኖርብናል። እንዲያውም ቢቻልስ ተበድሎ ይቅር በማለት ነገርን ሁሉ መተው ይሻላል። ምክንያቱም እኛ በኢየሱስ የዳንን፥ በመንፈስ ቅዱስ የታጥብንና የተቀደሰን የእግዚአብሔር መንግሥት ወራሾች ነን። በዓለም ያሉቱ ግን አመጸኞች ስለሆኑ የእግዚአብሔር መንግሥት ወራሾች አይደሉም። ስለዚህም መከሰስ፥ መለያየት፥ ሙግትና አመጸኛነት ከእነርሱ ዘንድ ናቸውና። በመሆኑም በኢየሱስ ሰም የዳነውንና በመንፈስ ቅዱስ የተቀደሰውን የእግዚአብሔርን ሕዝብ የእግዚአብሔርን መንግሥት የማይወርሱ አመጸኞች ሊዳኙት አይችሉም።

---

83 ፊ፥ ጎደስ ኢምፓወረንግ ፕረዘንስ፡ ዘ ሆሊ ስፒረት ኢን ዘ ሴተርስ ኦቭ ፖል ፤ 114። ይህን አሳብ ከዚህ በፊት ተገልጸ አናተሞስን (በምአራፍ 2)። የእግዚአብሔርን ሕዝብ የለያቸው የእግዚአብሔር መንፈስ መገኘት ነው ሲባል ሕጉና የአምልኮ ሥርዓቱ ምንም ቦታ እንደሌለው መቁጠር አይደለም። ነገር ግን ስለነዚህ ሁሉ ዋናው ምክንያትና ምክንያት የሆነው የእግዚአብሔር መገኘት ነው። ስለሆነም የሰጪው (የእግዚአብሔር) መገኘት ነው ሕዝቡን ከሌላው አሕዛብ የለየው።

6፥12-20

በዚህ ክፍል ደግሞ ምንም እንኳን ሁሉም ነገር ቢፈቀድልን (ማለት ም አትንካ አትቅመስ ከሚል ከሕግ ባርነት ነፃ ብንሆንም) አንድ ነገር ስንኳን ሊሰለጥንብን አይገባንም ምክንያቱም ሰውነታችን የክርስቶስ ነውና (ቁ. 12፤ ገላት 5፥1 ተመልከት)። የርሱም የሆነበት ምክንያት — 1ኛ. ክርስቶስ በመስቀል ላይ በዋጋ ገዝቶናል። 2ኛ. ከጌታ ጋር በመተባበር አንድ መንፈስ ሆነናል። 3ኛ. በመንፈስ ቅዱስ ታጥበን፥ ተቀድሰን እንዲሁም ጸድቀናል። 4ኛ. የመንፈስ ቅዱስ ቤተ መቅደስ ሆነናል። ስለዚህም እግዚአብሔር ጌታችንን ኢየሱስን ከሞት በአስነሣበት መንፈስ የእኛንም ሥጋ በመጨረሻው ቀን ከሞት ያስነሣዋል። በመሆኑም ሰውነታችን የእግዚአብሔር አንጂ የእኛ ስላልሆነ ራሳችንን እየቀደስን፥ ከዝሙትም እየራቅን በሥጋችን እግዚአብሔርን ልናከብር ይገባናል (11-20)።

ምዕራፍ 12-14

በዚህ ክፍል ከምዕራፍ አሥራ ሁለት እስከ አሥራ አራት ድረስ ስለ መንፈስ ቅዱስና መንፈሳዊ ስጦታዎች ከየትኛውም የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍል ይልቅ ተብራርቶ እናገኛለን። ሐዋርያውም ምዕራፉን ሲጀምር «ስለ መንፈሳዊ [ፐኦማቲኮን] ነገርም ወንድሞች ሆይ፥ ታውቁ ዘንድ አወዳለሁ።» (12፤1) በማለት ከመዳናቸው በፊት ድምጽ የሌላቸውን ጣዖታት በማምለክ ጠፍተው እነደነበር ያስታውሳቸዋል። ከዚያም በመቀጠል ማንም በእግዚአብሔር መንፈስ ሆኖ «ኢየሱስ የተረገመ ነው» የሚል እንደሌለ፥ እንዲሁም በመንፈስ ቅዱስ ካልሆነ በተቀር «ኢየሱስ ጌታ ነው» ሊል ማንም እንደማይችል ይነግራቸዋል። የቆሮንቶስ ሰዎች ወደ ጌታ ከመምጣታቸው በፊት፥ ጣዖታትን በሚያመልኩበት ጊዜ በተለይ ደግሞ በአምልኮ ፍንደቃ [Ecstacy] ውስጥ በሚገቡበት ጊዜ ኢየሱስን መርገም አንዱ የሥርዓቱ ባሕርይ ሳይሆን እንደማይቀር ይገመታል።

አሁን ግን በጌታ መንፈስ በመሞላታቸው ኢየሱስ ጌታ ነው ይላሉ እንጂ አይራገሙም።[84]

ስለዚህም በቆሮንቶስ ቤተክርስቲያን ያለው መንፈሳዊ እንቅስቃሴ በመንፈስ ቅዱስ ከተሰጠ ስጦታ የመነጨ በመሆኑ የኢየሱስን ጌታነት የሚያጎላ ነው። ታዲያ ይህንን ስጦታ ከእግዚአብሔር ነው ብለው ለመቀበል ላቃታቸው ለአንዳንድ የቆሮንቶስ አማኞች ሐዋርያው — «በመንፈስ ቅዱስም ካልሆነ በስተቀር — ኢየሱስ ጌታ ነው» የሚል የለም በማለት በመንፈስ ቅዱስ አማካኝነት ከሚሰጡ ወይም ከሚመጡ መልእክቶች [*Prophetic utterances*] በስተቀር የማያታት አም ልኮ የኢየሱስን ጌትነትና አምላክነት ሊያጎሉ እንደማይችሉ በመንገር ያረጋጋቸዋል። በመቀጠልም የጸጋ ስጦታዎች አንድነታቸውና ልዩነታቸውን በዝርዝር አቅርቦላቸዋል —

የጸጋ ስጦታዎች (ስአላዊ መግለጫ ቁ. 4)

ልዩነታቸው	አንድነታቸው
የጸጋ ስጦታ ልዩ ልዩ ነው	መንፈስ ግን አንድ ነው
አገልግሎት ልዩ ልዩ ነው	ጌታ ግን አንድ ነው
ለአያንዳንዱ መገለጥን	እግዚአብሔር ግን አንድ ነው
ለአንዱ ጥበብን መናገር	ሰጪው መንፈስ ነው
ለአንዱ እውቀትን መናገር	በዚያው መንፈስ
ለአንዱም እምነትን	በዚያው መንፈስ
ለአንዱ የመፈወስ ስጦታን	በአንዱ መንፈስ
ለአንዱ ትንቢትን መናገር	በአንዱ መንፈስ
ለአንዱም መናፍስትን መለየት	በአንዱ መንፈስ
ለአንዱም በልዩ ዓይነት ልሳን መናገር	በአንዱ መንፈስ
ለአንዱም በልሳን የተነገረውን መተርጎም	በአንዱ መንፈስ

84

ዲ. ኤ. ካርሰን፣ *ፆዊንግ ዘ ስፒሪት*፣ ኤ. ቲኦሎጂካል ኤክስፖዚሽን ኦቭ ፈርስት ኮረንቲያንስ 12-14_

ከላይ የተጠቀሱትን ስጦታዎች በመዘርዘር ሰጪው መንፈስ ቅዱስ፣ ጌታ ኢየሱስ (ወልድ) ና እግዚአብሔር (አብ) አንድ ነው በማለት የእግዚአብሔርን አንድነትና ሦስትነት ያሳየናል። ምንም እንኳን ቤተክርስቲያን ብዙ ብልቶችና ስጦታዎች ቢኖራትም አንድ አካል በመሆኑዋ እኛ ሁላችን በአንድ መንፈስ፣ አንድ አካል እንድንሆን ይህንኑ አንዱን መንፈስ ጠጥተናል። ስለሆነም በመንፈስ ቅዱስ ያገኘነውን አንድነት እንድንጠብቅ ያሳስበናል 12፤4-26)።

ስለ ልዩነታችንም [*Diversity*] ደግሞ አስመልክቶ፣ በክርስቶስ አካል ውስጥ የተለያየ ብልቶች በመሆናችን እግዚአብሔርም — አንዳንዶቹን አስቀድሞ ሐዋርያትን፣ ሁለተኛም ነቢያትን፣ ሦስተኛም አስተማሪዎችን፣ ቀጥሎም ተአምራት ማድረግን፣ ቀጥሎም የመፈወስ ስጦታን፣ እርዳታን፣ አገዛዝንና ልዩ ልዩ ዓይነት ልሳኖችን አድርጎአል በማለት ይናገራል (12፤27-31)። ስለሆነም እግዚአብሔር አንድነቱ በሦስትነቱ፣ ሦስትነቱ ደግሞ አንድነቱ ተጠቃሎ የሚኖር እንደሆነና ስጦታዎቹንም እንደሰጠን እኛም ደግሞ ልዩነታችንን [Diversity] ይዘን በመቅረብ በአንድነት መሥራት ይኖርብናል።

እነዚህ ሁሉ የተለያዩ ስጦታዎች ቤተክርስቲያንን ለማነጽ በአንድነት ተጋጥመው መሥራት አለባቸው። ምንም እንኳን በሰዎችና በመላእክት ልሳን ብንናገር፣ ደግሞ በተሰጠን የእምነት ስጦታ ተራሮችን ማፍለስ ብንችል፣ ወይንም ምስጢርንና እውቀትን የመግለጥ ስጦታ ቢኖረን በመከከላችን ያለውን መከፋፈል አጥፍተን፣ በኅብረትና በአንድነት ለመኖር የሚያስችለንን የመንፈስ ቅዱስ ፍሬ የሆነው ፍቅር ከሌለን ልክ እንደሚጮህ ናስ ወይም እንደሚንቆረቆረው ጽናጽል ነን። የክርስትና ዋናው ቁም ነገር ስጦታዎቻችንን ለሰዎች እዩልን ማለት ሳይሆን የመንፈስ ፍሬን አፍርቶ መገኘት እንደሆነ ከዚህ ክፍል እንማራለን (12፤29-3፤1-13)።

በቆሮንቶስ ቤተክርስቲያን ውስጥ አንዳንዶች በልሳን በመጸለያቸውና አንዳንድ ስጦታዎችንም በመቀበላቸው ራሳቸውን በጣም «መንፈሳዊ» አድርጎ በመውሰድ ባሎች ከሚሰቶቻቸው ጋር መተኛትን እንኳን እስከ መከልከል ደርሰው ነበር (7፤1-7)። ስጦታዎቹም ስለ ነበራቸው የእግዚአብሔርን መንግሥት

(ግራንድ ራፒድስ፣ ቤከር ቡክ ሃውስ፣ 1987) 24-25።

አሁን በሚኖሩት ኑሮ በሙላት ያገኙ መስሎአቸውም ነበር። በዚህም ምክንያት ወደፊት የሚመጣ የሙታን ትንሣኤ አይኖርም በሚል የተሳሳተ አስተሳሰብ ውስጥ ተዘፈው ። ጳውሎስም ይህንን አስመልክቶ «ሙታን የማይነሱ ከሆነ ክርስቶስ አልተነሣማ ?» ክርስቶስ ካልተነሳ ደግሞ ኃጢአታችሁን ይቅር ለማለት ስለማይችል «አሁንም በኃጢአታችሁ አላችሁ» በማለት «በዚች ሕይወት ብቻ ክርስቶስን ተስፋ ያደረግን ከሆነ ከሰው ሁሉ ይልቅ ምስኪኖች ነን» በማለት አሰ ተሳሰባቸውን አረመው (15፤1-58)።

የጳውሎስ የሕይወት ልምምድ እንደሚያሳየን ከሆነ በመንፈስ መኖር ማለት በድካም (በሕመም፣ በችግር ወዘተ) መኖር ሲሆን ይህም ማለት ደግሞ በርሱ ደካማነት የእግዚአብሔር ኃይል ይገለጣል። እርሱ ደካማ ሲሆን እግዚአብሔር በርሱ ይበረታል፤ ስለ ክርስቶስ ሲደክም፣ ሲንገላታ፣ በችግር፣ በጭንቀት ና በሕመም ደስ ይለዋል ምክንያቱም በድካሙ ውስጥ መንፈስ ቅዱስ በሙላት ስለሚገለጥ ኃይለኛ ያደርገዋል (2ቆሮ 12፤9-11)። በተቃራኒው ይህ ዓይነቱ የሕይወት ልምምድና መረዳት በቆሮንቶስ ላሉ፣ ከሁሉም የላቁ መንፈሳውያን አድርገው ራሳቸውን ለወሰዱት መሪዎች የማይጥም ነው። ምክንያቱም እንደ እነርሱ አስተሳሰብ መንፈሳዊ ሰው በድካም መታወቅ የለበትምና ነው (2ቆሮ 11፤ 1-11)።

14፤1-40

በዚህ ምዕራፍ ጳውሎስ እንደገና «ፍቅርን ተከታተሉ፣ መንፈሳዊ ስጦታ ንም ይልቁንም ትንቢት መናገርን በብርቱ ፈልጉ» በማለት ሊኖሩት የሚገባው ኑሮ በፍቅር የተሞላ ሆኖ ስሌላው ወንድም በማስብና በመተናነጽ እንጂ መንፈሳ ዊ ጡንቻን በማሳየት መሆን እንደሌለበት ይመክራል። ስለሆነም በልሳን መጸለ ይን አማኞች በግል ሕይወታቸውና በጓደኞቹ እንዲለማመዱና በጎብረት በሚሰበ ሰቡበት ጊዜ ሊጠቀሙበት የሚገባቸው ጉባኤውን ሊያንጽ በሚችል መንገድ መሆን እንዳለበት ያስገንዝባቸዋል። ትንቢት የሚናገር ጉባኤውን ለማነጽ፣ ለመምከርና ለማጽናናት ይናገራል። ምልክትነቱ ለሚያምኑት ቢሆንም የማያምኑ ትን ሰዎች ልብ በመመርመር ይወቅሳል፣ በልባቸውም የተሰወረውን ነገር በመግ

ለጥ ለእግዚአብሔር እንዲንበረከኩ ያደርጋል (24-25)። በልሳን የሚናገር ደግሞ ለእግዚአብሔር ይናገራል፣ ምልክትነቱም ለማያምኑት ነው እንጂ ለሚያምኑት አይደለም (ኢሳ 28፤11)። በልሳን የሚናገር ራሱን ያንጻል፣ በመንፈስም ምስ ጢርን ይገልጻል (20-22)።

ትንቢት በልሳን መልክ ይሁን ወይም በቀጥታ ይምጣ መልእክቱ በሌ ሎች ነቢያት መለየት ወይም መመርመር አለበት። በነገራችን ላይ ጳውሎስ ከሁለት ወይም ከሦስት በላይ የትንቢት መልእክት በአንድ ስብሰባ ጊዜ እይፈቅ ድም (ቁ. 26-33)። በልሳን የሚናገር ቢኖር ንግግሩን ይተርጉም ወይም ደግሞ ሌላ ሰው ይተርጉመው። ነገር ግን ትርጉም የሌለው ከሆነ ጸጥ ብሎ ስራሱና ለእግዚአብሔር መናገር አለበት (ቁ. 5፤ 27-28)።

ከላይ እንደተመለከትነው ሁለት ዓይነት የልሳን አጠቃቀም አለ – አን ደኛው በልሳን መጸለይ ሲሆን ይህም በግል ሕይወታችን የምንለማመደው ነው። የልሳን ጸሎት የመንፈስ ጸሎት በመሆኑ ራሳችንን ያንጸናል (ጳውሎስ ራሱ ከሁላ ቸው ይልቅ በልሳን ስለሚናገር እግዚአብሔርን ያመሰግናል፣ ቁ. 3፤ 18)። ሁለተ ኛው ደግሞ በልሳን የትንቢትን መልእክት መናገር ሲሆን የምንጠቀምበትም ጉባ ኤውን ለማነጽ በመሆኑ ሙተርጎም አለበት (27-28)። በልሳን መናገር ለሁሉም አማኞች የተሰጠ ስጦታ ነው (ምንም እንኳን ሁሉም አማኞች ባይኖራቸውም፣ ኢዩ. 2፤28-30)። መንፈሱን በሙላት ያገኘ ሁሉ የትንቢትን ስጦታ ሊቀበል ይችላል (ሐዋ 2፤17-18፤ 1ተሰሎ 5፤19-22፤ 2ተሰሎ 2፤2፤ ሮሜ 12፤6)። ስጦታ ውም በመንፈስ ቅዱስ ምሪት ወይም ግፊት በጉባኤ ወይም በጎብረት መከከል የሚመጣ መልእክት ነው (29-33)።

«በክርስቶስም ከእናንተ ጋር የሚያጸናንና የቀባን እግዚአብሔር ነው፥ ደግሞም ያተመን የመንፈሱንም መያዣ በልባችን የሰጠን እርሱ ነው።»

2ቆሮንቶስ 1፥21-22

11

መንፈስ ቅዱስና የቆሮንቶስ ሰዎች (2)

የቆሮንቶስ አማኞችን ቲቶ በጎበኛቸው ጊዜ ለጳውሎስ የወቀሳ ደብዳቤ በርሱ እጅ አከውለት ነበር (2፥12-13፤ 7፥6)። በደብዳቤውም፥ 1ኛ. የመልእክቶቹን አሳብ ለመረዳት አስቸጋሪ እንደሆነ (12-14)፣ 2ኛ. ሊጎበኛቸው አስቦ ለምን አሳቡን እንደቀየረ (15-23)፤ 3ኛ. በሥልጣኑ ሊጫናቸው እንደሚፈልግ በወቀሳቸው ጠቅሰውታል (24-24)።[85] ጳውሎስ ለዚህ ወቀሳ መልስ ሲሰጥ — በእግዚአብሔር ቅድስናና ቅንነት እንደሚመላለስ በመናገር ስለ መልእክቱም ከሚያስተውሉትና ከሚያነቡት በስተቀር ከዚህ በኋላ

ሌላ ከባድ መልእክት እንደማይጽፍላቸው ይነግራቸዋል።

ወደ እነሱ ሳይሄድ የቀረበትን ጉዳይ ደግሞ ሲናገር — «ለእናንተ የሚነገረው ቃላችን እምነና አይደለም አይሆንም» በማለት በርሱ የሚነገረው ቃል እምን እንደሆነ ይናገራል። እርሱ የሚያስበው በዓለማዊ ልማድ ስላልሆነ ቃሉ እምን ነው። ምክንያቱም ወደ እነርሱ ዳግም ያልሄደበት ምክንያት ደግሞ እንደገና በኃጢአት የተያዙትን በማሰብ ቤሐዘን ወደ እነርሱ እንዳይመጣ፤ ከዚያም እነርሱንም በመቅጣት ልቡ እንዳያዝን በማሰብ መሆኑ ነበር እንጂ ሃሳበ ወላዋይ ሆኖ አልነበረም። በሌላ አነጋገር አለመሄዱ ለእነርሱ እንዴት እንደሚራራ ያሳያል። በመጨረሻም ርሱ፥ በሰልዋኖስና በጢሞቴዎስ በኩል የተሰበከው የእግዚአብሔር ልጅም አምን ነው (ማለትም ወደ እነርሱ ለመሄድ አስቦ ቢቀርም እንኳ እግዚአብሔር ግን ታማኝ ስለሆነ እንደርሱ አሳቡን አይቀይርም። እግዚአብሔር የገባውን ተስፋ ሁሉ በርሱና በነጢሞቴዎስ በተሰበከው በልጁ በኩል ስለሚፈጽመው ሁሉ አሜን ነው)።

በመቀጠልም ስለዚህ ክቡር አገልግሎት ያጸናቸው፥ የቀባቸው፥ ያተማቸውና መንፈሱንም ልባቸው የሰጠ እግዚአብሔር እንጂ ሰው እንዳልሆነ ይናገራል (15-22)። ይህም አባባል የመንፈስ ቅዱስ ሥራ ያሳየናል —

- *መጽናት* – እግዚአብሔር ታማኝ ስለሆነና አሳቡን የሚቀይር ስላልሆነ ማለትም አሜን ስለሆነ፥ (ቁ 19) እስከ መጨረሻው ድረስ ልጆቹን በመካከላቸው በተሰበከው በክርስቶስ ኢየሱስ ያቆማቸዋል፥ ይጠብቃቸዋልም።[86] ይህም ዋስትናችን በመሆኑ እንደ ታላቅ የሆነን ተስፋ ይሞላብናል።
- *ቅባት* — መቀባታችን ደግሞ የክርስቶስ እንድንሆን እደረገን (1ዮሐ 2፥20፤27)። ኢየሱስ በመንፈስ ቅዱስ በመቀባቱ መሢሕ ወይም ክርስቶስ ተባለ ትርጓሜውም የተቀባ ማለት ነው (በተለየ መንገድ)።

---

[85] ኢንዳ ኢል በለሽል፥ *ሰከንድ ኮረንቲያንስ* (ዶውነርስ ግሮቭ፥ ኢንተርቫርሲቲ ፕረስ፤ 1996) 60-61።

[86] ፖል ባርኔት፥ *ዘ ሰከንድ ኤፒስትል ቱ ዘ ኮረንቲያንስ* (ግራንድ ራፒድስ፥ ኤርድመንስ አሳታሚ ድርጅት፤ 1997) 111-113።

የሐዋርያነት ሥልጣንህን ተጠቅመህ ትጫነናለህ ተብሎ ለቀረበበት ክስ ደግሞ ሲመልስ ለደስታችሁ ከእናንተ ጋር የምንሠራ ነን እንጂ በእምነታችሁ በእናንተ ላይ የምንገዛ አይደለንም በማለት ግንም ግንን ሊገዛ እንደማይችል ይገልጽላቸዋል (24)። እንደሚታወቀው ሁሉ የመጀመሪያውን መልእክት ሲጽፍላቸው ጋጢአት የሠሩትን ቤተክርስቲያን እንድትገሰጽና ራሱዋን እንድታጠራ ነበር (1 ቆር 4፤14-5፤1-13)። ታዲያ ይህንን ማድረጉ ስለሚወዳቸው እንጂ በእነርሱ ላይ ሊገዛ አለመሆኑን ሲናገር–«በብዙ መከራና ከልብ ጭንቀት በብዙም እንባ ጽፌላችሁ ነበርና፤ ይህም እናንተን አብዝቼ የምወድበትን ፍቅር እንድታውቁ እንጂ እንዳሳዝናችሁ አይደለም።» (2 ቆር 2፤4) በማለት መንፈሳዊ ቅጣት እግዚአብሔርን ከመውደድ የሚመጣ ሥነሥርዓት እንጂ ከዋላቻና ሥልጣንን ተገን በማድረግ የመጣ አለመሆኑን አብራርቶታል።

3፤1-18

ሐዋርያው አገልግሎቱን የሚታወሙትን ሰዎች በማጋለጥ አርሱና አብረውት የሚያገለግሉት እንደ አንዳንዶቹ የእግዚአብሔርን ቃል ቀላቅለው እንደሚ ሸቅጡት እንዳይደሉ ይናገርና በቅንነት ከእግዚአብሔር የተላኩ መሆናቸውን ይመሰክራል (2፤16-17)። አርሱ ራሱን አያመሰግንም ወይንም እንደ ተቃዋሚዎ ቹ ሁሉ ስለ ራሱ በመጻፍ መልእክት አይልክም። ምክንያቱም የርሱ አውነተ ኛነት የሚለካው በአገልግሎት ፍሬው ነው። የአገልግሎት ፍሬው ከሆኑት ውስጥ ደግሞ እንዱ አነርሱ እንደ መሆናቸው መጠን ሕይወታቸው ስለ አርሱ ማንነት ይናገራል ማለት ነው። ስለሆነም እነርሱ «በልብ ጽላት የተጻፈ...የክ ርስቶስ መልእክት» ናቸው (ቁ 1-2)።

በመጨረሻም ተቃዋሚዎች ጳውሎስን በመቃወም የጻፉት ደብዳቤ በእጅ የተጻፈ ሲሆን፥ አርሱ ግን የራሱን ማንነት የሚገልጽ የመከላከያ ደብዳቤ አይ ጽፍም። ምክንያቱም ስለ ርሱ ማንነት የሚገልጸው ምስክርነት በመንፈስ በሰዎ ች ልብ ውስጥ የተጻፈ ስለሆነ ነው። ይህም ማለት በርሱ ስብከት መንፈስ ቅዱስ የሰዎችን ሕይወት በመቀየር ልባቸውን አትሞአቸዋልና ነው። ስለሆነም የአገልግሎቱ ፍሬ ስለ አርሱ ማንነት ይናገራል።

ስለዚህም እግዚአብሔር ልጆቹን ከልጁ ጋር አንድ እንዲሆኑ በማ ድረግ በመንፈሱ ይቀባቸዋል።[87]

- *ጎትመት —* በጥንቱ የጽርአ–ሮሜ ክፍል ውስጥ ዕቃ ካንድ ቦታ ወደ አንድ ቦታ በሚላክበት ጊዜ በሰም በታሸገ ኢንቨሎፕ ውስጥ ይደረግና የባለቤቱ ማኅተም ይመታበታል። ይህም የባለቤትነትንና የዕቃውን ትክክለኛነት ማረጋገጫ ስለሆነ ከተላከለት ሰው በስተቀ ር ማንም ሰው ሊከፍተው አይፈቀድለትም ነበር። ሐዋርያውም ይህንን ያነጋገር ዘይቤ በመጠቀም እግዚአብሔር በመንፈሱ ስላተ መን ማንም ወይም ምንም ነገር ሊነካን አይችልም ምክንያቱም የእግዚብሔር የባለቤትነቱ ልዩ ማኅተም አለብንና ነው ብሎ ይናገራል። እዚህ ላይ ማኅተም የሚለው ቃል በመጽሐፍ ቅዱሳ ችን ውስጥ በሌላም ስፍራ ተጠቅሶ እናያለን (ኤፌ 1፤13፤ 4፤30፤ ሮሜ 15፤28፤ 1ቆሮ 9፤2፤ ሮሜ 4፤11፤ 2ጢሞቴ 2፤19)።
- *የመንፈሱ መያዣ –* ይህ አባባል ደግሞ በውል ላይ ያተኮረ የዕቃ ግዢና ልውውጥ ስሌትን የሚያሳይ ሲሆን ሰዎች አንድን ዕቃ ለመ ግዛት ሲፈልጉ ሙሉ ዋጋውን ለመሉ ከፍለው እስኪ ወሰዱ ድረስ ሌላ ሰው መጥቶ እንዳይወስድባቸው ሲሉ ቀብዲ ይከፍላሉ። እዚ ህም ላይ ጳውሎስ ሲናገር እግዚአብሔር የመንፈሱን መያዣ በልባ ችን በማስቀመጥ፥ በዕለተ ምጽአት ጠቅልሎ የራሱ እስከሚያደ ርገን ድረስ ቀብዲ ከፍሎብናል በማለት በዋጋ እንደተገዛን ይነግረና ል። ይህም ደግሞ በእግዚአብሔር ላይ ታላቅ የሆነ እምነት እንዲኖረን ያበረታታናል። ቀብዲም የተከፈለልን መንፈስ ቅዱስን በልባችን በማስቀመጥ ስለሆነ የእግዚአብሔር ቤተ መቅደስ ሆንን (1ተሰሎ 4፤8፤ 1ቆሮ 6፤19፤ ገላ 4፤6 ፤ ሮሜ 8፤9-26)።

[87] ፊተ ጎደስ ሊምፓመሪንግ ፕሬዘንስ ፤292።

የቆሮንቶስ አማኞች በርሱ አገልግሎት ከርሰቶስን በማግኘታቸው መንፈ
ሱን ስለተቀበሉ እግዚአብሔር ድንጋዱን ልብ አውጥቶ የሥጋ ልብን ሰጣቸው
(ሕዝ 11፥19፤ 36፥26)። ስለዚህም ይህ አዲስ ልብ የሚያስችላቸው በድሮው
በሲና በተሰጠው የድንጋይ ጽላት (በሕግ ኩነኔ ሥር) እንዲኖሩ ሳይሆን ነገር ግን
(ሕይወትን በሚሰጠው በመንፈሱ) በልባቸው በተጻፈው ጽላት ነው (ዘጸ 34፥1)።
ስለዚህም እነርሱ የርሱ መልክእት ሆኑ ማለት በእጅ ያልተጻፈ የክርስቶስ መል
እክት ሆኑ ማለት ነው። ወይም በሌላ አነጋገር የጳውሎስና አብረውት ወንጌ
ልን የሚሰብኩት የቃሉ አገልጋዮች እውነተኛነትን የሚመሰክረው የክርስቶስ መን
ፈስ ሲሆን፥ ይህም በአገልግሎታቸው አማካኝነት በዳኑት ሰዎች ውስጥ በመሆን
ነው (ቁ 3)።

ስለዚህም ይላል ሐዋርያው ሲናገር «ብታታችን ከእግዚአብሔር ነው
እንጂ፥ በገዛ እጃችን እንደሚሆን እንዳችን እንኳ ልናስብ ራሳችን የበቃን አይደ
ለንም።» በማለት እግዚአብሔር በመንፈስ እንጂ በፊደል ለማይሆን ለአዲስ
ኪዳን አገልጋዮች አድርጎ እንደጠራቸው ይናገራል (4-5)። የአዲስ ኪዳንም
አገልጋዮች በመሆናቸው ወንጌልን የሚሰብኩበትን ብቃት ያገኙት ከእግዚአብሔር
መንፈስ በሚገኝ ኃይል ነው። በመቀጠልም ፊደል ይገድላል መንፈስ ግን ሕይ
ወትን ይሰጣል ብሎአል። በርግጥም ሕጉ ቅዱስና በጎ ቢሆንም የማይጠብቀው
ሁሉ ከእርግማን በታች ነው፥ እንዲህ ተብሎ እንደተጻፈ–«የዚህን ሕግ ቃሎች
ያደርግ ዘንድ የማያጸና ርጉም ይሁን» (ዘዳግ 27፥26)። ታዲያ ማንምሕግን
ሙሉ ለሙሉ ሊጠብቅ ስላልቻለ ሰው ሁሉ ከእርግማን በታች ሆነ። ስለዚህም
ነው ጳውሎስ «ፊደል ይገድላል» ብሎ የሚናገረው።

ታዲያ ያ በፊደላት በድንጋዮች ላይ የተቀረጸው ሰውን ሁሉ ከሞት እር
ግማን ሥር ያስቀመጠው አገልግሎት በክብር ከሆነ፥ የመንፈስ አገልግሎት እን
ዴት በክብር አይሆንም? ያ የኩነኔ አገልግሎት (ክብሩን ያጣው፥ እንዲሁም
የተሻረው አገልግሎት) በክብር ከሆነ የጽድቅ፥ አጅግ የሚበልጥ፥ የከበረና ጸንቶ
የሚኖረው አገልግሎት አጅግ ይልቅ በክብር ሆኖአል በማለት የመንፈስ ቅዱስ
አገልግሎትን ከሕግ አገልግሎት አጅግ የላቀ መሆኑን ይነግረናል። ከዚህ በፊት
እንደተነጋገርነው ሕጉ የተሰጠው በመንፈስ ቅዱስ ምሪት ቢሆንም ከመንፈስ

ቅዱስ ጋር አብሮ ስላልታደለ በሰው ላይ መፍረድ እንጂ ነፃ ለማድረግ ኃይል
ያጣ በመሆኑ ደካማና የማይጠቅም ነበር።

ነገር ግን መንፈስ ቅዱስ የሊየሱስን ሞትና ትንሣኤ ይዞ የመጣ የጽድቅ
አገልግሎት በመሆኑ አማኞችን ከሕግ በላይ (ኩነኔና ተገዥነት) እንዲኖሩ ያስ
ችላቸዋል። ስለሆነም መንፈሱ ያላቸው የሙሴ መጋረጃ በለ ተገፈፈላቸው ወደ
እግዚአብሔር ለመቅረብ በመቻላቸው የእግዚአብሔርን ክብር ያያሉ (ወደ
አርሱ በድፍረት መግባት ስለቻሉ፥ ዕብ 10፥19-20)። ሙሴ ከእግዚአብሔር ጋር
ሲነጋገር መሸፈኛውን ከፊቱ ያነሳ ነበር፤ ወደ ሕዝቡ ሲመጣ ግን ፊቱን (ፊቱ
ላይ የሚታየውን የእግዚአብሔር ክብር) ይሸፍን ነበር (ዘጸ 34፥34)። ጳውሎስ
ግን የእግዚአብሔር ክብር የሆነውን የሊየሱስን ቢያንጸባርቅም (ስለለበሰው)
ፊቱን አይሸፍንም። ምክንያቱም የመንፈስ ቅዱስ አርነት አለና አማኞች የጌታን
ክብር በነጻነት ያገኙታል፥ የርሱንም መልክ ይመስሉ ዘንድ ከክብር ወደ ክብር
አብረውት (ከጳውሎስ ጋር) ይለወጣሉ (7-18)።

6፥6-7

የጳውሎስ ተቃዋሚዎች ራሳቸውን የሚያመሰግኑና የሚያወድሱ እንዲ
ሁም በትዕቢት የተሞሉ ናቸው (11፥1-12፥12ን ተመልከት)። የርሱ ምስጋና ግን
ከእግዚአብሔር ዘንድ ስለሆነ ራሱን አያመሰግንም። የሚመካውም በድክመ
ውስጥ በሚሠራው በእግዚአብሔር ኃይል ነው (4፥7)። ምክንያቱም የሰው ድክ
ምና የእግዚአብሔር ብርቱነት እጅ ለእጅ እንደሚጨዱ ያውቃል (4፥2፤ 6፥3-4)።

በተጨማሪም አገልግሎቱ እንዳይነቀፍ በእንዳች ነገር ማሰናከያን እንዳያ
ኖር በጥንቃቄ የሚመላለስ አገልጋይ ሲሆን ራሱንም የሚያቀርበው በብዙ መጽና
ት፥ መከራን በመታገስ እንዲሁም ጽድቅ በተሞላበት ኑሮ (በመንፈስ ፍሬ) ነው
(ቁ 4-5)። እንደዚህ ዓይነቱን ሕይወት እንዲኖር የሚያስችለው የመንፈስ ቅዱስ
ሰጦታና ኃይል ነው። ምክንያቱም በንጽህና መሄድና የመንፈስን ፍሬ ማፍራት
የሚቻለው በመንፈስ ቅዱስ ነው። በዚህ ክፍል ውስጥ የተጠቀሰው የእውነት
ቃል የመንፈስ ቅዱስ ሥራ ሲሆን ፍቅር፥ ትዕግስትና ቸርነት ደግሞ የመንፈስ
ቅዱስ ፍሬዎች ናቸው (ቁ 6-8))። በመጨረሻም መንፈስ ቅዱስ እነዚ

ህን ሁሉ መከራና ችግር በድል አድራጊነት እንዲወጣው በማድረግ ወደር የማይገኝለት እውነተኛ አገልጋይ መሆኑን አሳይቶአል (8-10)።

6፤16-7፤1

በዚህ ክፍል ውስጥ ደግሞ የቆሮንቶስ አማኞች ከማያምኑ ጋር በማይመች አካሄድ መጠመድ እንደሌለባቸው ያሰስባቸዋል። ምክንያቱም የእግዚአብሔር ቤተመቅደስ ከጣዖት ጋር ምንም ግንኙነት ስለሌለው ነው። ጌታ «በእነርሱ እኖራለሁ በመካከላቸውም እመላለሳለሁ፤ አምላካቸውም እሆናለሁ፤ እነርሱም ሕዝቤ ይሆናሉ» (ሌዋ 26፤11-12) ብሎ በተናገረው መሠረት በመካከላችንና በውስጣችን ስለሚኖር ቤተ መቅደሱ ነንና ከዓለም ተለይተን በመውጣት ልንቀደስ ይገባናል (ኢሳ 52፤11)። ተለይተንም ስንወጣ «እኔም እቀበላችኋለሁ፥ ለእናን ተም አባት እሆናለሁ እናንተም ለእኔ ወንድ ልጆችና ሴት ልጆች ትሆናላችሁ» (2ሳሙ 7፤14) በማለት ታላቅ የሆነን ማበረታቻና ተስፋ በመስጠት ሥጋንና መንፈስን ከሚያረክስ ሁሉ ራሳችንን ማነጻት እንዳለብን ይመክረናል። ስለሆነም በእግዚአብሔር ቤት ውስጥ በሁለት እግር ማነከስ ወይም በሁለት ቢላዋ መብላት አይቻልም — «...የምታመልኩትን ዛሬ ምረጡ። እኔና ቤቴ ግን እግዚአብሔርን እናመልካለን።» ተብሎ እንደተጻፈ ነው (ኢያሱ 24፤15)።

12፤1-12

ምንም እንኳን በቆሮንቶስ አማኞች መካከል የሐዋርያነት ሥልጣን በመከከላቸው በምልክት፥ በድንቅና በተአምራትም ሁሉ ቢደረግም ራሳቸውን የላቁ መንፈሳውያን አድርገው የወሰዱት መሪዎች የጳውሎስን የአካል ድካምና ሕመም ሊቀበሉት አልቻሉም። ምክንያቱም በእነርሱ አስተሳሰብ አማኝ ለዚያውም ሐዋርያ እንዴት አድርጎ ይታመማል? በእነርሱ አባባል የድል ሕይወት ማለት ከበሽታና ከችግር ፍጹም ነፃ የሆነ ሕይወት ማለት ነው (1ቆሮ 3፤1-3፤ 10፤10)[88]።

[88] ሲንዳ ኤል በለርኤ፥ *ለከንድ ኮሪንቲያንስ* 312-315። ሉቃስ ቤቶፋርያት ሥራ ላይ እንደዘገበውና ጳውሎስም እንደጻፈው አነ ጳውሎስ ወንጌልን ለመስበክ በሠሩባቸው ከተሞች ሁሉ ድንቅና ተአምራ

በተቃራኒው ጳውሎስን የመሰለ ለእገልግሎት የተጠራ፥ እስከ ሦስኛው ሰማይ ድረስ የተነጠቀና ሰውም ሊናገር የማይገባውን ቃል የሰማ ሐዋርያ የክርስትናን ሕይወት የተለማመደው በድካም፥ በመንገላታት፥ እንዲሁም በብዙ ስደት ነው። እርሱ ግን በዚህ ሁሉ ደስ ይለዋል ምክንያቱም በርሱ ድካም የእግዚአብሔር ኃይል ይገለጣልና ነው። ስለዚህም የርሱ ድካም በድንቅና በተአምራት እንዲሁም ኃይልን በመገለጥ ስለ ነበር የሐዋርያነቱን ሥልጣን ከለልክ እጅግ አጸናው፥ አገነነውም።

13፤13-14— ሥላሴያዊ ባርኮት

በዚህ የመደምደሚያ ክፍል ውስጥ — 1ኛ. የኢየሱስ ጸጋ 2ኛ. የእግዚአብሔር ፍቅር 3ኛ. የመንፈስ ቅዱስን ኅብረት በመጥቀስ መሠረታዊ የሆነውን የክርስትናን ዶክትሪን ይገልጣል። ይህም አብ ለሰው ልጅ ከሰው ታላቅ ፍቅር የተነሳ የጠፋውን ሰው ለማድን እቅድን አዘጋጀ (ሮሜ 1፤7፤ 5፤18-21፤ ዮሐ 3፤16)። የኢየሱስ ክርስቶስ ጸጋ ደግሞ ይሄንን ፍቅር (ሥጋ በመልበስ፥ መከራን በመቀበልና በመሰቀል በመሞት) ገለጠው (2ቆሮ 5፤14-15)። መንፈስ ቅዱስ ደግሞ አማኞች ይሄንን ፍቅርና ጸጋ እንዲቀበሉ ያደርጋል። በሌላ አነጋገር ሞቶ ከተነሳው ኢየሱስ ክርስቶስ ጋር አንድ በማድረግ በመጀመሪያ ከአብና ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር ከዚያም ከአማኞች ጋር ኅብረትና አንድነትን በማጠናከር ቤተ ክርስቲያንን ያንፃል (1ዮሐ 1፤3)።

ት እንዳደረጉ ተቅሰአል (ሐዋ 13፤6-12፤ 14፤3፤ 8-10፤ 16፤16-18፤ 19፤11-12፤ 20፤9-12፤ 28፤1-10፤ 1ተሰ 1፤5፤ 1ቆሮ 2፤4፤ ። በዚህ በቆሮንቶስ ዬተክርስቲያንም የተደረገው ምልክት፥ ድንቅና ተአምራት የወንጌሉን ቃል እውነተኛነት ስለሚያጸናው መንፈሱንም ይዘው የመጡትን ሐዋርያትና መንፈሳውያን እውነተኛነት ያጸናዋል።

«ልጆችም ሰለ ሆናችሁ እግዚአብሔር አባ አባት ብሎ የሚመኝ የልጁን መንፈስ በልባችሁ ውስጥ ላከ።»

ገላትያ 4፥6

12

መንፈስ ቅዱስና የገላትያ ሰዎች

ጳውሎስ በመጀመሪያው ሚሲዮ ናዊ ጉዞው በእንጾኪያ ከለችው ቤተክርስቲያን ተነስቶ ወደ ገላትያ ግዛት በመሄ ድና ወንጌልን በመስበክ ብዙ አብያተ ክርስቲያናትን አቋቋመ (ሐዋ 13-14)። ነገር ግን እርሱ ወደ አንጾኪያ በተመለሰ ጊዜ ከይሁዲ ሐይማኖት የሆኑት ተቃ ዋሚዎች ወደ ገላትያ በመሄድ በሙሴ ሥርዓት ካልተገረዛችሁና ሕግን ካልጠበቃ ችሁ አትድኑም በማለት ማኅበረ ምእመናኑን አናወጡት (ሐዋ 15፥1-2)። ሐዋርያውም ይህንን አስመልክቶ — «በክርስቶስ ጸጋ እናንተን ከጠራችሁ ከእርሱ ወደ

ልዩ ወንጌል እንዲህ ፈጥናችሁ እንዴት እንዳለፋችሁ እደነቃለሁ ... ነገር ግን እኛ ብንሆን ወይም ከሰማይ መልአክ፥ ከሰበክንላችሁ ወንጌል የሚለይ ወንጌልን ቢሰብክላችሁ፥ የተረገመ ይሁን።» (1፥6-9) በማለት ለስህተቱ ትምህርት ያለውን ተቃውሞ በአሰፈሪ ቃላት ገልጸታል።

በእምነት መንፈስን የተቀበለ ሰው ከሕግ የማስገደድ ሥልጣን ነጻ ወጥ ቶአልና የሕግ ሥራን ሊጠብቅ አይገባውም፤ ምክንያቱም ሕግና መንፈስ ተቃዋ ሚዎች ናቸውና። ከዚህ በፊት እንደተነጋገርነው ሕግ ሁሉንም ሰው ባለመታዘዝ ምክንያት ከእርግማን ሥር አደረገው። ስለዚህም ሕግ ሰውን ባሪያ ሲያደርግ መንፈስ ግን አርነት ያወጣል። በሌላ አነጋገር በኢየሱስ ክርስቶስ ሞትና ትንሣኤ የተሰጠው መንፈስ ቅዱስ የሕግን ኃይል በመሻር ኃይለ-አልባ አደረገው።

በመሠረቱ ሰውን የሚለውጠው ከመስማት የሚመጣ፥ ከመንፈስ የሚገኝ እምነት እንጂ የሕግ ሥራ አይደለም (3፥2-5፤ 4፥6)። ይህም የመንፈስ ሰጦታ ለአብርሃም ቃል የተገባለት ተስፋ ፍጻሜ ነው (3፥14)። ስለዚህም ጳውሎስ የሰበከላቸው ወንጌል ሕጉ-አልቦ ወንጌል ነው።[89] ሕገ-አልቦ ያደረገውም ምክንያት በኢየሱስ ሞትና ትንሣኤ የተገኘና በመንፈስ ቅዱስ ኃይል የመጣ ነጻ ሰጦታ መሆኑ ነው (ማለትም የሕግን ሥራ በመጠበቅ የሚገኝ ሳይሆን በእምነት በሚሆን መስማት ነው)። ይህ የመንፈስ አገልግሎት ከሕግ ተገዥነት ሰውን ግላቀቅ ብቻ ሳይሆን ነገር ግን አማኞችን በመንፈስ እንዲኖሩ፥ በመንፈስ እንዲ መሩና የመንፈስን ፍሬ እንዲያፈሩ ያደርጋቸዋል (5፥18፤ 24-25)።

3፥1-5

ለገላትያ ሰዎች ክርስቶስ ተሰብኮላቸው ነበር፤ እነርሱም ቃሉን በሰሙና በመንፈስ ቅዱስ የተደረገውን ታምራት ባዩ ጊዜ ጌታን በእምነት ተቀበ ሉት። መንፈስን የተቀበሉት በእምነት እንጂ በሕግ ሥራ ሰለ አይደለ አሁን

---

89 ሕጉ-አልቦ ወንጌል ሰል ምን ማለቱ ነው ጳውሎስ የሰበከው ወንጌል በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ ሞትና ትንሣኤ የተገኘ ነጻ ሰጦታ ነው። ነጻ ሰጦታም ሰለሆነ ለመዳን የሚፈልግ ሰው በኢየሱስ ማመን እንጂ የሕግን ሥራ መስራት አያስፈልገውም። ይህንን ሰል ሕግ አያስፈልግ ማለቱ አይደለም ። ነገር ግን አንድ ጊዜ ወደ ጌታ ከመጣን በኋላ ኃይልን በሚሰጠን በመንፈስ ቅዱስ የጽድቅን ፍሬ

ወደ ሕግ ሥራ መዞራቸው ጳውሎስን አሳዝኖታል (1-5)። መንፈስንም በመቀበላቸው ከክርስቶስ ጋር አንድ አካል ያደርጋቸዋል፥ መዳናቸውን ያረጋግጥላቸዋል እንደገናም የክርስቶስ ለመሆናቸው መታወቂያቸው ነው። የሚያሳዝነው ነገር በመንፈስ የጀመሩትን ጉዞ በመንፈስ መጨረስ ሲገባቸው እነርሱ ግን ወደ ሕግ ሥራ ዘወር አሉ። እንደ እውነቱ ከሆነ ግን ሕጉ ሁሉ ባንድ ትዕዛዝ ተፈጽሞአል ይህም — «ባልንጀራህን እንደ ራስህ አድርገህ ውደድ» በሚለው ነው። ይህም ትዕዛዝ ከመንፈስ ቅዱስ ፍሬዎች አንዱ በሆነው በፍቅር ተጠቃልሎ ተፈጽሞአል (5፥13-15)። ስለሆነም ወደ ክርስቶስ የሚያቀርበን እምነት እንጂ የሕግን ሥራ መጠበቅ አይደለም።

3፥13-14

ክርስቶስ ስለ እኛ እርግማን ሆኖ በእንጨት ላይ በመሰቀል ከሕግ እርግማን በመዋጁቱ ለአብርሃም ተስፋ የተገባለትን መንፈስ ቅዱስን በእምነት ልንቀበል ቻልን። እንደሚታወቀው አብርሃም ራሱ የጸደቀው በእግዚአብሔር ስላመነ ነበር፤ ስለዚህም ከእምነት የሆኑቱ ሁሉ የአብርሃም ልጆች ናቸው (ዘፍ 15፥6)። በእምነቱ የጸደቀ ይኖራል ማለትም ሰው በማመኑ ምክንያት ይጸድቃል፥ በመጽደቁም ደግሞ በሕይወት ይኖራል (የዘላለም ሕይወትን ያገኛል) እንጂ ሕግን በመፈጸም አይደለም (ዕንባ 2፥4)። ምክንያቱም ለመኖር ሲባል ብቻ ከለ እምነት ሕግን መጠበቅ ይቻላል — ሕጉ ምግባርን እንጂ ልብን አይ መረምርምና ነው። በዚህ ክፍል ግልጽ ሆኖ እንደምናየው አሕዛብ ሁሉ ሲባረኩ የሚችሉት በአብርሃም ባርኮት በኩል ነው። ምክንያቱም የምድር አሕዛብ ሁሉ በእርሱ (በአብርሃም) ይባረካሉ ብሎ እግዚአብሔር ተናግሮአልና ነው (ዘፍ 12፥3፤ 18፥18)።[90]

(የመንፈስን ፍሬ) እያፈራን ስለምንኖር ለእግዚአብሔር ሕግ እንገዛለን። በሌላ አነጋገር ሕግን የምንጠብቀው ስመዳን ሳይሆን ስለዳንን ነው።

90 የአብርሃም የመጀመሪያ ስሙ አብራም [አቭራም] ነበረ ትርጉሙም «ከፍ ያለ ወይም የከበረ አባት» ቢሆን እግዚአብሔር ግን ይህንን ስም በመቀየር አብርሃም ብሎታል። በአብራይስጡ አቭረሃም ማ

3፥21-4፥4-7

በእምነት መዳን ሳይመጣ በፊት ከሕግ በታች ተዘግቶብን በባርነት ነበርን። ሕጉ ሁሉንም ሰው ከኃጢአት በታች ስለ ዘጋው ወደ ፊት ሊገለጥ ስላለው የእግዚአብሔር ጽድቅ በተስፋ እንጠባበቅ ነበር። ስለዚህም ሕጉ ወደ ክርስቶስ የሚያመጣ ሞግዚታችን ሆኖ ነበር። ነገር ግን እግዚአብሔር በራሱ ጊዜ (የዘመኑ ፍጻሜ በደረሰ ጊዜ) ልጁን በመላክ ከሕግ ሞግዚት በታች ተዘግቶብን የነበርነውን ነጻ አወጣን። ታዲያ አሁን ሕግን በመፈጸም ሳይሆን በእምነት በኩል ክርስቶስን ስለ ለበስነው የእግዚአብሔር ልጆች ሆነናል። የርሱ ከሆንን ደግሞ የአብርሃም ዘርና የተስፋው ቃል ወራሾች ነን ማለት ነው (3፥21-29)።

ልጆችም በመሆናችን እግዚአብሔር አባ አባት ብሎ የሚጮህ የልጁን መንፈስ በልባችን ውስጥ አስቀመጠ። ይህም ማለት ማለትም ሊየሱስ በልባችን ውስጥ ሆኖ አባዬ ብሎ አባቱን ሲጣራ ስለምንሰማ ልጆች መሆናችንን በዚያ እናውቃለን። ስለዚህም ልጆች መሆናችን ካወቅን ደግሞ የሕግ ባሪያዎች አለመሆናችንን እናውቃለን ማለት ነው። በተጨማሪም ልጆች ደግሞ ከሆንን የእግዚአብሔር ወራሾች ነን ማለት ነው (4፥4-7)።

ከዚህ በታች መንፈስ ቅዱስ የእግዚአብሔር ልጆች ስለ መሆናችን የሚመሰክርልንን መረጃዎች አስመልክቶ በዚህ ክፍልና በሮሜ መልእክት ያለውን ለማነጻጸር እሞክራለሁ፡ —

ለት የብዙዎች አባት ማለት ነው። ለዚህ ነው እግዚአብሔር ስሙን በመቀየር የብዙዎች ወይም የሕ

ሮሜ 8፥14-17	ገላ 4፥6-7
*እግዚአብሔር መንፈሱን ላከ *አባ አባት ብለን እንድንሁ	የልጁን መንፈስ በውስጣችን ላከው አባዬ ብሎ የሚጮህ የልጁ መንፈስ
*ልጅ ስለመሆናችን መንፈስ ከመንፈሳችን ጋር ይመሰክራል	ልጁ አባዬ ብሎ ይጣራል፥ እኛም እንሰማዋለን
*ከኃጢአት ባርነት ነጻ መውጣታችንን እናውቃለን *ወራሽ መሆናችንን ያረጋግጣልናል	ከሕግ ባርነት ነጻ መሆናች እናውቃለን ወራሽ መሆናችንን ያረጋግጣልናል

ሰአላዊ መግለጫ ቁ. 5

ስለዚህም የአብርሃም እውነተኛ ልጆች መንፈስ ቅዱስ በልባቸው ያላ ቸው ናቸው (ሊየሱስን የጣል አዳኝ አድርገው የተቀበሉ ማለት ነው)። ኢይሁ ዳዊ ሆነ ወይም አሕዛብ ሁሉም ይህን መንፈስ ሊኖራቸው ይገባል። የወደደንና ስለ እኛ ራሱን አሳልፎ በመሰቀል የሰጠው በመንፈሱ ውስጥ ይኖራል። አርሱ አባቱን «አባ፥ አባት» ብሎ በልባችን ውስጥ ሲጣራ እንሰማዋለን። እኛም ደግሞ ከርሱ ጋር አብረን ወራሾች ስለ ሆንን በዚያው መንፈስ እግዚአብሔርን «አባ፥ አባት» ብለን እንጠራዋለን።

5፥1-26

በነጻነት እንድንኖር ክርስቶስ ነጻ አወጣን እንጂ ተመልሰን ይህን ነጻነት በመጠቀም ከሕግ ባርነት ሥር ልንወድቅ አይገባንም። እግዚአብሔር መንፈ ሱን በውስጣችን ያስቀመጠው በርሱ ባገኘነውን ነጻነት አርሱን በመውደድና በማ

ገሎች ሁሉ አባት አደረገው፥ በርሱም በኩል የሱ ልጅ በሙሉ ተዋረዱ።

ምለክ ተደስተን እንድንኖር ነው። ነገር ግን ክርስቶስን መከተልና በሕግ ሥራ ለመጽደቅ መሞከር ሁለቱ በፍጹም በአንድነት የማይሄዱ ነገሮች ናቸውና የገላ ትያ አማኞች ከሁለቱ አንዱን መምረጥ ነበረባቸው (ቁ 1-3)። ሕግን ሁሉ በሚ ፈጽመው፥ የመንፈስ ቅዱስ ፍሬ በሆነው በፍቅር ሆኖ የሚሠራ አምነት እንጂ የሕግን ሥራ መጠበቅ ወይም አለመጠበቅ ምንም አይጠቅምም (ቁ 6,13-14)።

ግንም በሕግ ሥራ ሊጸድቅ የሚሞክር ቢኖር ከክርስቶስ ተለይቶ ከጸ ጋው ወድቋል በማለት እውነቱን ይናገራል። እኛ በመንፈስ ሊገለጥ ያለውን የጽድቅ ተስፋ በአምነት እንጠባበቃለን በማለት የጽድቃችን ፍሬ ገና ጎህ ቀደደ እንጂ ሙሉ ለሙሉ እንዳልተጠቃለለ [Consummate] አስቀምጦታል። ይህም የሚሆነው በመጨረሻው ቀን ሲሆን አስከዚያ ግን ይህንን ሕጉአልባ የሆነውን፥ በክርስቶስ ሞትና ትንሣኤ ያገኘነውን ጽድቅ መንፈስ በሚሰጠን ኃይል መጠበቅ አለብን (4-8)።

አማኝ መንፈስ በሚሰጠው ኃይል በመጠቀም የሥጋን ምኞት መግደል አለበት። የሥጋ ሥራ ፍቅር የለውምና እርስ በርስ ያንካስሳል፥ ያጠፋፋልም (ቁ 13, 15)። በፍቅር የሚመላለስ ግን በመንፈስ ይመላለሳልና ልክ እንደ ጌታው እርሱም የሁሉም ባሪያ በመሆን ሕግን ይፈጽማል። በዚያን ጊዜ የእግዚ አብሔርን መንግሥት አሠራር በግልጽ ያልተረዱትን የኢየሱስ ደቀመዛሙርት ብንመለከት ኢየሱስ ወደ ኢየሩሳሌም ወጥቶ የእስራኤልን መንግሥት የሚመሠ ርት መስሎአቸው ስለነበር ቁልፍ የሆኑ የሥልጣን ቦታዎችን ተሽቀዳድሞ ለመያ ዝ በዝግጅት ላይ ነበሩ። ያዕቆብና ዮሐንስ ራሳቸውም ከዚያም ደግሞ እናታ ቸውን አማላጅ በመላክ ሥልጣኑን ሲጨብጥ በግራና በቀኝ እንዲያስቀምጣቸው ይወተውቱት ነበር። ሁሉም ደግሞ ማነው ከእኛ ውስጥ ታላቅ እየተባባሉ ይከ ራከሩ ነበር። ኢየሱስ ግን ሕጻናትን ወደ እነርሱ አምጥቶ እንደ እነዚህ ሕጻናት ተመልሳችሁ የዋሆች ካልሆናችሁና ራሳችሁን ባዶ ካላደረጋችሁ መንግ ሥተ ሰማያት አትገቡም በማለት ገሰጻቸው (ማቴ 18፥1-5፤ ሉቃ 9፥33-37, 46-48፤ ማር 10፥ 35-37)።

በመጨረሻውም እራት ላይ እንዲሁ ኢየሱስ እግራቸውን በማጠብ «እኔ ጌታና መምህር ስሆን እግራችሁን ካጠብሁ፥ እናንተ ደግሞ እርስ በርሳችሁ እግራችሁን ልትተጣጠቡ ይገባችኋል።» (ዮሐ 13፥3-18) በማለት አገልጋይ የተ

ጠራው ሥልጣኑን ተገን በማድረግ፣ በየምኩራቡ እየዞረ የከበፊታ ስፍራን በመፈ ለግ ራሱን ከፍ ከፍ ለማድረግ ሳይሆን ነገር ግን ፎጣ በትከሻው ላይ ይዞ በመዞ ር ራሱን ዝቅ አድርጎ እግር በማጠብ የሁሉም አገልጋይ ለመሆን እንደሆነ አሰ ተማራቸው። ይህንኑ ትምህርት ደግሞ ጌታ መንፈስ ቅዱስ ከኢየሱስ ወሰዶ በዚህ ክፍል ውስጥ እንደገና በማሰተማር በፍቅር የማይኖር አማኝ የሕግ ዕዳ እንዳለበት ያሳስበናል። ስለዚህም አማኝ በመንፈስ በመመላለስ የክርስቶስን ሕግ መፈጸም አለበት።

በመንፈስም የሚመላለሱ ሥጋን ከክፉ ምኞቱና መሻቱ ጋር ስለሚሰቅሉ የመንፈስን ፍሬ ያፈራሉ። ፍሬዎቹም — ፍቅር፣ ደስታ፣ ሰላም፣ ትዕግስት፣ ቸርነት፣ በጎነት፣ እምነት፣ የውሃትና ራስን መግዛት ናቸው (ቁ. 23)። ጳውሎስ ስጢሞቴዎስና ለቲቶ የጻፈውን መልእክት ብንመለከት ለቤተክርስቲያን መሪነት የሚያበቃ መመዘኛ አውጥቶ ሰጥቶአቸዋል። እነዚህም መመዘኛዎች የተመረኮ ዙት በጸጋ ስጦታዎች ብዛትና ጥልቀት ሳይሆን አማኞች ባፈሩአቸው የመንፈስ ቅዱስ ፍሬዎች ነው (1ጢሞ 3፥1-13፤ ቲቶ 1፥5-16)።

ምንም እንኳን አማኞች ያሳቸውን የጸጋ ስጦታ ይዞ በመቅረብ የክርስቶ ስን አካል ለማነጽ መሳተፍ ቢገባቸውም የመንፈስ ቅዱስን ፍሬ አፍርተው አለሳ ልተገኙ ድረስ ለአገልግሎት ብቁ መሆን አይችሉም። ስለዚህም ለቃሉና ለመ ንፈስ ቅዱስ በመታዘዝ የመንፈስን ፍሬ አፍርተን የእግዚአብሔርን አሳብ ልናገል ግል ይገባናል እንጂ ስጦታዎቻችንን በአመጸኝነት ምክንያት ልናባክናቸው አይገባ ንም።

ከዚህ በታች እነዚህን ፍሬዎች በዝርዝር እንመለከታለን: —

1) ፍቅር

ከሁሉም የመንፈስ ቅዱስ ፍሬዎች ፍቅር ይበልጣል። ኢየሱስ ለደቀመዛ መርቱ እርስ በርሳቸው ይዋደዱ ዘንድ አዲስ ትዕዛዝ ሰጣቸው (ዮሐ 13፥34-335 ፤ 15፥12)። የሕግን ትዕዛዝ የምንፈጽመው የሕግን ሥራ በመሥራት ሳይሆን ክርስቶስ ኢየሱስ በመስቀል ላይ በሠራልን ሥራ በማመን በፍቅር ስንመላለስ ብቻ ነው። በ1ቆሮ 13፥13 ላይ ፍቅር ከእምነትና ከተስፋ ጋር አብሮ ተጠቅሶ አል ነገር ግን ከሁለቱም ፍቅር ይበልጣል። ምክንያቱም የጸጋ ስጦታዎች ቢሆኑ

ጌታ ሲመጣ ይቀራሉ፣ እምነትና ተስፋን የወለድን እንደሆነ ደግሞ ጌታን ፊት ለፊት ስናየው በዚያን ጊዜ ተስፋችን ይፈጸማል። ተስፋችንም ስለሚፈጸም የሚያስፈልገን ፍጹም የሆነ ፍቅር እንጂ እምነት አይደለም። ምክንያቱም እም ነት ተስፋ የምናደርገውን ነገር እንደሚፈጸም የሚያስረግጥልን፣ የማናየውንም ነገር የሚያስረዳን እንጂ በእጃችን ውስጥ ስላለ ነገርና ስለ ምናየው ነገር የሚረ ዳን አይደለምና ነው (ዕብ 11፥1-3)።

የቱንም ያህል የጸጋ ስጦታ ይኑረን፣ በእምነታችን ታላላቅ ተአምራትን እናድርግ ወይም በአገልግሎታችን ብዙ እንታወቅ ፍቅር ግን ከሌለን ባዶውን እንደሚጮህ ቆርቆሮ ወይም እንደሚንሸዋሸው ጽናጽል ነን (1ቆሮ 13፥1-2)። ፍቅር ይታገሳል፣ ቸርነትን ያደርጋል፣ አይቀናም፣ አይመካም፣ አይታበይም፣ የማ ይገባውን አያደርግም፣ የራሱን አይፈልግም፣ አይበሳጭም፣ በደልን አይቆጥ ርም፣ ከአውነት ጋር ደስ ይለዋል እንጂ ስለ አመጻ ደስ አይለውም፣ ሁሉን ይታገሳል፣ ሁሉን ያምናል፣ ሁሉን ተስፋ ያደርጋል፣ በሁሉ ይጸናል (1ቆሮ 13፥ 1-7)።

ይቅርታ የፍቅር መሠረታዊ አካል በመሆኑ እግዚአብሔር እኛን ይቅር እንዳለን ሁሉ እኛም አርስ በርሳችን ይቅር ልንባባል ይገባናል። ከይቅርታ ይልቅ ብቀላ እንደ ጀብዱ በሚቆጠርበት ኅብረተሰብ ውስጥ ለምንኖር ለእንደ እኛ ዓይ ነቱ ሰው ፍቅርን ለመፈጸም በመንፈስ ቅዱስ ኃይል ላይ በብርቱ መደገፍ ያስፈ ልገናል። ምክንያቱም የወጣነው ከዚያ ኅብረተሰብ ውስጥና የምንኖረውም በዚ ያው ኅብረተሰብ ውስጥ ስለሆነ ነው (ምንም እንኳን የጌታ እንጂ የዚያ ኅብረተ ሰብ ባንሆንም)። የቤተክርስቲያን ታሪክ እንደሚያስተምረን ከሆነ ቤተክርስቲያን የምትኖርበት ማኅበረተሰብ / ኅብረተሰብ እንዳንድ ባሕልና ወግ መንፈሳዊ አድገ ቱዋን ከመጎተት ወደ ኋላ ያስቡት ጊዜ የለም። ምክንያቱም ኃጢአት ፍጥረትንና ሥርዓትንም ጨምሮ አሳድፍታልና ነው (ዘፍጥ 3፥1-21፤ ሮሜ 3፥11-18፤ 8፥18-22)።

ሰይጣንም ደግሞ ለእግዚአብሔር መንግሥት የማይመቸውን የአንድን ኅብረተሰብ ባሕልና ወግ በመጠቀም ቤተክርስቲያንን ይዋጋታል። ዶ/ር ክሊንተን አርነልድስ «መንፈሳዊ ጦርነት» በተሰኘው መጽሐፋቸው ውስጥ ሲጽፉ አንድ አማኝ ወደ ጌታ ሲመጣ ከኃጢአት ነጻ መውጣቱን ብቻ ሳይሆን ለክርስቶስ

ወንጌል እንቅፋት ከሆኑትንና ለእድገት ከማይመቹት ባሕል፣ ወግና የአኗኗር ዘይ ቤዎች ተጽእኖና አሰራት ነጻ መውጣቱን ማረጋገጥ አለበት ብለዋል።[91] ስለዚህም ቤተክርስቲያን እነዚህን ጎታች የሆኑ፣ ስጠላት አመቺ በር በመክፈት እርሱዋን የሚያስመቱትን ባሕላዊ ልምምዶችን በማጥናት ዒላማ ውስጥ አስገብታ መንፈ ሳዊ ውጊያን ልትዋጋ ይገባታል። በዚች በአጭር ሕይወቱና አገልግሎቱ ውስጥ ያየውት ነገር ቢኖር እኛ ኢትዮጵያውያን በመጀመሪያ ይቅርታ ይከብደናል። ይቅር ካልን ደግሞ በደልን መቁጠር ልምዳችን ነው። ስለዚህም በዚህ ጉዳይ ላይ መንፈሰ ቅዱስ በጥቂያችንና በግል ሕይወታችን እንዲሠራ አጥብቀን ልንጸ ልይ ይገባናል።

በተጨማሪም ጌታችንና መድሃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ባስተማረን ጸሎት ላይ በመጀመሪያ እግዚአብሔር በደላችንን ይቅር እንዲለን ከመጠየቃ ችን በፊት ማድረግ የሚገባን ነገር ተጠቅሶአል፤ ይህም የበደሉንን ይቅር ማለት ነው። በማቴዎስ ምዕራፍ ስድስት ቁጥር አሥራ ሁለት ላይ «እኛም የበደሉንን ይቅር እንደምንል በደላችንን ይቅር በለን» የሚለውን አባባል በቀጥታ የግሪኩን ቃል የተመለከትን እንደሆነ «እኛም የበደሉንን ይቅር ስንልለን በደላችንን ይቅር በለን» የሚለውን ትርጉም ይሰጠናል[92]። ኢየሱስም ጸሎቱን ካስተማራቸው በኋላ የይቅርታን አስፈላጊነት ሲገልጽ «ለሰዎች ኃጢአታቸውን ይቅር ብትሉ፣ የሰማዩ አባታችሁ እናንተን ደግሞ ይቅር ይላችኋልና፤ ለሰዎች ግን ኃጢአታቸ ውን ይቅር ባትሉ፣ አባታችሁም ኃጢአታችሁን ይቅር አይላችሁም።» (ማቴ6፣1 4-15) ብሎአል።

በዚሁ መንፈል ምዕራፍ አምስት ላይም እንዲሁ ለአምልኮወደ እግዚአ ብሔር ፊት ከመቅረባችን በፊት አስቀድመን ከወንድሞቻችን ጋር ያለንን ቅሬታና በደል ማስወገድና እርቅን ማስፈን እንደሚገባን ጌታችን ያስተምረናል (ማቴ 5

---

91 ክሊንተን አርነልድስ፣ *ሰይጣን ኩሐለችንስ አባውት ስፐሪቾአል ምርፈር* (ግራንድራፒድስ፣ ዜ ኩር ቡክ ሃውስ፣ 1997) 187።

92 የግሪኩ ቃል ይቅር እንዳልን የሚለውን ለፈቀሜን ሲለው ይህም የመጣው ለፈሰሰ ከሚለው ቃል ነው ትርጓሜውም ይቅር ማለት ነው። ስለሆነም ለፈቀሜን የሚለው ቃል «ተፈጸሚ ግሥ [ፐርፈክት ቴንስ]» ሲሆን የሚያሳየውም የአንድን ነገር መፈጸም ወይም መደምደም ነው። በዚህም መሠረት ፣23-24)። ስለዚህም ይቅርታን ስመጠየቅ መጠት የሚኖረን እንኳን ስሎቹን ይቅር ስንል ብቻ መሆኑን ማስተዋልና መለማመድ ለመንፈሳዊ ጤንነት እጅግ አስፈላጊ ነው።

2) ደስታ

እግዚአብሔር ከእኛ ጋር ስለሆነ ማለትም ቅዱስ መንፈሱን በልባችን በማድረጉ ደስታንና ሃሴትን ይሞላብናል (ሮሜ 14፣17)። እኛም ደግሞ በርሱ ስለምንታመን፣ በማዳኑ ደስ ስለሚለን፣ ረዳታችን ስለሆነ፣ ቃል ኪዳኑን ስለሚያ ሰብ፣ የጽድቁ ፍርድ ለዘላለም ስለሆነ፣ ሁሉንም ነገር ስለሚቆጣጠርና ባጠቃላይ ስላደረገልን ነገር ሁሉ በደስታና በእምልኮ ሆነን ሁሌ በፊቱ እንቀርባለን። ዳዊት በመዝሙሩ «በእንተ የሚታመኑት ሁሉ ግን ደስ ይላቸዋል፤ ለዘላለሙ ደስ ይላቸዋል፣ እነርሱንም ትጠብቃለህ። ስምህንም የሚወድዱ ሁሉ በእንተ ይመካሉ» ይላል (መዝ 5፣11፤ 9፣14፤ (13)፣5፤ (32)፣ 11፤ (42)፣ 4፤ (63)፣ 7፤ (105)፣ 43፤ 119፣162፤ 149፣ 2)። የእግዚአብሔር ሕዝብ ደስተኛ ሕዝብ ነው። በምንም ዓይነት ነገር ውስጥ ብናልፍ በተለይ ደግሞ ክርስቶስ ያደረገልንና ወደ ፊት የሚጠብቀንን ክብር ስናስብ ሁሌ ደስተኞች እንሆናለን (ፊልጵ 4፣4-7፤ 1ተሰሎ 5፣16-18፤ ያዕቆ 5፣113)።

3) ሰላም

እኛ አሕዛብ ከእስራኤል መንግሥት ርቀን፣ ለተስፋውም ቃል ኪዳን እንግዶች ሆነን፣ በዚህም ዓለም ተስፋን አጥተን ከእግዚአብሔርም ሕይወት ተስ ይተን ነበር። ምክንያቱም በኃጢአት ምክንያት ሁላችንም የእግዚአብሔር ጠላቶች ነበርንና ነው። ኢየሱስ ክርስቶስ በመጀመሪያ ቀርበው ለነበሩት (ለእይ ሁድ) ከዚያም ለእኛ ርቀን ለነበርን በደሙ ከእግዚአብሔር ጋር በማስታረቅ ለእነርሱና ለእኛ ሰላምን የምሥራች ብሎ ሰበከ። በመስቀሉ ደምም የጥልን ግርግዳ አፍርሶ ሰላማችንም ሆነ፣ በርሱም ሰላምን አገኘን (ኤፌ 2፣11-17፤ 6፣15 ፤ ሮሜ 5፣1፤)።

ማቴዎስ ስድስት ቁጥር አሥራ ሁለት ሲተረጎም «እኛም የበደሉንን ይቅር እንዳልን» የሚለውን ይሰ

ከእግዚአብሔር ጋር ባስታረቀን ሰላም፣ በውስጣችን በሚኖረው መንፈስ ቅዱስ አማካኝነት አድሞንነትን፣ ቂመኝነትን፣ ክፍፍልን፣ መለያየትንና ጠብን አስወግደን እርስ በርሳችን ይቅር ተባብለንና አንተ ትብስ አንቺ ትብሺ ተጭበስን በፍቅር እንድንኖር ያደርገናል (ያዕቆ 3፥14-18፤ ሮሜ 14፥19፤ ኤፌ 2፥14-15፤ 4፥3፤ ቆላ 3፥15፤ 1ተሰሎ 5፥13)። በተጨማሪም ከአማኞች ጋር ብቻ ሳይሆን ነገር ግን ከማያምኑት ጋር እንኳን ቢቻለን በሰላም ልንኖር ይገባናል። ለምን ቢባል ሊየሱስን ከመከተላችን በስተቀር በሌላ ነገር ማሰናከያን ለማንም ልናኖር አይገባንምና ነው (ሮሜ 12፥18፤ 1ቆሮ 7፥15፤ 2ተሰሎ 3፥16)።

ሰላም ወደ አንድነት ስለሚያመጣን በቤተክርስቲያን ውስጥ የመንፈስን አንድነት እንድንጠብቅ ይረዳናል። አንድነታችንን ጠበቅን ማለት ደግሞ ጌታችን ሊየሱስ ክርስቶስ ወደዚች ዓለም የመጣው በአባቱ ተልኮ እንደሆነና አብም እርሱን በወደደበት ፍቅር እኛንም እንደወደደን ለዓለም እናሳያለን (ኤፌ 4፥3፤ ዮሐ 17፥24)። ስለዚህም አማኞች ልባችንን ለሚለውጠው ለጌታ መንፈስ ቅዱስ በመክፈት፣ ሰላም የሚሰፍንበትን መንገድ በመፈለግ በክርስቶስ አካል ውስጥ የመንፈስን አንድነትና ኅብረት ልንጠብቅ ይገባናል። ሐዋርያው ጳውሎስ ሲናገር «በክርስቶስ አንዳች ምክር ቢሆን፣ የፍቅር መጽናናት ቢሆን፣ የመንፈስ ኅብረት ቢሆን፣ ምሕረትና ርህራሄ ቢሆኑ፣ ደስታዬን ፈጽሙልኝ፤ በአንድ አሳብ ተሰማሙ፣ አንድ ፍቅር አንድም ልብ አንድም አሳብ ይሁንላችሁ በማለት የልቡን ጭንቀትና ጸሎት ይናገራል (ፊል 2፥1-3)።

በቤተክርስቲያን ውስጥ የሚነሱትን ልዩነቶችና አለመግባባት ራሳችንን ዝቅ በማድረግና እውነትን በፍቅር በመግለጽ መንገርና እርቅ የሚሰፍንበትን መንገድ መፈለግ እንጂ እግዚአብሔር እንደሌላቸው ሰዎችና እንደ ፖለቲከኞች በጥላቻና በጩኸት ችግራችንን ልንፈታ አይገባንም። በተለይ ደግሞ እንደኛ ላለ ልዩነትን በሰላማዊ መንገድ ሳይሆን በጩኸና በዱላ መፍታት ወግ በሆነበት ኅብረተሰብ ውስጥ ያደግንና የምንኖር ሰዎች ስዚህ ጉዳይ ልዩ ትኩረት መስጠት አለብን። በቤተክርስቲያን ውስጥ የሚነሱ ልዩነቶች በመነጋገር ቢቻል ልዩነቱን

ጠፍ ማለት ነው።

መፍታት፤ ካልተቻለም ደግሞ ልዩነቱ መሠረታዊ የሆነ የክርስትናን ዶክትሪን አስከልተቃወመ ድረስ በልዩነት ውስጥ ተዋድደን ልንኖር ይገባናል።

በአንድ ወቅት በቤተክርስቲያናችን ውስጥ መለያየት በተፈጠረበት ጊዜ ከአንደኛው ወገን የሆኑቱ ሌሎቹን ካልደበደብን በማለት ያዙን ልቀቁን እያሉ ሲገባበዙ አይተናል። ለምን በዱላ ልዩነታቸውን መግለጽ እንደፈለጉም ሲናገሩ «ምን እናድርግ ብላችሁ ነው፤ የጴጥሮስ ቅናት ይዞን እኮ ነው» የሚል መልስ ነበር ይሰጡ የነበሩት። ማወቅ የሚገባን ነገር ቢኖር ምንም እንኳን ጴጥሮስ ከለማወቅ የተነሳ ጌታውን ከሦስት ዓመት በላይ እየተከታተሉ ሲያሳድዱት የነበሩትን ከሃዲዎች ለመቋቋምና ጌታውን ለማስጣል ሲፎክ ቢመዝም የወሰደው እርምጃ ትክክል ሰላልሆነ ጌታ ራሱ ገሰጸታል (ዮሐ 18፥10-11፤ ሉቃ 22፥47-53፤ ማር 14፥ 47-49፤ ማቴ 26፥ 51-54)።

መቼም ሊዘሉዋት ያሰቡዋትን አሞራ ጅግራ ናት ይሉዋታል እንዲሉ ራሳችንን መግዛት ያቃተን እንደሆን በጴጥሮስ እያሳበብን የጡጫ አምሮታችንን በወገኖቻችን ላይ ልንወጣ አልተፈቀደልንም። ሁል ጊዜ ልናስታውስ የሚገባን ነገር ቢኖር ሁላችንም (ማለትም ከእኛ ጋር ልዩነት ያላቸውንም ጨምሮ) አንድ አባት፣ አንድ ጌታና አንድ መንፈስ እንዳለንና ሁላችንም ከክርስቶስ ጋር አንድ እንሆን ዘንድ በአንዱ መንፈስ እንደተጠመቅን ነው (ፊል 2፥5-11፤ 4፥2-3፤ 2ጢሞ 2፥19-18፤ 1ዮሐ 1፥3 ን ተመልከት)።

4) ትዕግሥት

ትዕግሥትን በሁለት መንገድ እናየዋለን — እንደኛ እግዚአብሔር ኃጢአተኛውን የሰው ልጅ በዘመናት ውስጥ በመታገስ፣ ሳያጠፋው ልጁን በመላክ ከዘላለም ሞት አዳነው (ሮሜ 2፥4፤ 9፥22)። እንግዲህ እግዚአብሔር እኛን ከታገሰን እኛ ደግሞ እርስ በርሳችን ልንቻቻልና አንዳችን ሌላውን ልንታገስ ይገባናል (ቆላ 3፥12-113፤ 1ተሰሎ 5፥14)። እርስ በርሳችን ከታገስን ደግሞ ለይቅርታ መንገድን እንከፍታለን። ይቅር ከተባባልን ደግሞ የፍጻሜ ግቡሪያ የሆነውን ፍቅርን እንለብሰዋለን (ቆላ 3፥13)። ሁለተኛው ደግሞ ጌታችን መከራን ታግሶ ከሞት ካዳነን፣ እኛ ደግሞ ስለ ስሙ የሚደርስብንን መከራ በመታገስ የተሰጠንን የወንጌል ባለ አደራነት በታማኝነት ልንወጣው ይገባናል (ቆላ 1፥11፤

ያዕቆ 5፥10-11፤ ሮሜ 12፥12)። ጳውሎስ በቆላስያስ መልእክቱ ላይ የእግዚአብሔር ምርጦችና ቅዱሳን ስለሆንን ምሕረትን፥ ርኅራኄን፥ ቸርነትን፥ ትሕትናን፥ የዋህነትንና ትዕግስትን እንድንለብስ ይመክረናል (ቆላ 3፥12-14)። ስለዚህም እኛ ከፈቀድንለት መንፈስ ቅዱስ ይህንን ፍሬ እንድናፈራ (ትዕግስትን እንድንለብስ) በማድረግ የክርስቶስን አካል ይገነባታል። ካለዚያ ግን ራቁታችን ሆነን እንዳን ገኝ እንጠንቀቅ።

5) ቸርነት

የእግዚአብሔር ቸርነት ወደ ንስሐ በመምራት እንደ አዳነን ሁሉ (ሮሜ 2፥4፤ 11፥22፤ ኤፌ 2፥7፤ ቲቶ 3፥4)) እኛም ለሚጠሉን በተለይ ደግሞ ለሚያሳ ድዱን ቸርነትን ማሳየት አለብን (2ቆሮ 6፥6)። ክርስቶስን ሳናገኝ በፊት ቸርነት ማድረግን አናውቅም ነበር (ሮሜ 3፥12)፤ አሁን ግን ቸርነት ተደርጎልን ድነናልና እርስ በራሳችንም ምሕረትን በማሳየት (ማለትም ሳንፈራረድ ሆደ ሰፊ በመሆን) አንድ ላይ ልንኖር ይገባናል። ይህንንም የሚያስችለን የመንፈስ ቅዱስ ኃይል ነው።

6) በጎነት

በጎነት የእግዚአብሔርን ታዛዥነት የሚያሳይ መሰረያ ነው (ሮሜ 15፥14፤ 2ተ ሰሎ 1፥11)[93]። ይህም ፍሬ ክፉን ነገር በመጸየፍ መልካምን ነገርን እንድናደርግ ይረዳናል። በጎነት ከጽድቅና ከእውነት ጋር በመሆን ለጌታ ደስ የሚያሰኘውን እየመረመርን እንድንኖር ይረዳናል (ኤፌ 5፥9፤ ቆላስ 1፥10)። እንግዲህ በጎነት በታሉ ላይ የተገለጹትን መልካም የሆኑትን ነገሮች ማድረግን፥ በቁሳቁስም እር ዳታ ይሁን ግብረገብነት ያላቸውን ነገሮችን ማድረግን ይጠቀልላል።

7) እምነት

እምነት ማለት በእግዚአብሔር ላይ ሙሉ ለሙሉ መደገፍና እርሱን ማመን ወይም እርሱ የተናገረውን መቀበል ማለት ነው። እግዚአብሔር ያዘጋ

[93] ኪነር፥ *ሰዶ ከራሽል ኩመችን ለባውት ዘ ሆሊ ስፒሪት* ፤ 160።

ጀልንን የዘላለም ሕይወት ልንወርስ የቻልነው በእምነት እንጂ ሕግን በመጠበቅ ወይም ወደ እርሱ ሊያቀርበን የሚችል ሥራ በመሥራት አይደለም። ስለዚህም መንፈስ ቅዱስ ከዚህ ዓይነቱ ሕጋዊነት ርቀን በዚህ ዓይነት እምነት እንድን ቀጥል በማድረግ ከእምነት ወደ እምነት ያሸጋግረናል (ገላት 3፥2-5፥5)።

8) የውሃት

የውሃት ማለት የራስን ሳይፈልጉ፥ በንጹህና በቅን ልብ ፍቅርን ማሳየት እንዲሁም በዝግታ መንፈስ ሌሎችን ማገልገልን ይጨምራል። በየውሃት መንፈስ ሰዎችን ማገልገል ቁጣን ያርቃል፥ ሰዎችን አሳባቸውን ካለምንም እንቅፋት ሊገ ልጹ ስለሚረዳቸው ወዳጅነታቸውን ያጠናክራል። በስህተትም የተገኙትን አማ ኞች ፍርድን በተሞላ ንግግር ከመሰበር ይልቅ በክርስቶስ የዋህነት ምሕረትን በማ ሳየት ከገቡበት ችግር ልናወጣቸው ይገባናል (1ቆሮ 4፥21፤ 2ጢሞ 2፥25፤ ያዕቆ 1፥21፤ 3፥13፤ 1ጴጥ 3፥15፤ ምሳ 15፥1)። ስለዚህም እኛ አማኞች እርስ በርሳ ችን በየውሃት መንፈስ በመተናነጽ፥ እንዲሁም ደግሞ በኃጢአት የወደቁትን ምሕረት በበዛበት መንገድ ማትናት ይገባናል (ገላ 6፥1፤ 1ቆሮ 4፥21)።

9) ራስን መግዛት

ራስን መግዛት ማለት በሁሉም ነገር ላይ ምግብም ሆነ መጠጥ ወይም ግብረሥጋ ግንኙነትም ሆነ ወይም ማናቸው ነገር ሳይሰለጥንብን ወይም ባሪያዎች ሳያደርገን በነጻነት የመኖር አቅም ማለት ነው (1ቆሮ 7፥9)። እንደገናም ራስን መግዛት እግዚአብሔርን ለመምሰል ራሳችንን ማለማመድን ይጨምራል (1ቆሮ 9 ፥25)። ይህም ቃሉን ለማንበብ፥ ለመጸለይ እንዲሁም ለመጾምና ለመጸለይ ራሳ ችንን ማለማመድንም አብሮ ያካትታል። ሁሉም ተፈቅዶልናል ነገር ግን ምንም ነገር አይሰለጥንብንም ምክንያቱም መንፈስ ቅዱስ በሚሰጠን ኃይል ዓለማዊ ምኞትንና ኃጢአትን በመካድ ወይንም እንቢ በማለት በጽድቅና እግዚአብሔርን በመምሰል በአሁኑ ዘመን እንኖራለን (ቲቶ 3፥11-14)። የዚህ ዓይነቱ የመንፈስ ቅዱስ ፍሬ የሌለው ሰው ለሚቀርብበት ፈተና እንቢ ማለት ያስቸግረዋል (አቅም ያጥረዋል)።

6፤7-10

ሰው የሚዘራውን ያንኑ ያጭዳልና፥ በመንፈስ የሚዘራ ሥጋን ከከፋ ምኞቱና መሻቱ ጋር ሰቅሎ መንፈስ በሚሰጠው ኃይል ስለሚኖር የመንፈስ ቅዱስን ፍሬ ያጭዳል (5፤23)። በሥጋ የሚዘራ ግን በሥጋ ሥራ ስለሚመላለስ ኃጢአትን ያጭዳል (5፤1921)፤ ኃጢአተኛም ስለሆነ የእግዚአብሔርንም መንግሥት አይወርስም። ነገር ግን በመንፈስ ኃይል የሚመላለሱት ሕይወትን በሚሰጠው በመንፈስ ቅዱስ የዘላለም ሕይወትን እዲወርሱ አሰከ መጨረሻው ያጸናቸዋል (ገላ 5፤25፤ 2ቆሮ 3፤6)። ስለዚህም ጊዜው የመንፈስ ቅዱስ የሥራ ጊዜ ነውና ይህንን የመንፈስ ፍሬ በውቅቱ መገለጡትና ማጨድ አለብን እንጂ ልንዘል አይገባንም።

«በክርስቶስ በሰማያዊ ሥፍራ በመንፈሳዊ በረከት ሁሉ የባረከን የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስ አምላክና አባት ይባረክ።»

ኤፌሶን 1፤3

13

መንፈስ ቅዱስና የኤፌሶን ሰዎች

ጳውሎስ መልእክቱን በባርኮት ከከፈተ በኋላ በክርስቶስ በሰማያዊ ስፍራ በመንፈሳዊ በረከት ሁሉ የባረከንን እግዚአብሔርን ያመሰግናል። ይህም እግዚአብሔር አብ በክርስቶስ በኩል የሰጠንን ደህንነትና የመንፈስ ቅዱስን ባርኮት ያሳየናል። ባርኮቱም የተከናወነው ክርስቶስ በአብ ቀኝ ባለበት በሰማያዊ ስፍራ ሲሆን ጊዜውም ኢየሱስ ካረገ በኋላ ነበር (መንፈስ ቅዱስ የወረደው ኢየሱስ ወደ አብ ካረገ በኋላ ነው)። ጸጋውን በጥበብና በአእምሮ በማብዛት የፈቃዱን ምስጢር ይኸውም በሰማይና በምድር

ያለውን በክርስቶስ ለመጠቅለል እንደሆነ አስታወቀን (9-11)። በክርስቶስ አስቀድመው ተስፋ ያደረጉት አይሁዳውያንና እኛም በትውልዳችን አሕዛብ የሆንን ደግሞ የእውነትን ቃል ሰምተን በክርስቶስ ስላመንን በተሰፋው መንፈስ ታተምን። ይህም የመንፈስ ሳትመት እግዚአብሔር ሁሉንም ነገር ጠቅልሎ እስኪ ዋጅ ድረስ የርስታችን መያዣ ነው (2ቆሮ 1፥21-22፤ ገላ 3፥14)።

1፥17-20

በዚህ ክፍል ሐዋርያው ስለ እነርሱ እያመሰገነ የክብር አምላክ እርሱን በማወቅ የጥበብንና የመገለጥን መንፈስ እንዲሰጣቸው በጸሎቱ ይለምናል። እነዚህ የመንፈስ ቅዱስ ሰጦታዎች የሆኑት ጥበብና መገለጥ የልባቸው ዓይኖች እንዲበሩ ያደርጓቸዋል። የልባቸው ዓይኖች ደግሞ ሲበሩ – 1ኛ. የመጥራቱ ተስፋ ምን እንደሆነ፤ 2ኛ. በቅዱሳንም ዘንድ ያለው የክብር ባለጠግነት ምን እንደሆነ፤ 3ኛ. ከሁሉ የሚበልጥ የኃይሉ ታላቅነት ምን እንደሆነ ያውቃሉ።

መንፈስ ቅዱስ የሚገልጥልን የኃይሉ ታላቅነት ምስጢር ምንድነው ቢባል — 1ኛ. ክርስቶስን ሲያስነሳው ከአለቅነትና ከሥልጣንም ከኃይልም ከጌትነትም ሁሉ በላይ ከፍ እንዳደረገው፤ 2ኛ. ይህም ደግሞ በዚህ ዓለም ብቻ ሳይሆን ነገር ግን ሊመጣ ባለው ዓለም ከሚጠራው ስም ሁሉ በላይ ይሆን ዘንድ በሰማያዊ ስፍራ በቀኙ ሲያስቀምጠው ያሳየውን የብርታቱ ጉልበት ምን እንደሆነ ነው (21-22)። ስለዚህም የመንፈስ ቅዱስ መገለጥ የእግዚአብሔርን የብርታት ጉልበትና ጥልቅ አሳብ እየመረመረ ስለሚነግረን እርሱን እንድናውቀው ይረዳናል። እርሱን ባወቅነው መጠን ደግሞ ለርሱ ያለን አክብሮትና ፍቅር ስለሚጨምር ወዳጅነታችን እየጠነከረ ይሄዳል።

2፥11-18

እኛ በተፈጥሮአችን አሕዛብ የሆንን ከእስራኤል መንግሥት ርቀንና ለእስራኤላውያን ከተገባው የተስፋው ቃልኪዳን እንግዶች ሆነንና በዚህ ዓለም ተስፋን አጥተንና ከእግዚአብሔር ተለይተን ያለ ክርስቶስ ነበርን። አሁን ግን በክርስቶስ ደም ኃጢአታችን ታጥቦ ወደርሱ ቀርበናል። እርሱ ሰላማችን ስለሆነ በእግዚአብሔርና በእኛ፥ እንዲሁም በእኛና በአይሁድ መካከል የነበረውን የጥል

ግድግዳ በሥጋው በማፍረስ ከሁለታቸው (ማለትም ከአይሁድና ከአሕዛብ) አንድን ሰው በመፍጠር በእዋጅ የተነገሩትን የትዕዛዛትን ሕግ ሻረ[94] (11-16)። ርቀን ለነበርነውና ቀርበው ለነበሩት (አይሁድ) ሰላምን የምሥራች ብሎ ሰበከ፥ ከእግዚአብሔርም ጋር አስታረቀን (ሮሜ 5፥2)፤ ከዚያም ለሁለታችንም አንዱን መንፈስ ሰጠን። መንፈሱም ሰላለን እርሱ በሠራው ሥራ ወደ አብ መግባት ቻልን (1ቆሮ 12፥13)።

2፥19-22

በሐዋርያትና በነቢያት መመረት ላይ ታንጸናል፥ የማዕዘኑም ራስ ድንጋይ ክርስቶስ ኢየሱስ ነው። ሕንፃም ስለሆንን በጌታ እየተጋጠምን ቅዱስ ቤተመቅደስ ስለሆን እንሠራለን። የእግዚአብሔርም ቤተመቅደስ ያደረገን ነገር ቢኖር የመንፈስ ቅዱስ በውስጣችን መኖር ነው ። መንፈስም ኅብረትን ስለሚጠብቅ በአንድነት ተጋጥመን እግዚአብሔርን እንድናመልከውና በመንፈሳዊ ሕይወታችን እንድናድግ ይረዳናል።

3፥3-7

የጳውሎስ የወንጌል አገልጋይነት ሰፋቱና ጥልቀቱ የተወሰነው በእግዚአብሔር ኃይል አመራርና አንደተሰጠው የጸጋ ሰጦታ መጠን ነበር እንጂ በራሱ ብርታትና ጉልበት አልነበረም። ይህንንም ጉዳይ አሰመልክቶ ሲናገር «ፍለጋ የሌለውን የክርስቶስን ባለ ጠግነት ለአሕዛብ እሰብክ ዘንድ...ከዘላለም የተሰወረውን የምስጢር ሥርዓት ምን እንደ ሆነ እገልጥ ዘንድ።» (ቁጥ 8-9) በማለት ስለ ጥሪው ታላቅነት ይናገራል። ታዲያ ይህን ምስጢር የገለጠለት መንፈስ ቅዱስ መሆኑን ጨምሮ ገልጸታል (ቁ 6)። በዚህ ክፍል ላይ «እስቀድሜ በአጭሩ እንደ ጻፍሁ፥ ይህን ምስጢር በመግለጥ አስታወቀኝ» በማለት ሲገልጽ

94

የጠቀ ግድግዳ በአይሁድና በአሕዛብ መካከል የነበረው ክፍፍል ነበር። በሙሴ ሕግ መሰረት ከአምልኮ ሥርዓት እንስቶ እስከ አመጋገብ ሥርዓት ድረስ አይዳውያኑ የተሰጣቸውን ትእዛዝ ተከትለው መኖር ይጠበቅባቸዋል። በተጨማሪም በመበል ሥርዓቱ መሰረት እንዳይረክሱ ሲሉ ከአሕዛብ ጋር በእንድነት ቀርበው አይበሉም ነበር። ክርስቶስ ኢየሱስ በሞቱ እንደዚህ የመሳሰሉትን የሕግና ባሕላ

ይሆን ምስጢር የተገለጠው ለቅዱሳን ሐዋርያትና ለነቢያት መሆኑንም ጭምር ገልጸታል። ይህ «ምስጢር» 1፥9-10 ላይ እንደተመለከትነው የእግዚአብሔር በሰማይና በምድር ያሉትን በክርስቶስ የመጠቅለል እቅድ ነው። በዚህ ክፍል ደግሞ ይህንኑ አሳብ እንዲህ ሲል አብራርቶታል – 1ኛ. አሕዛብ አብረው (ከአይሁድ ጋር) እንዲወርሱ፥ 2ኛ. በአንድ አካልም አብረው እንዲሆኑ፥ 3ኛ. በወንጌልም መሰበክ በክርስቶስ ኢየሱስ በሆነ የተስፋ ቃል አብረው እንዲካፈሉ ነው።

የቆላስያስ መልእክትን ደግሞ ስናይ ይህንንም ምስጢር የቆላስያስ ሰዎች የሚረዱት የጳውሎስን መልእክት ሲያነቡ ነው (ቁ 3፤ ቆላስ 1፥25-27)። ወደ ዋናው ነጥባችን ስንመጣ ይህ መገለጥ ለጳውሎስ የተሰጠው በደማስቆ መንገድ ላይ (ክርስቲያኖችን ለማሳደድ ሲሄድ) ኢየሱስ ከተገለጠለት በኋላ ነበር። ስለ እርሱም እግዚአብሔር ሲናገር «በአሕዛብም በነገሥታትም በእስራኤልም ልጆች ፊት ስሜን ይሸከም ዘንድ ለእኔ የተመረጠ እቃ ነው።» (ሐዋ 9፥15-16) ብሎለታል። ስለዚሁ ስለ ተሰጠው መገለጥ ደግሞ ጳውሎስ ራሱ ሲናገር «በአሕዛብ መካከል ስለ እርሱ ወንጌልን እሰብክ ዘንድ ልጁን በእኔ ሁኔታ ሊገልጥ በወደደ ጊዜ፣ ወዲያው ከሥጋና ከደም ጋር አልተማከርሁም» ብሎአል (ገላ 1፥15-17)። እንግዲህ ከላይ እንደተመለከትነው የምስጢሩ መገለጥ የመጣለት በመንፈስ ቅዱስ ሲሆን ይህንን መገለጥ ደግሞ የሚሰብከው በተሰጠው በመንፈስ ቅዱስ ኃይል ነበር (ቁ. 7)።

3፥14-21

ሐዋርያው በሰማይና በምድር ያለ አባትነት ሁሉ ከሚሰየምበት ከአብራት የሚንበረከክበት ዋናው ምክንያት – 1ኛ. በመንፈሱ በኃይል በውስጥ ሰውነታቸው እንዲጠነክሩ ሲሆን፥ 2ኛ. ደግሞ ክርስቶስ በልባቸው በእምነት እንዲኖር ነው። እነዚህ ሁለቱ መሠረታዊ ነገሮች ካሉአቸው ሥርና መሠረታቸው በፍቅር ይጸናል ማለት ነው። ሥርና መሠረታቸው ደግሞ በፍቅር ከጸና ደግሞ 1ኛ. ከቅዱሳን ሁሉ ጋር ስፋቱና ርዝመቱ፥ ከፍታው፥ እንዲሁም ጥልቅነቱ ምን

ቂ ተጽእኖዎች በመጥር ሁለቱንም በእንደገት አምጥቶ ካለምንም እንቅፋት ወደ አብ ፊት እንዲቀ

ያህል መሆኑን ለማስተዋል ከመታወቅ የሚያልፈውን የክርስቶስን ፍቅር ለማወቅ የበረቱ ይሆናሉ። 2ኛ. እስከ እግዚአብሔር ፍጹም ሙላት ደርሰው እንዲሞሉ ያስችላቸዋል። ከዚህ እንደምንረዳው የጳውሎስ ጸሎት ባጭሩ በመንፈስ ቅዱስ ይሞሉ ዘንድ ነው። እግዚአብሔርም ደግሞ ይህንን መንፈስ ከምንለምነው ወይም ከምናስበው ሁሉ በላይ እጅግ አብልጦ ይሰጠናል።

4፥1-6

በዚህ ክፍል ደግሞ በተጠሩበት መጠራታቸው በሚገባ እንዲመላለሱ ይለምናቸዋል። ይህም ደግሞ በትህትና፣ በየዋህነት፣ በትዕግስት፣ በፍቅርና እንዲሁም በሰላም ማሰሪያ የመንፈስን አንድነት በመጠበቅ እንዲመላለሱ ነው። እነዚህም በገላትያ ምዕራፍ አምስት ላይ ያየናቸው የመንፈስ ቅዱስ ፍሬዎች ናቸው። በሌላ አነጋገር የሚለምናቸው ነገር የመንፈስ ቅዱስን ፍሬ እንዲያፈሩ ነው። የመንፈስን አንድነት የሚጠብቁበትም ዋናው ምክንያት በአንድ ተስፋ ስለ ተጠሩ ነው። በአንድ ተስፋ እንደተጠሩ ሁሉ ደግሞ አንድ አካል፣ አንድ መንፈስ፣ አንድ ጌታ፣ አንድ ሃይማኖት፣ አንድ ጥምቀትና አንድ አምላክ አለ። ስለሆነም የመንፈስ ቅዱስን ፍሬ በማፍራት የመንፈስን አንድነትና ኅብረት በሰላም ማሰሪያ መጠበቅ አማራጭ የሌለው ግዴታ ነው።

አንዳንድ ሰዎች በመንፈስ ቅዱስ ሰም («እኛ ጋር ሪቫይቫል አለ ወደ እኛ ኑ» በማለት ሰዎችን ከቤተክርስቲያን ውስጥ በማውጣትና እንዲሁም ሕዝቡን በመከፋፈል ወደ ራሳቸው ስብሰባ ይወስዷቸው) እግዚአብሔር በክቡር ደሙ የዋጀውን ጉባኤ ሲያውኩና ሲከፋፍሉ ማየቱ በጣም ያሳዝናል። ራሳቸውን «የመንፈሳዊ እንቅስቃሴ» መሪ [ሪቫይቫሊስት] በማድረግ በንጽህና ትምህርት የሚጸኑትንና የእግዚአብሔር እርሻ የሆኑትን ግኅበረ ምዕመናንን ሰላማቸውን በማወክ መንጋውን ሲከፍሉና ሲበትኑ ያየን «ጌታ መንፈስ ቅዱስ ሆይ፣ በዚህ ሰንት ግፍ ተሰራ!» ብለን ያለቀስንባቸው ጊዜያቶች እንዳሉ እግዚአብሔር ራሱ ምስክራችን ነው። መቼም ቢሆን መንፈስ ቅዱስ የሚጠላውን የክፍፍል ሥራ እየሠራን የመንፈስ ቅዱስ አገልግሎትን እንዲሰጥ ማድረግ እንችልም። ጌታ

ርጽ አደረገ።

መንፈስ ቅዱስ ሕይወታችንን በመቀየርም ሆነ በተብረታችንም መከከለA በመሆን በሰላም ማሰሪያ የአካሉን አንድነት ይጠብቃA እንጂ ከፋፋይ አይደለምና ነው።

የዚህ ክፍA አጣብብ እንደሚያሳየን ከሆነ «ሰላም» የሚለው ቃA ከሌሎች ጋር የሚኖረን ግንኙነት፣ ከጠብና ከጥላቻ እንዲሁም ከመከፋፈA የሚጠብቀን የመንፈስ ፍሬ ነው። ክርስቶስ ሰላማችን ሆኖ በመስቀሉ ኃይA በመጀመሪያ ከእግዚአብሔር ጋር፣ በመቀጠልም ከእርስ በርሳችን ጋር የነበረውን የጠብ ግድግዳ በማፍረስ ሰላምን ካወጀልን ዘንዳ እኛ ደግሞ ይሄንን ከክርስቶስ የተቀበልነውን ሰላም በውስጣችን በሚኖረው በመንፈስ ቅዱስ አንጠብቅ ይገባናA እንጂ ያንን የፈረሰውን የጠብ ግድግዳ እንደገና አንገነባው አልተፈቀደልንም (2፣16-17፤ ሮሜ 14፣17፤ 15፣13)።

4፣8-16

ሐዋርያው በመዝሙር (68)፣ 18 ላይ ያለውን «ወደ ላይ አረግህ ምርኮን ማረክህ፣ ስጦታዎችንም ለሰዎች ሰጠህ» የሚለውን በመጥቀስ ክርስቶስ ሞትን አሸንፎ ከተነሳ በኋላ በክብር ወደ አባቱ እንዳረገ ጠቅሶአA። በማረጉም «ከሰማያት ሁሉ በላይ የወጣው» ክርስቶስ ምርኮን ማርኮ ለሰዎች ስጦታዎችን እንደሰጠ ጠቅሶአA። እነዚህም ስጦታዎች እንዳንዶቹን ሐዋርያት፣ ሌሎቹን ነቢያት፣ ሌሎቹን ወንጌA ሰባኪነት፣ ሌሎቹን አረኞችና አስተማሪዎች እንዲሆኑ ለቤተክርስቲያን ሰጠ።

የሰጠበትም ዋና ዓላማ ሁላችን የእግዚአብሔርን Aጅ በማመንና በማወቅ ወደሚገኝ አንድነት እንድንደርስ ነው። ወደዚህ እንድነት ደረስን ማለት ደግሞ ሙሉ ሰው ወደ መሆን፣ የክርስቶስ ሙላት ወደ ሚሆን ሙላት በመድረስ፣ እንዲሁም በአገልግሎት በርትተን ለክርስቶስ አካA በመሆን እንደ ሕንጻ አንድንሠራ ነው። የክርስቶስ ሕንጻ ሆነን ከተሠራን ደግሞ (ክርስቶስ የሕንጻው ራስ ስለሆነ) እውነትን በመያዝ፣ ራሳችንን በፍቅር እያነጽን ራስ ወደ ሆነው ወደ እርሱ እናድጋለን እንጂ በትምህርተ ነፋስ በመናወጥም ወዲያና ወዲህ እየተነሳፈፍን እንደገና ተመልሰን ሕጻናት አንሆንም። ስለዚህም ቤተክርስቲያን በመንፈሳዊ ጤንነት እንድታድግ እነዚህ ከላይ የተጠቀሱት ስጦታዎች እንደሚያስፈልጉት አጠያያቂ አይደለም።

4፣17-32

በዚህ ክፍA አሕዛብ በአእምሮአቸው ከንቱነት እንደሚመላለሱ የኢፌሶን ሰዎች ደግሞ እንደዚሁ እንዳይመላለሱ ይመክራቸዋA። አነርሱ እውነት በኢየሱስ እንዳለ ስለ ተማሩ አሮጌውን ሰው በማስወገድ በአዕምሮአቸው እየታደሱ፣ ስለእውነትም በሚሆኑ ጽድቅና ቅድስና እንደ እግዚአብሔር ምሳሌ የተፈጠረውን አዲሱን ሰው መልበስ ይገባቸዋA (ቁ 17-24)። አዲሱን ሰው ከለበሱ ደግሞ ውሸትን በማስወገድ እርስ በርሳቸው በእውነትን ሊነጋገሩ ይገባቸዋA። አትስረቅ በማለትም ሌብነት በጸድቃን ጉባኤ ቦታ እንደሌለው ይነግርና በመቀጠልም ከመስረቅ ይልቅ ሥራን በመሥራት በጉባኤያቸው የተቸገሩትን መርዳት እንደሚጠቅም ይመክራA። ቀጥሎም ተቆጡ ኃጢአትን አታድርጉ፣ በቁጣችሁ ላይ ፀሃይ አይግባ (የተቆጣናቸውን ሰዎች ሳይመሽ ሳይነጋ ይቅርታ ልንጠይቅ ይገባናA። ነገር ግን ይህን ካላደረግን ኃጢአትን ስለ ምንሠራ በግA ሕይወታችንና በተብረታችን ጉብቶ እንዲፈተፍት ሰዲያብሰለ እድA እንሰጠዋለን)[95] በማለት ከወንድሞቻችን ጋር ፊት ለፊት በመነጋገር ልዩነቶቻችንን መፍታት እንደሚገባን ይመክረናA።

እንዴት ባለም ሁኔታ እርስ በርሳችን ፊት ለፊት መነጋገርም እንደሚገባን ሲገልጽ — ንግግራችን ለሚሰሙን ጸጋን በመስጠት የሚያንጽ እንጂ ሰውን የሚያፈርስ ክፉ ቃA መሆን እንደሌለበትና እርስ በርሳችን ቸሮች፣ ርህሩሆች በመሆን እግዚአብሔር ይቅር እንዳለን እኛም ይቅር በመባባA መነጋገር ይገባናA ብሎአA። በመቀጠልም መራርነት፣ ንዴት፣ ቁጣ፣ ጩኸት፣ መሳደብና ክፋት ሁሉ ለቤዛ ቀን የታተምንበትን በውስጣችን ያለውን የእግዚአብሔር መንፈስ ያሳዝነዋA ብሎአA።

እኛ ኢትዮጵያውያኖች ባብዛኛው ጊዜ ፊት ለፊት በመነጋገር ልዩነቶቻችንን ለመፍታት ስንቸገር እንታያለን። ይህ ሊሆን የቻለበት ምክንያት ምናA

95

ስለዚህ ጉዳይ የበለጠ ማብራሪያ የሚፈልግ ሰው የሚከተለውን መጽሐፍ ቢያነብ ጠቃሚ የሆኑ ሃሳቦችን ሊያገኝ ይችላA — ዎልተር ኤA ሊይሬልድ፣ ኤፌሶንስ (ዎውንስቦሮ፣ ኢንተርቫርሲቲ ፕረስ 1997) 116-122።

ባትም በባሕላችን ሰውን ፊት ለፊት ከማናገር ይልቅ አማላጅን በመላክ ወይም በሰምታ መልክ ቅሬታን በተዘዋዋሪ መንገድ ማሰማት የተለመደ ነገር ስለሆነ ይሆናል። ስለዚህም ይህ ባሕላዊ ተጽእኖ በመንፈስ ቅዱስ ኃይል እስካልተሰበረ ድረስ አማኝ እርስ በርሱ ቅሬታውንና በደሉን ለመነጋገር ይቸገራል። ፊት ለፊ ትም ተነጋግሮ ልዩነትን ማስወገድ ካለተቻለ ደግሞ አማኙ በቂም፥ በጥላቻና ውሉ አድሮ በአድመኝነትና በቡድን መከፋፈል ውስጥ ራሱን ያገኘዋል። ስለሆ ነም በእግዚአብሔር ቤት ውስጥ ሊኖር ስሚገባው ፍቅር፥ ሰላምና አንድነት እን ቅፋት ይሆናል ማለት ነው።

የሥነልቡና ጠበብት እንደሚነግሩን ከሆነ በሰዎች መካከል ያለ (በግንኙ ነት መሐል) ያልተፈታ ችግር ሄዶ ሄዶ መራርነትን፥ ቁጣን፥ ንዴትን፥ ብስጭ ትን፥ ጥላቻን፥ ሃሜትን ወዘተ በማስከተል የሰውን ልቡና ያዘብጠዋል፥ መንፈሳዊ ሕይወቱንም ወደ ጨለማ ውስጥ ይከተዋል (1ዮሐ 2፥9-11)።[96] ይህ ደግሞ በክር ስቶስ አካል ውስጥ መለያየትን ከዚያም መከፋፈልን ስለሚያመጣ እግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስን ያሳዝነዋል። ስለዚህም በወንድሞቻችንና በእህቶቻችን ላይ ያለንን ቅሬታ ሳይውል ሳያድር፥ ፊት ለፊት በመቅረብ ፍቅር በተሞላበት ሁኔታ ቸርችና ርህሩሆች ሆነን በመነጋገር ልንፈታ ይገባናል (ማቴ 18፥15-17)። ጥላቻ መንፈሳዊ ነቀርሳ በመሆኑ አማኝ ዕለት ዕለት ልቡን ከፍቶ በማሳየት መንፈስ ቅዱስ እንዲረዳውና የተደበቀ ጥላቻ እንኳን ካለ እንዲመረምረው ራሱን ማቅረብ አለበት።

የእግዚአብሔር ሕዝብ የመንፈስን አንድነት በሰላም ማሰሪያ በመጠበቅ የጽድቅ ፍሬ ማፍራት አለበት። የእስራኤል ሕዝብ ኃጢአትን በመሥራት ይከ ተላቸው የነበረውን መንፈስ አሳዘኑት፥ እርሱም ተመልሶ ጠላት ሆናቸው (ኢሳ 63፥10)። ከዚህም ክፍል ውስጥና ከእስራኤል ታሪክ የምንማረው ነገር

96

ከሰዎች ጋር በሚኖረን ግንኙነት ውስጥ ያልተፈታ ችግር ወይም ግጭት ሁሉ የሥጉልቡና መንፈሳዊ ተጽእኖን በሚያመጣ የሰውን ባሕርይና መንፈሳዊነት ይነካል። የእግዚአብሔር ቃል የፀደቁትን በ ቀን አልፍ ጊዜ (ቁጥር የለውም) ይቅር እንድልና የበደሉንን ደግሞ በመጀመሪያ ግንኙ ከዚያም ባ ይሰሙን ሁለት ሰዎችን ከእኛ ጋር በመውሰድ ማነጋገር እንደሚገባ ሲያስተምረን መንገር እ ንጂ በቂምና በጥላቻ ኃጢአት እንድንታሰር አይመክረንም (ማቴ 18፥15-22)። ይቅር ስለመባባል ከ ተጠቀሱት የክርስቲያን የሥጉልቡና መጻሕፍት ጠቃሚ ሆኖ ያገኘሁት እንደሚከተለው ነው፦ ርበርት

ምንድነው ቢባል— አዲሲቱዋ ኢየሩሳሌም ሲያስገባን አብሮን የወጣውን መንፈስ በመከፋፈልና ጽድቅ በሌለው ኑሮ ልናሳዝነው የተገባ አይደለም።

5፥18-21

ቀኖቹን በመዋጀት የጌታ ፍቃድ ምን እንደሆነ ማስተዋል ይገባናል እንጂ እንደ ሞኞች ጊዜያችንን በዋዛ ፈዛዛ ማሳለፍ የለብንም። የጌታ ፈቃድ በመንፈስ እንድንሞላ ነው እንጂ በወይን ጠጅ እንድንሞላ ወይም በመጠጥ እን ድንሰከር አይደለም። በጥንቱ የሚዲትሬንያኑ ክፍል ይኖሩ የነበሩት ሰዎች ወይንጠጅ መጠጣት የወይን ጠጅ አምላክ በሆነው በዲዮኒሰስ ይሞላል ብለው ያምናሉ። ታዲያ የዚህ ዲዮኒሰስ የተባለው አምላክ ተከታዮች ወይን ጠጅን ከጠጡ በኋላ አምላካቸውን ለማስደሰት ሲሉ ዝሙትን ይፈጽማሉ።[97] የሐዋር ያው ነጥብ ምንድነው — ድሮ አሕዛብ በነበሩበት ጊዜ ማለትም ወደ ሌሎች አማልእክት ተሰበው በነበሩበት ጊዜ ያደርጉት የነበረውን «በወይን ጠጅ አምላክ» መሞላት አሁን በክርስቶስ ውስጥ ላለ ጸድቅ ተገቢ ሰላልሆነ ሊያደር ጉት እንደማይገባቸው ነው የሚናገረው።

በወይን ጠጅ የሚሞሉት ሕይወታቸውን በማባከን ጊዜአቸውን በከንቱ ሲያሳልፉ ማለትም ልባቸውን በማሳት በስካር ተነድተው ስተለያዩ ኃጢአቶች ራሳቸውን አሳልፈው ሲሰጡ፥ በመንፈስ ዕለት ዕለት የሚሞሉት ግን ጊዜያቸውን በመዋጀት እግዚአብሔርን እያመሰኩ ያሳልፋታል። መንፈስም አምልኮን ስለሚ መራ በመዝሙርና በዝማሬ እንዲሁም በመንፈሳዊ ቅኔ ለጌታ እንድንቀኝና እንድ ዘምር በማድረግ ምስጋና የበዛለት የአምልኮ ሕይወት እንድንኖር ያደርገናል። ስለዚህም በመንፈስ ቅዱስ እንጂ በወይን ጠጅ አንሞላ። ምክንያቱም የተጠ ራነው እግዚአብሔርን በኑሮአችንና በቃላችን ለማምለክ ነው እንጂ ዋበብ እንደ ሌላቸው ሰዎች በመጠጥ የታሰረና የባከነ ሕይወት እንድንኖር አይደለምና።

መከረ እና ዶናልድ ሳፓ፥ *ዘ ሰርች ፎር ፐሰናሊቲ ሪለስ ፍሮም ዘ ተርሜንትስ ኦቭ ተከሲክ ኦንሮርጊ ቭክስ* (አን አርቦር፥ ሰርቸንት ፕብሊኬሽን፤ 1996)።

[97] ኪነር፥ *ዘ ኢይ ቪ ፕ ባይብል ባክግራውንድ ኮሜንተሪ ኦቭ ዘ ኒው ቴስተመንት* (ዶውነርስ ግሮቭ፥ ኢንተርቫርሲቲ ፕረስ፤ 1993) 550።

6፥10-20

በዚህ ክፍል ሐዋርያው ሲናገር የዲያብሎስን ሽንገላ ለመቃወም እንች ል ዘንድ በጌታና በኃይሉ ችሎት እንድንበረታ ይመክረናል። በ1፥3 ላይ እንደ ምናስታውሰው የተባረክንበት መንፈሳዊ ባርኮት በመንፈስ ቅዱስ ከሰማያዊ ስፍራ መምጣቱን ነግሮናል። ከዚያም በመቀጠል እግዚአብሔር የኃይሉ ታላቅነት ምን እንደሆነ ይታወቅ ዘንድ ክርስቶስን ከሙታን አስነሣው ብሎአል (1፥20)። ከዚያም ደግሞ ከአለቅነትና ከሥልጣናት ከኃይልም ከጌትነትም ሁሉ በላይ ከፍ አድርጎ በሰማያዊ ስፍራ በቀኙ አስቀመጠው (1፥21-22)። በማይታዘዙት ላይ አለቃ በሆነው በዲያብሎስ ስር የነበርንውን እኛን በክርስቶስ ትንሣኤ በመሳተፋ ችን ነጻ አውጥቶ ከርሱ ጋር በሰማያዊ ስፍራ አስቀመጠን (2፥2-7)።

አሕዛብና አይሁድ ከእምነት በተገኘ ደህንነት በአንድነት ሆነው እግዚአ ብሔርን እንደሚወርሱት ምስጢሩ በቤተክርስቲያን በኩል የተገለጠው በሰማያዊ ስፍራ ነው (3፥3-12)። ክርስቶስም ወደ ላይ ከፍ ባለ ጊዜ ስጦታዎችን ለቤተክር ስቲያን የሰጠው በዚሁ በሰማያዊ ስፍራ ሲሆን ስጦታውም የተሰጣት ከዲያብሎስ የሚመጣውን የስህተት ትምህርት እንድትቃወም ነው (4፥7-16)። ስለዚህም ይህንን የደህንነትን ታላቅ ምስጢርና በጸጋ ስጦታዎች የተሞሉ አገልጋዮችን በሰ ማያዊ ስፍራ የተቀበለችውና ራሱዋም በሰማያዊ ስፍራ ከጌታዋ ጋር የተቀመ ጠችው ቤተክርስቲያን አሁን ደግሞ ይህንን ታላቅ ምስጢር ሊዋጋ የመጣውን ዲያብሎስና ሠራዊቱን በሰማያዊ ስፍራ መንፈሳዊ ጦርነትን ልትገጥመው ይገ ባታል።

መጋደላችን ከደምና ከሥጋ ጋር ሳይሆን በሰማያዊ ስፍራ ካሉ የክፋት መንፈሳውያን ሠራዊት ጋር ስለሆነ በክፋው ቀን ለመቃወምና ሁሉንም የጠላትን ውጊያ አሸንፈን በድል ለመቆም እንድንችል የእግዚአብሔርን የጦር ዕቃ መልበስ ይኖርብናል። በዚህ ክፍል ሁለት ዓይነት የጦር ዕቃዎች ተጠቅሰዋል –

1. ለመከላከል የሚጠቅም ሲሆን ይህም –

- ወገባችንን በእውነት መታጠቅ (በተገለጠልን የእግዚአብሔር እውነት መኖር)
- የጽድቅን ጥሩር መልበስ (ኃጢአታችንን በመናዘዝ የቅድስናን ኑሮ መኖር)
- የሰላምን ወንጌል ተጫምተን መቆም (እርቀ-እግዚአብሔር የሚያመጣውን የምሥራች ቃል ላልሰሙት ማዳረስ) ነው።

2. የማጥቂያ መሳሪያ ሲሆን የሚንቦለቦሉትን የክፉውን ፍላጻዎችለማጥፋት ይጠ ቅመናል ይህም —

- የእምነትን ጋሻ ማንሳት (በእምነት እንደ ዳንነው ሁሉ አሁንም ሩጫችንን በእምነት መጨረስ ይኖርብናል፥ ካለ እምነት እግዚአብሔርን ማስደሰት አይቻልምና፤ እንዲሁም ደግሞ ጋሻችን እግዚአብሔር ነው (መዝ 7፥10)።
- የመዳንን ራስ ቁር መልበስ (በጦርነት ውስጥ ወታደር ጭንቅላቱን በመሸፈን ወይም በመደበቅ ይዋጋል ምክንያቱም ጭንቅላቱን የተመታ ሰው ቶሎ የመሞት እድል አለውና፤ እንደዚሁም ሁሉ ደህንነታችን የክርስትና ሕይወታ ችን ጭንቅላት ነው። ሐዋርያው በዚህ በመንፈሳዊ ውጊያ ውስጥ ደህንነታ ችሁን ታጣላችሁ ለማለት ፈልጎ ሳይሆን ነገር ግን በጌታ ያገኘነውን ደህንነት በፍርሃትና በመንቀጥቀጥ እንድንይዘው ነው። ከዚያም ይህንን ደህንነት በመንፈስ ቅዱስ ኃይል ለሌሎች እንሰብክለን። አማኝ የሚያድነውን ወንጌል ይዞ በመንፈስ ኃይል ጨለማን ሰንጥቆ በመግባት በዚያ ለተቀመጡት የምሥራቹን ቃል ያበራላቸዋል። የያዘውም ቃል ብርሃን ስለሆነ ጨለማ አይሸንፈውም (ዮሐ 1፥5፤ ፊል 2፥12፤ 1ተሰሎ 5፥8)።
- የመንፈስ ሰይፍ የሆነው የእግዚአብሔር ቃል በሙላት ሊኖርብን ይገባል። ይህም ማለት ቃሉን ማጥናትና በቃሉ ውስጥ እግዚአብሔርን ማወቅ ነው (ኢያሱ 1፥7-9)
- በጸሎትና በልመና ዘወትር በመንፈስ ቅዱስ የተመራ ጸሎት ማቅረብ ሲሆን ይህም ስለ ቅዱሳንና ወንጌልን በመስበክ ሥራ ላይ ለተሰማሩትም ጭምር በመጸለይ ነው። [98]

98

ከአለቆችና ከሥልጣናት ጋር ከዚህም ጎለም ጥቦች ማለትም በሰማያዊ ስፍራ ካለ የክፋት መንፈሳዊ ሠራዊት ጋር ቤተክርስቲያን ያለባትን ጦርነት አስመልክቶ ዶ/ር ክሊንተን አርነልድ ኢፊዚያንስ በ ተባለው መጽሐፋቸው ውስጥ ጠለቅና ሰፉ ባለ መልኩ አስቀምጠውታል። ይህንን የምዕራፍ 6 ክፍል ጠለቅ ብሎ ለማወቅ የፈለገ ሰው የርሳቸውን መጽሐፍ ቢያነብ ብዙ ጠቃሚ የሆነ እውቀትን ይገ

«ለኛ በመንፈስ እግዚአብሔርን የምናመልክ በክርስቶስ ኢየሱስም የምንመካ በሥጋም የማንታመን እኛ የተገረዝን ነንና።»

ፊልጵስዩስ 3፥3

14

መንፈስ ቅዱስና የፊልጵስዩስ ሰዎች

አፍሮዲጡ ወደ ጳውሎስ ሰመታን ይዞ በመጣ ጊዜ በኢዎድያንና በሲንጢኬ መካከል በቤተክርስቲያን አንዳንድ አለ መግባባት አንዳለ ነገርት ነበር (4፥2)። ሐዋርያውም ፍቅራቸው በእውቀትና በማስተዋል ሁሉ ከፊት ይልቅ እያደገ እንዲመጣና በእንድ ልብ ሰለ ወንጌል ሃይማኖት አብረው እየተጋደሉ በእንድ መንፈስ በመቆም ለክርስቶስ ወንጌል አን

ያል።— ከሊንተን ኢ አርኖልድ፣ *ኤፌሶንስ፣ ፓወር ኤንድ ማጂክ ዘ ኮንሊፐት ኦቭ ፓወር ኢን ሲይት ኦቭ ኢትስ ሂስቶሪካል ሲቲንግ* (ግራንድራፒድስ፡ ቤከር ቡክ ሃውስ፤ 1992) 65-67።

ደሚገባ እንዲኖሩ ይመክራቸዋል (1፥11, 27)። በእንድ መንፈስ መቆም ማለት አማኞቹ የመንፈስን ጎብረት በመጠበቅ የሚኖራቸው የመንፈስ ቅዱስ አምላድ ወደ አንድነት ያመጣቸዋል ማለት ነው። በአንድነት መኖር ማለት ደግሞ ለክር ስቶስ ወንጌል እንደሚገባ መኖር ማለት ነው።[99] ምንም እንኳን ደህንነት የግል ውሳኔ ቢሆንም አንድ ጊዜ ወደ ክርስቶስ አካል ከመጣን በኋላ ግን የምንኖረው ኑሮ በአንድነትና በጎብረት ላይ የተመረኮዘ ነው። ምክንያቱም መንፈሳዊ ቤት ሆነን የምንሠራው በአንድነት ተጋጥመን ራስ ወደ ሆነው ወደ ክርስቶስ በአን ድነት ሆነን ስናድግ ነው።

2፥1-11

በክርስቶስ አንዳች ምክር ቢሆን — የፍቅር መጽናት ቢሆን፥ የመንፈስ ጎብረት ቢሆን፥ ምሕረትና ርህራሄ ቢሆኑ በአንድ አሳብ በመስማማት ደስታውን እንዲፈጽሙለት ይነግራቸዋል። በአንድ አሳብ መስማማታቸው ደግሞ አንድ ፍቅር፥ አንድ አሳብና አንድ ልብ እንዲኖራቸው ያስችላቸዋል። ይህም አንድ ነት ለወገኔ ይጠቅማል በማለት ወይም በክንቱ ውዳሴ ተነሳስቶ የማይረባ ነገር በማድረግ ሳይሆን ነገር ግን አያንዳንዱ ባልንጀራውን ከራሱ እንዲሻል በትህትና በመቁጠርና ለራሱ የሚጠቅመውን ሳይሆን ለባልንጀራው የሚጠቅመውን በመፈ ለግ የሚገኝ ነው። ይህም ደግሞ ቀድሞ በክርስቶስ የነበረ አሳብ ነው — እርሱ በእግዚአብሔር መልክ ሲኖር ባለ ለራሱ የሚጠቅመውን ነገር ሳይሆን ነገር ግን ለእኛ የሚጠቅመንን ነገር ሊሰጠን ፈልጎ ራሱን በማዋረድ የሰውን ሥጋ ደርቦ መጣ (ሰው ሆኖ መጣ)። ከዚያም ወደ ቀራንዮ በመሄድ የመስቀል ሞት ሞቶ ከኃጢአትና ከሞት ባርነት ነፃ አወጣን።

ስለሆነም እኛም ከጌታችን በመማር መንፈስ በሚሰጠን ኃይል ሌሎች ወንድሞቻችንን ከእኛ እንደሚሻሉ በመቁጠር ለናገለግላቸው ይገባናል እንጂ በክንቱ ውዳሴ በመነሳት፥ በትዕቢት በመነሣትና አድልዎ በተሞላበት ሁኔታ ለወ ገኔ ይጠቅማል በማለት የክርስቶስን አካል ልንነዳ አይገባንም። ወገናዊነት ሂደ ሂደ መከፋፈልን በማምጣት የክርስቶስን አካል ያቆስላል። በመንፈስ እግዚአ

[99] ራ፡ *ጎደስ ኢምፓወሪንግ ፕሬዘንስ* 746።

ብሔርን የሚያመልክ ሰው በክርስቶስ ከመመካት በስተቀር ሌላ የሚመካበት ነገር ሊኖረው አይገባም። «እኔ የአገሌ ወገን ነኝ»፥ «የእኔ ዘር ከማንም ዘር ይበል ጣል»፥ «የእኔ እምነት ከማንም በላይ ነው»፥ «የእኔ እውቀት ከማንም ይበል ጣል» ወዘተ. እየተባባልን በከንቱ ውዳሴም ተነስተን፣ በትዕቢት፥ በቂምና በጥላቻ በመሞላት ጌታን ልናሳዝነው የተገባ አይደለም። ምክንያቱም መከፋፈል ባለበት በአንድ ልብ ስለ ወንጌል ሃይማኖት መጋደልና በአንድ መንፈስ መቆም ፈጽሞ አይቻልም።

መመካት ቢያስፈልግ ሐዋርያው ጳውሎስ በሥጋ የሚመካበት ብዙ ነገር ነበረው። ስለ ግርዘት ብትጠይቁ፥ በሰምንተኛው ቀን የተገረዘ፤ ስለ ዘር ብትጠይቁ፥ የአብርሃም ዘር አሰራኤላዊ የሆነ፤ ስለ ነገድ ብትጠይቁ ከአሰራኤል አባቶች አንዱ የሆነው ያዕቆብ እጅግ አድርጎ ከሚወዳት ከራሔል የተወለደ፥ የመጀመሪያው የአሰራኤል ንጉሥ (ሳኦል) ከወጣበት ከብንያም ነገድና በሙሴ«በእግዚአብሔር የተወደደ» ተብሎ ከተመረቀው ነገድ የወጣ ብንያማዊ ነበር (ዘዳ 33፥12)፤ ስለ አስተዳደግ ብትጠይቁ፥ በስደት ሳይሆን ነገር ግን በተስፋይቱ ምድር ሕጉንና የአባቶችን ወግና ቋንቋ አጥንቶ ያደገ ዕብራዊ ነበር[100]፤ ስለ ሕግ ብትጠይቁ፥ አሰራኤልን ከሚመሩት የሕግና የሃይማኖት ሊቃውንት ከሆኑት ከፈሪሳው ያን አንዱ ፈሪሳዊ የሆነ ለዛውም ከታላቁ ሊቀ ሊቃውንት ከገማልያል እግር ሥር ቁጭ ብሎ የተማረ ነበር (ሐዋ 22፥3)፤ ስለ ቅንዓት ብትጠይቁ፥ ቤተክርስቲያንን አሳዳጅ ለዚያውም የመጀመሪያው ሰደት በቤተክርስቲያን ላያ በተነሳ ጊዜ ማለትም አስጠፋኖስ ሲገደል ዋነኛው ተባባሪና አስተባባሪ ነበር፤ ከሕግ ስለሚገኝ ጽድቅ ብትጠይቁ ያለነቀፋ ነበር።

እንግዲህ እነዚህ ነገሮች ሁሉ በሥጋ ለሚመካ ሰው ታላቅ የሆኑ ክንውኖች ሲሆኑ በኅብረተሰቡ ውስጥም ጥሩ የሆነን የክብሬታ ስፍራን የሚያስጡ

100

በዚያን ጊዜ ይኖሩ የነበሩት አይሁዶች በሁለት ዓይነት መንገድ ይጠራሉ — አነርሱም የይሁዳ አይሁድና የግሪክ አይሁድ ይባላሉ። የይሁዳ አይሁድ ይእስራኤል ምድር ያደጉና በምኩራቦቻቸው የዕብራይስጥን ቋንቋ ሲጠቀሙ የአረማውያንን ቋንቋ ደግሞ ለመግባቢያነት የሚጠቀሙ ናቸው። የግሪክ አይሁዶች ግን የሚናገሩትም ሆነ በምኩራቦቻቸው የሚጠቀሙበት ቋንቋ የግሪክ ቋንቋ ነው (ሰፕቱጂንት ማለትም ወደ ግሪክ የተተረጎመውን የብሉይ ኪዳን መጽሐፍ ነው) (ሐዋ 6፥1፤ 2ቆሮ 11፥25)። — ኤፍ ኤፍ ብሩስ፣ *ፖል ኤፖስትል ኦቭ ዚ ሃርት ሬት ፍሪ* (ግሬንድ ራፒድስ፣ ኤርድመንስ 1996) 42።

ናቸው። ነገር ግን ለጳውሎስ ረብ የነበረውን ነገር ሁሉ ስለ ክርስቶስ ሲል እንደ ጉዳት ይቆጥረዋል። ይህም ማለትም ጳውሎስ በክርስቶስ ጽድቅ ውስጥ ለመገኘትና የትንሣኤውን ኃይል ለማወቅ ሁሉንም ነገር እንደ ጉድፍ ወይም እንደ እዳሪ ይቆጥራቸዋል (ፊልጵ 3፥3-11)። ምክንያቱም ጳውሎስ በመንፈስ እግዚአብሔርን የሚያመልክ ሰው ስለበር ከክርስቶስ በስተቀር የሚመካበት ሌላ ነገር የለውም።

ስለዚህም እኛም ደግሞ ራሳችንን ዝቅ በማድረግና በየዋሃት መንፈስ በመሆን ለራሳችን የሚጠቅመውን ሳይሆን ነገር ግን ለወንድሞቻችን የሚጠቅመውን በመፈለግ ማገልገል አለብን። ለክርስቶስ ወንጌል እንደሚገባ መኖር ማለት ሌሎች ከእኛ እንደሚሻሉ በማሰብ ራሳችንን መሥዋዕት አድርገን በማቅረብ ማገልገል ማለት ነው እንጂ በወገናዊነትና በቡድን ክፍፍል ውስጥ ገብተን፣ በከንቱ ውዳሴም በመመካትና ለወገኔ ይጠቅማል የምንለውን በመሥራት አይደለም። በመሠረቱ ፍቅራችን በእውቀትና በማስተዋል ከሁሉ ይልቅ እያደገ ሲበዛ ይገባዋል — ይህም ደግሞ በክርስቶስ አስቀድሞ የነበረ አሳብ ነው።

«... የፈቃዱን እውቀት መንፈሳዊ ጥበብና አስምርን ሁሉ እንዲሞላባችሁ አየለመንን፣ ስለ እናንተ ጸሎትን አልተውንም።»

ቆላስይስ 1፥9-10

15

መንፈስ ቅዱስና የቆላስይስ ሰዎች

ኤጳፍራ የቆላስይስ አማኞች ያላ ቸውን ፍቅር ለጳውሎስ በነገረው ጊዜ ጳውሎስም ነገሩ ደስ ስላሰኘው «በመንፈስ ስለሚሆን ፍቅራችሁ አስታወቀን» በማለት ገልጸታል። ይህም የሚያሳየን የቆላ ስይስ አማኞች ከመንፈስ ቅዱስ ፍሬ አንዱ የሆነውን ፍቅርን እንዳፈሩ ነው (ገላት 5፥22፤ ሮሜ 15፥30)። የሐዋርያውም የልብ ምኞቱና ጸሎቱ 1ኛ. በመን ፈስ ቅዱስ በሚሆን የፈቃዱን እውቀት እንዲሞሉ 2ኛ. ለጌታ እንደሚገባ በመ መላለስ በነገር ሁሉ እግዚአብሔርን ደስ እንዲያሰኙ ነው። ታዲያ ይህንን ሊያ

ደርጉ የሚችሉት አራት ነገሮችን በመፈጸም ነው — ሀ) በበጎ ሥራ ሁሉ ፍሬን በማፍራት ለ) በእግዚአብሔር እውቀት በማደግ ሐ) በመንፈስ ቅዱስ ኃይል እየ በረቱ ከደስታ ጋር፣ በመጽናትና በመታገስ መ) በቅዱሳንም ርስት በብርሃን እን ድንከፈል ያበቃንን አብን በማመስገን ነው።

ባጠቃላይ ከላይ እንደተመለከትነው የጳውሎስ ጸሎት የቆላስይስ አማኞች በመንፈስ ቅዱስ ኃይል እንዲሞሉና በርሱም ችሎትና ኃይል እንዲ በረቱ ነው። በሌላ አነጋገር ጸሎቱ በመንፈስ እንዲመላለሱ ነው፤ ምክንያቱም ከአብና ከወልድ ወሰዶ የሚነግረን፣ የሚያስተምረን እንዲሁም የቅድስና ኑሮን እንድንኖር የሚያስችለን መንፈስ ቅዱስ ነውና (ዮሐ 16፥14-15፤ 2ተሰሎ 2፥13፤ ሮሜ 8፥13፤ ቲቶ 3፥5)።

3፥1-17

ከክርስቶስ ጋር ሞተን ከተነሳን ሕይወታችን ከርሱ ጋር ተሰውሮአልና ያለነው በላይ በሰማይ ነው። ስለዚህም በሰማይ ካለን ደግሞ ሰማያዊ የሆነን ኑሮ መኖር አለብን፤ ይህም ደግሞ በቅድስና መኖራችን ነው። ከክርስቶስም ጋር አብረን በመሞታችንና በመነሳታችን፣ በምድር ያሉትን ብልቶቻችንን በመግ ደል አርጌውን ሰው ከሥራው ጋር አስወግደናልና ነው። ስለዚህም አግዚአ ብሔርን ለመምሰል የሚያስችለንን፣ ዕለት ዕለት የሚታደሰውን አዲሱን ሰው ስለለበስነው የመንፈስን ፍሬ በማፍራት ልንኖር ይገባናል (ቁ 1-13)። በሌላም በኩል ደግሞ ክርስቶስ ይቅር እንዳለን እኛም ደግሞ ይቅር ልንባባል ይገባናል፤ ይህንንም ለማድረግ የምንችለው የፍጹሚ ግሰሪያ የሆነውን ፍቅርን ስንለብሰው ነው።

እንግዲህ ከክርስቶስ ጋር ሕይወታችን አብሮ ከተሰወረ – 1ኛ. በአንድ አካል የተጠራንበት የክርስቶስ ሰላም በልባችን መግዛት አለበት። 2ኛ. የእግዚአ ብሔር ቃል በሙላት ሊኖረን ይገባል። 3ኛ. በጥበብ ማስተማርና የተሳሳቱትን ደግሞ በጥበብ መገሰጽ አለብን። 4ኛ. በመዝሙርና በዝማሬ በመንፈሳዊ ቅኔም በጸጋው በልባችን ለእግዚአብሔር እየዘመርን ሁሉ ልናመልከው ይገባናል (ቁ 14 -17)። እንግዲህ እነዚህ ከላይ የተጠቀሱት የክርስትና ፍሬዎች ሁሉ የሚገኙት በመንፈስ ቅዱስ ኃይል ነው።

«መንፈስን አታጥፉ፤ ትንቢትንም አትናቁ፤
ሁሉን ፈትኑ መልካሙንም ያዙ፤ ከማናቸውም ክፉ ነገር ራቁ።»
1 ተሰሎንቄ 5፥19-22

16

መንፈስ ቅዱስና የተሰሎንቄ ሰዎች

አንደኛ ተሰሎንቄ

የተሰሎንቄን አማኞች በእምነታቸው ያጸናቸው ዘንድ ጳውሎስ ጢሞቴዎስን ወደ እነርሱ ላከው (3፥2)። ጢሞቴዎስም እነርሱን ጎብኝቶና አገልግሎ ወደ ጳውሎስ በተመለሰ ጊዜ በመንፈስ ቅዱስ ያፈሩትን ፍቅርና እምነት የምሥራች ብሎ በነገረው ጊዜ ጳውሎስ እጅግ ተጽናና፥ እግዚአብሔርንም ስለ እነርሱ አመሰገነ (1፥2-3፤ 3፥6-8)። ሐዋርያው ጳውሎስም በመጀመሪያ ወደ እነርሱ ይዘት የሄደው ወንጌል በማቅለሙ ቃል የተ

ለበጠ ሳይሆን ነገር ግን የመንፈስ ቅዱስን ኃይል በመግለጥ ስለ ነበር ትልቅ የሆነ የኃጢአት ወቀሳንና እውነትን የመረዳት እውቀት በማምጣቱ ከተጣበቁበት የጣዖት አምልኮ ወጥተው የእግዚአብሔርን ልጅ በማወቅና በማመን በኩል ወደ ሚገኘው ደህንነት መጡ (ቁ 5 እና 10)።

ኃይሉንም በመቀበላቸው በጌታ ምክንያት የደረሰባቸውን ስደትና መከራ እንደ ጌታ ኢየሱስና እንደነ ጳውሎስ በመንፈስ ቅዱስ ከሚገኝ ሃሴትና ደስታ ተቀበሉት። እምነታቸውም በመቄዶንያና በአካያ ላሉት እንዲሁም ለሌሎች አማኞች ምሳሌ ሆነ (1፥6-9፤ 2ቆሮ 8፥2፤ ሮሜ 5፥3-5፤ ሐዋ 5፥41፤ ያዕቆ 1፥2 ፤ 1ጴጥ 1፥6)። ስለ ስሙ የሚመጣን መከራና ስደት በእውነት የቆመች የክርስቶስ ቤተክርስቲያን ልትጋፈጠው የሚገባት አንዱ የክርስትና ሕይወት ጉዞ ነው። አማኝ በመከራው ደስተኛ የሚሆነው ወደ ፊት ከጌታው ጋር በክብር የሚነግሥበትን ሕይወት አሁን በተሞላው መንፈስ ስለሚቀምሰው ነው። ስለዚህም ያንን ወደፊት የሚመጣውን ክብር አያስበ የአሁኑን ዘመን ሰቃይ በደስታ ይቀበላል።[101]

4፥8

የተሰሎንቄ አማኞች ጌታን በተቀበሉ ጊዜ በእንዴት ዓይነት ሁኔታ መመላለስ እንደሚገባቸውና እንዴትስ እግዚአብሔርን ማስደሰት እንደሚችሉ ትዕዛዝን ከጳውሎስ እጅ ተቀብለው ነበር (4፥1-2)። በዚህ ክፍል ደግሞ የሐዋርያው ቀረነገር በቅድስና መኖራቸው ሲሆን ይህም የእግዚአብሔር ፍቃድ እንደሆነና ኃጢአትን እግዚአብሔር እንደሚጠላ ተናግሮአል። እግዚአብሔር የጠራን ለርኩሰት ሳይሆን በቅድስና ለመኖር ነው። ስለዚህም ይህንን ትእዛዝ በመጣል በኃጢአት የሚመላለስ ክርስቲያን ሰውን የጣለ ሳይሆን እንዲቀድሰን መንፈሱን በውስጣችን ያኖረውን እግዚአብሔርን ነው የጣለ በማለት የኃጢአትን አስከፊ ገጽታ አስቀምጦታል (ቁ 3-8)። መንፈስ ቅዱስ ሰውን ዳግም እንዲወለድ ብቻ ሳይሆን የሚያደርገው ነገር ግን ከዚያም በኋላ ባሕርይን በመለወጥ ፍሬ እንድናፈራ እያደረገ እግዚአብሔርን ደስ አሰኝተን እንድንኖር ያስችለናል።

[101] ራእ ገደለ ኢምፓወሪንግ ፕሬዘንስ ፤ 47።

ስለዚህም በጋጢአት የሚመላለስ አማኝ ሊቀድሰው የሚችለውን መንፈስ ቅዱስን የማይፈልግ ነው።

5፤19-22

የዚህ ክፍል አገባብ እንደሚያሳየን ከሆነ ሐዋርያው የተሰሎንቄ አማኞች የመንፈስ ፍሬ እንዲበዛላቸው ይመክራቸዋል። ይህም — እርስ በርሳቸው በሰላም መኖር፣ ትዕግስት፣ ሩሕሩህነት፣ መልካሙን ለማድረግ መትጋትና ደስታ እንዲበዛላቸው ነው (5፤12-16)። ከዚያም ሳያቋርጡ እንዲጸልዩና በሁሉ እንዲ ያመሰግኑ በመምከር ይህ የእግዚአብሔር ፈቃድ በክርስቶስ ኢየሱስ ለእነርሱ እንደሆነ ተናግሮአል (ቁ 17-18)። በመቀጠልም የመንፈስ ቅዱስን ሥራ ጥንቃቄና ማስተዋል በተሞላበት ሁኔታ መያዝ እንደሚገባቸው እንጂ መጣል እንደሌለ ባቸው ሲነግራቸው – «መንፈስን አታጥፉ» ካለ በኋላ የመንፈስ ፍንደቃንና [Ecstasy] ትንቢትን ከመናቅ ወይም ደግሞ በመንፈስ ቅዱስ ስም የሚመጣን ማንኛውንም ዓይነት ትንቢት ከመቀበል በፊት ከእውነት እንደሆነና እንዳልሆነ መፈተን፣ ከዚያም መልካሙን መያዝና ክፉውን ማስወገድ እንደሚገባ ይመክራቸ ዋል። ብዙ አሳቾች የበግ ለምድ ለብሰው በሚወጡበት በዚህ ዘመን እኛም በዚህ ጉዳይ ላይ ልንጠነቀቅ ይገባናል።

በጉባኤያችን የሚመጡትን መልእክቶችና የሚደረጉትን ተአምራት አሜን ብለን ከመቀበላችን በፊት ራሳችንን ልንጠይቅ የሚገቡን ነገሮች አሉ፤ እነርሱም —

- በውስጣችን ያለው መንፈስ ቅዱስ የመልእክቱን እውነተኛነት ለልባችን መስክሮልናል ወይ? (ሐዋ 16፤16-18፤ 1ቆሮ 12፤10) ።
- መልእክቱ ከእግዚአብሔር ቃል ጋር ይስማማል ወይ? (ዘዳግ 13፤1-5፤ 1ዮሐ 4፤1) (የእግዚአብሔር ቃል ትንቢትንና አገልግሎትን የመለኪያ ጠፍራችን ወይም ሚዛናችን ነው) ።
- መልእክቱ በቀጥታም ሆነ በተዘዋዋሪ መንገድ ኢየሱስን በጉባኤው ውስጥ ያከብራል/ያሳላል ወይ? (ዮሐ 15፤26-27፤ 16፤14)።
- መልእክቱ ወቅታዊነት [Relevancy] አለው ወይ? ይህም ባጠቃላይ እግዚአ ብሔር ሰውን ለማዳን ያለውን አቅድና ዓላማ እንዲሁም ለዚያች ቤተክርስ

ቲያን በተለይ ያለውን አቅድና ዓላማ ያስፋፋል ወይ? ወይም በወቅቱ በአገ ርና በቤተክርስቲያን ውስጥ ላለው ችግር ወይም መልካም አገልግሎት አስተዋጽኦ ያደርጋል ወይ? ብለን ራሳችንን መጠየቅ ይኖርብናል። እንደሚ ታወቀው አንዳንድ ሰዎች ለራሳቸው ክብርን ለማምጣት ሲሉ ወይም ደግሞ እንዲፈሩ ስለሚፈልጉ ያለውንና የሚታወቀውን እውነታ በትንቢት መልክ ያቀርባሉ። ምንም እንኳን መልእክቱ ቀጥተኛ የሆነን ጉዳት ባያመጣም ዞሮ ዞሮ ከእግዚአብሔር ያልሆነን መልእክት በማቅረባቸው ዋሽተዋልና ኃጢአትን ሰርተዋል (ኤር 23፤16-18)። ሌሎቹ ደግሞ ወገናዊነትን ማሳየት እነርሱን የሚደግፉአቸውንና የሚያሞጋግሱአቸውን በመምረጥ «በትንቢት» ያረሰሩሰዋቸዋል። ይህ ዓይነቱ መልእክት ከግነጽ ይልቅ መከፋፈልን በመ ፍጠር የመንፈስን ኅብረትና አንድነት ስለሚያደፈርስ አደገኛ ነው (ይህንን ስል ከእግዚአብሔር የሆነ መልእክት ለግለሰቦች መምጣት የለበትም ማለቴ እንዳልሆነ አንባቢው ሊረዳልኝ አፈልጋለሁ። እንደውም እግዚአብሔር የአገልጋዮቹን ሥልጣንና ኃላፊነት ለማጽናት፣ ለግበረታታት፣ ለመምከር፣ ለማስጠንቀቅ ወዘተ. መልእክት በጉባኤ ወይም በተበረቱ መሐል ይሰጣል፤ ዘዳግ 18፤20፤ ኤርም 28፤1-17ሐዋ 13፤1-3፤ 1ጢሞ 1፤18፤ 4፤14 ፊል 2፤3፤ 1ቆሮ 14፤3)።

- መልእክቱን ያቀረበው ሰው ሕይወትና አገልግሎት በቤተክርስቲያኑዋ ዘንድ (ወይም ደግሞ ከሌላ ቦታ የመጣ ከሆነ ከሚሳተፍበት ቤተክርስቲያን ዘንድ) ጥሩ የሕይወት ምስክርነት አለው ወይ? (ዘዳግ 13፤1-5፤ ኤርም 23፤14፤ 29፤21-23)።
- የቤተክርስቲያኒቱዋ ነቢያት ከዚያም መሪዎች መልእክቱን መርምረው ለይ ተውታል ወይም ይለዪታል ወይ? (ነቢያት ራሳቸው ቢሆኑ በቤተክርስቲያን መሪዎች ሊገመገሙ ይገባቸዋል፤ 1ቆሮ 14፤29)።
- በመጨረሻም ትንቢቱ መፈጸሙንና አለመፈጸሙን የመከታተል ኃላፊነት አለብን (ዘዳግ 18፤20-22)።

ከላይ የተጠቀሰውን መመሪያ ባለመከተል መልእክትን ሳይመረምሩና ሳይፈትኑ በመቀበል በሃሰት ትንቢት የቆሰሉትን ሰዎች ቤታቸው ይቁጠረው። በሌላው አንጻር ደግሞ መቼም ቅዠት ተፈርቶ ሳይተኛ አይታደርም እንዲሉ

የሰሀተት አመራርን ፈርተን የመንፈስ ቅዱስን ሥራ ልናዳፍንና በተለይ ደግሞ የትንቢትን አገልግሎት ልንንቅ አይገባንም (ሮሜ 12፥6፤ 1ቆሮ 12፥10፤ 14፥1, 4-5)። ስለሆነም በመንፈስ ቅዱስ ላይ ተደግፈንና በቃሉ ተሞልተን ካገለገልን ከሰሀተት አመራር ሁሉ ሊጠብቀንና በድል መንሳቱ ሊያዘረን ፍጹም የታመነ አምላክ ነው። ኢየሱስ ክርስቶስ በዮሐ 10፥27-30 ባለው ክፍል ላይ ሲናገር «በጎቼ ድምጼን ይሰማሉ እኔም አውቃቸዋለሁ ይከተሉኝማል» ካለ በኋላ በመቀጠልም «ከእኔም ማንም አይነጥቃቸውም። የሰጠኝ አብ ከሁሉ ይበልጣል፥ ከአባቴም እጅ ሊነጥቃቸው ማንም አይችልም» ብሎ ስለ ነገረን በቃሉ ላይ ታላቅ የሆነ እምነት አለን።

ሁለተኛ ተሰሎንቄ

የጳውሎስን የመጀመሪያውን የተሰሎንቄ መልእክት ያነበቡ አንዳንድ ሰዎች መልእክቱን በትክክል ባለመረዳታቸው ምክንያት የተነሳ አንዳንዶች ከመካከላቸው በመነሳት «የጳውሎስ መልእክት ሲተረጎም ይህንን ይመስላል፥ ይላል መንፈስ ቅዱስ...» በማለት ጳውሎስ የጌታ ቀን መጥቶአል ወይም ደግሞ ደርሶአል እንዳለ አድርገው በመተርጎማቸው ጉባኤውን አናወጡት (2፥1-2)።[102] ስለዚህም ሐዋርያው ሲናገር «ነገር ግን፥ ወንድሞች ሆይ፥ ስለ ጌታችን ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ መምጣትና ወደ እርሱ ስለ መሰብሰባችን፥ በመንፈስ ወይም በቃል ወይም ከእኛ እንደሚመጣ በመልእክት — የጌታ ቀን ደርሶአል ብላችሁ፥ ከአእምሮአችሁ ቶሎ እንዳትናወጡ እንዳትደነግጡም እንለምናችሁአለን።» በማለት አረጋጋቸው።

ይህንን የሰሀተት ትንቢት የሰሙ አንዳንዶቹም እንግዲህ የጌታ ቀን ደርሶአል በማለት ሥራ እንኳን መሥራት በማቆማቸው በሌሎች ላይ ሸክም ሆኑ (1፥3-10)። ጳውሎስም ሲናገር «ከሀዲቱ አስቀድሞ ሳይመጣና የአመፅ ሰው

[102] ፌ፥ ጎደሰ ኢምፓወሪንግ ፕሬዘንስ፤ 74።

አርሱም የጥፋት ልጅ ሳይገለጥ»፥ የጌታ ቀን አይደርስም በማለት ሳይናወጡ ነገር ግን ጊዜውንና ወቅቱን እየመረመሩ፥ ሥራም እየሠሩ እንዲጠብቁ አሳሰባቸው። በተጨማሪም ጌታ ከሥልጣኑ መላእክት ጋር ከሰማይ በእሳት ነበልባል በሚገለጥበት ጊዜ መከራን እንደ አነርሱ ለተቀበሉ አረፍትን ብድራት አድርጎ እንደሚመልስ፣ መከራን ባመጡባቸው ሰዎች ላይ ደግሞ መከራን እንደሚፈርድና የጥፋት ልጅ የሆነውን ይህንን የአመፅ ሰው ከአፉ በሚወጣው መንፈስ እንደሚያጠፋው በመንገር በእንዴት ዓይነት ሁኔታ የጌታን ዳግም መምጣት መጠባበቅ እንደሚገባቸው ይመክራል (1፥5-8፤ 2፥1-2, 8፤ 3፥6-15)።

ስለዚህም ጌታ አምላክ በመንፈስ ቅዱስ ኃይል በሃሳትንና እምነትን በአነርሱ በማፍራት ስመጪሻው ቀን ብቁ አድርጎ እንዲጠበቃቸው የዘወትር ጸሎቱ እንደሆነ ይናገራል። ነገር ግን መንፈስም በአነርሱ ውስጥ የሚሠራው ማለትም የሚቀድሳቸውና የሚለውጣቸው አነርሱ ፈቃደኛ ሆነው ሲገኙ ብቻ ነው (1፥11-12፤ 2፥13-15)። በመጨረሻም በመንፈስ እንዲቀደሱና እውነትንም በማመን እንዲድኑ እግዚአብሔር ጠርቶአቸዋልና በቃልም ሆነ በመልእክቱ ከርሱ የሰሙትንና የተማሩትን እውነት ጸንቶ በመቆም መያዝ አለባቸው።

«ያን መንፈስም፣ በዚያው ጸድቀን በክርስቶስ ሕይወት ተሰፋ ወራሾች እንድንሆን፣ በመድኀኒታችን በኢየሱስ ክርስቶስ በእኛ ላይ አትረፍርፎ አፈሰሰው። ቃሉ የታመነ ነው።»

ቲቶ 3፥7-8

17

መንፈስ ቅዱስ በመጋቢነት መልእክቶች ውስጥ

አንደኛ ጢሞቴዎስ

ጸውሎስ ወደ መቄዶንያ

በተሻገረ ጊዜ በኤፌሶን ተነስቶ የነበረውን የስህተት ትምህርት እንዲያስቆምና እንዲታወም ጢሞቴዎስን እዛ ትቶት ሄደ (1፥3-4)። በዚህ ክፍል ውስጥ እንደ ምንመለከተው ደግሞ የጢሞቴዎስ የአገልግሎት ጥሪ የተረጋገጠለትና የጸናለት በሽማግሌዎች እጅ መጫን ብቻ ሳይሆን ከመንፈስ ቅዱስ በሆነ ትንቢት ጭምር ነበር (1፥18)። ሐዋርያውም ይህንን ትንቢት እያስታወሰው በመንፈስ ቅዱስ

በመደገፍ መልካም ጦርነትን እንዲዋጋ ያበረታታዋል (4፥14)። ከ «መልካሙ ጦርነት» አንዱ በቤተክርስቲያኑ ተነስቶ የነበረውን የስህተት ትምህርት መቋቋም ነው። በቤተክርስቲያኑ የተነሱት እነዚህም መናፍቃውያን ሕሊናቸውንና በእግዚአብሔር ላይ ያላቸውን እምነት በመጣል ከእውነተኛው የወንጌል ትምህርት ለቀው ወጡ (ሰቱ) (1፥19-20)።

4፥1-2

በዚህ ክፍል ጳውሎስ በመንፈስ ቅዱስ ተመርቶ ስለ ሃሰተኛ አስተማሪዎቹ ትንቢት ይናገራል። እንደሚታወቀው ሁሉ ስለዚች ቤተክርስቲያን ትንቢትን ሲናገር ይሄ ሁለተኛው ጊዜ ነው። በሐዋርያት ምዕራፍ ሀያ ላይ እንደምናየው የኤፌሶንን ቤተክርስቲያን መሪዎች አስጠርቶ «ከሄድሁ በኋላ ለመንጋው የማይራሩ ጨካኞች ተኩላዎች እንዲገቡባችሁ፥ ደቀ መዛሙርትንም ወደ ኋላቸው ይሰቡ ዘንድ ጠማማ ነገርን የሚናገሩ ሰዎች በመካከላችሁ እንዲነሱ እኔ አውቃለሁ።» በማለት ትንቢት ነግሮአቸው ነበር (ሐዋ 20፥29-30)።

በዚህ ክፍል ደግሞ እነዚህ አስተማሪዎች በአጋንንት መንፈስ በመመራት ሃሰተኛ ትንቢትና ትምህርት እንደሚያስተምሩ ይተነብያል። እነዚህ መናፍቃውያን በእግዚአብሔር የተገለጠውንና በእምነት የሚያድነውን የክርስቶስ ኢየሱስን ጸጋ በማንቋሸሽ በሥራ መጽደቅን ያስተምራሉ፥ በሚያስቱ መናፍስትም መልእክትን ይናገራሉ። የስህተት ትምህርቱም ይዘት ውሸት የሞላበት፥ ሃይማኖትን የካደ፥ መጋባትን የሚከለክልና ሰዎች ከመብል እንዲርቁ በማዘዝ ራሳቸውን እንዲጎዱ የሚያደርግ ነው። ስለዚህም የእግዚአብሔር ሕዝብ እንደ ዚህ ያለውን ከሚያስቱ መናፍስት የሚመጣን መልእክትና ትምህርት በመፈተንና በመለየት ማጋለጥ ይኖርበታል (1ቆሮ 12፥10፤ 14፥29-32)።

ሁለተኛ ጢሞቴዎስ

4፥14 ፤ 2ጢሞ 2፥1-7

ከላይ እንደተመለከትነው ጢሞቴዎስ ወደ አገልግሎት ሲገባ ከሽማግሌዎች እጅ መጫን ጋር አብሮ የጸጋ ስጦታዎች ተሰጥቶት ነበር። ስለዚህም

ጕዳይ አስመልክቶ ጳውሎስ ለጢሞቴዎስ ሲነግረው — «እሳት እንደሚያቀጣጥል ሰው እጅቼን በመጫኔ በአንተ ያለውን የእግዚአብሔርን ስጦታ እንድታነሳሳ አሳ ስብሃለሁ» (2ጢሞ 1፥6) በማለት ወጣቱን ወንጌላዊ ያበረታታዋል። ጢሞቴዎስ በመንፈስ ቅዱስ የጸጋ ኃይል የታጠቀ ቢሆን የሃሰተኛ አስተማሪዎችን ትምህርት ለማስቆም የተጠራ ወጣት አገልጋይ ነበር።

ከዚህ ክፍል እንደምንመለከተው የመንፈስ ቅዱስ ስጦታ እንደሚዳፈ ነው ሁሉ ይቀጣጠልማል (1፥6፤1ተሰሎ 5፥19)። የሚዳፈነውም ስጦታዎቹን በመ ናቅና ችል በማለት ሲሆን፤ የሚቀጣጠለው ደግሞ ስጦታዎቹን አዘውትሮ በመያዝ የተሰጠውን የወንጌል ባላደራነት በመወጣት ነው። በተለይ ደግሞ ጢሞቴዎስ ተቃዋሚዎቹን ሳይፈራ በተሰጠው የጸጋ ስጦታ ኃይል የእውነትን ቃል ማስተማ ርና ሃሰተኞቹን መገሰጽ ነበረበት። ከዚህ የምንማረው ነገር — 1ኛ. እግዚአብ ሔር የኃይልና ራስን የመግዛት መንፈስ እንጂ የፍርሃት መንፈስን አንዳልሰጠን፤ 2ኛ. እውነትን በመያዝ ሐሰተኛ አስተማሪዎችንና ትምህርታቸውን ማጋለጥ እን ዳለብን፤ 3ኛ. አስፈላጊም ከሆነ እስከ ሞት ድረስ ታምነን መልካሙን ገድል መጋደል ነው።

1፥14

ሐዋርያው ለጢሞቴዎስ በክርስቶስ ባለ እምነትና ፍቅር ለማካኸት መልካሙን አደራ በእኛ ውስጥ በሚኖረው በመንፈስ ቅዱስ እንዲጠብቅ ይመክ ረዋል። ይህም «መልካም አደራ» የክርስቶስ ወንጌል ነው (ቁ 11-12)። መል ካሙንም አደራ ሊየሱስ ክርስቶስ ለጳውሎስ በመንፈስ ቅዱስ እስከ መጨረሻው እንደሚጠብቅለት ሁሉ፥ ለጢሞቴዎስም እንዲሁ ያደርግለታል። መንፈስ ቅዱስም አገልጋዮቹን ኃይል እያስታጠቀ፥ እየለወጠና እየመራ አገልግሎታቸውን በታማኝነት እንዲወጡት ያደርጋል። ከዚህ በፊት እንዳየነው ሊየሱስ ክርስቶስ ወደ አባቱ ከማረጉ በፊት ደቀመዛሙርቱ ኃይልን ሳይቀበሉ ከኢየሩሳሌም እንዳ ይወጡ ነግሮአቸው ነበር። ምክንያቱም ወንጌልን በሰው ኃይልና ጥበብ መሰበክ ስለማይቻል ነው (ሉቃ 24፥49፤ ሐዋ 1፥4)። በርግጥም ከለ መንፈስ ቅዱስ ኃይ ል፥ ድጋፍና ጥበቃ ማንም አገልጋይ ቢሆን መልካም ገድልን ተጋድያለሁ ሩጫው ንም ጨርሻለሁ ለማለት ፈጽሞ አይችልም።

በዚህ ክፍል ደግሞ በመጨረሻው ቀን የሚያስጨንቅ ዘመን እንደሚ መጣ ይናገራል። ሰዎች ፈሪሐ እግዚአብሔር ስለ ሌላቸው በአመጸኝነት በእግ ዚአብሔር ቤት ውስጥ ይመላለሳሉ። በእውቀትና በእምነት ደካማ የሆኑትን ሰዎች እየፈለጉ አመጸኝነታቸውን ያስፋፋሉ። እነዚህ ሐሰተኞች ከውጪ ሲያ ዩአቸው የአምልኮ መልክ ያላቸው ይመስላሉ። የፈርዖን አስማተኞችና ጠን ቋዮች የነበሩት ኢያኔስና ኢያንበሬስ በፈርዖን ፊት አስማት በማድረግ ሙሴን እንደተቃወሙት ሁሉ፥ እነዚህም ሃሰተኞች እውነትንና የእውነትን አገልጋዮች ይቃወማሉ (ዘጸ 7፥11-12, 22፤ 8፥7)።[103]

በዚህ ክፍል እንደምናየው እግዚአብሔርን መምሰል ሦስት ነገሮችን ይጠይቃል — 1ኛ. እውነትን መረዳት 2ኛ. እግዚአብሔርን ማወቅና ማመን 3ኛ. እንደ እርሱ ፈቃድ መመላለስ (የቅድስና ሕይወት) ነው። እነዚህ ሐሰተኛ አስተማሪዎች ግን ቤተክርስቲያን ይሄዳሉ ነገር ግን በዚህ ዓለም ተድላ የተታለ ሉና የተተበተቡ ስለሆኑ እንደቃሉ (በትእዛዙ) አይኖሩም። በትእዛዙም ስለማ ይሄዱ እግዚአብሔርን አያውቁትም። ስለማያውቁትም በርሱ ላይ የተመረኮዘ እምነት የላቸውም። እምነትም ስለሌላቸው ሊለውጥ፥ ሊቀድስና እውነትን ሊገልጥ ለሚችለው ለመንፈስ ቅዱስ ራሳቸውን አልሰጡም።

ስለዚህም ምንም እንኳን የአምልኮ መልክ ቢኖራቸውም (ቤተክርስቲ ያን ይሄዱ እንጂ) ሊለውጥ የሚችለውን የእግዚአብሔርን ኃይል የካዱ ናቸው። ኃይሉንም ስለካዱ በአመጸኝነት ሥራቸው በመቀጠል የእግዚአብሔርን እውነትና አገልጋዮች ይቃወማሉ። በመጨረሻም በኃጢአትና በአመጸኝነት ሥራ በእግዚአ ብሔር ቤት የሚመላለስ ሁሉ ሊቀድስና ሊለውጥ የሚቻለውን መንፈስ ቅዱስን የሚቃወም ስለሆነ የእግዚአብሔርን ኃይል የካደ ነው።

103

የኢያኔስና የኢያንበሬስ ስም በብሉይ ኪዳን መጻሕፍት ውስጥ አልተጠቀሰም። ነገር ግን በአይሁዳው ያኑ ሥነጽሑፍ [ታርገም] ውስጥ የፈርዖን አስማተኞችና ጠንቋዮች መሆናቸው ተጠቅሶአል። አንዲ ሁም ደግሞ ፐሲኒና ኢፖሲየስ የተባሉት የአሕዛብ የጥንት ጸሐፍት ይህኑ ጠቅሰውታል። ኦሪገን የተባለውም የክርስቲያን ጸሐፊ እንዲሁ ስማቸውን ጠቅሶአል። ዎልተር ሎከ፥ ኢ ክሪቲካል ኢን

3፥16

የእግዚአብሔር ሰው ፍጹምና ለበጎ ሥራ ሁሉ የተዘጋጀ ይሆን ዘንድ የእግዚአብሔር እስትንፋስ ወይም መንፈስ ያለበት መጽሐፍ በጣም ጠቃሚ ነው። የእግዚአብሔር ቃል ከቶ በሰው ፈቃድ አልመጣም ዳሩ ግን ቅዱሳን ሰዎች በእግዚአብሔር ተልከው በመንፈስ ቅዱስ በመነዳት ተናገሩት (2ጴጥ 1፥21)። የእግዚአብሔርም እስትንፋስ ስለሆነ ዘላለማዊ ነው፥ ሕያው ነው፥ እውነት ነው [Absolute Truth]፥ አይለወጥም፥ አያረጅም፥ ስህተትም የለበትም። ሲናገረንም በኃይልና በሥልጣን ስለሚናገር ለትምህርት፥ ለተግሳጽ፥ ልብንም ለማቅናትና በጽድቅም ላለው ምክር ይጠቅማል።

ወደ ቲቶ

3፥5-8

በዚህ ክፍል ደግሞ ጳውሎስ ለቲቶ በጻፈው መልእክቱ ላይ አማኞች ለበጎ ሥራ የተዘጋጀንና በቅድስና ሕይወት የምንመላለስ መሆን እንደሚገባን ይናገራል። ቀድሞ ኃጢአተኞች በነበርን ጊዜ በአመፀኝነት እንደምንመላለሰው ዓይነት ኑሮ ልንኖር እንደማይገባን ይመክረናል (3፥1-3)። ድሮ የማናስተውል፥ የማንታዘዝ፥ የምንስት፥ ለልዩ ልዩ ተድላ የምንገዛ፥ በክፋትና በምቀኝነት የምንኖር፥ የምንጣላና እርስ በርሳችን የምንጠላላ ነበርን። አሁን ግን እግዚአብሔር በአዲስ ልደት በሚሆን መታጠብና በመንፈስ ቅዱስ መታደስ ስለ አዳነን የምንኖረው ኑሮ የቅድስና ኑሮ መሆን ይገባዋል (ቈ 4-6፤ ኤፌ 5፥26)። እግዚአብሔር በምሕረቱ ቸር ስለሆነ በኢየሱስ ክርስቶስ በኩል ኃጢአታችንን አጥቦ ለአዲስ ልደት በማብቃት አደሰን [Regeneration and Renewal]።

ይህ መታጠብና መታደስ የተከናወነው በመንፈስ ቅዱስ አማካኝነት ነው። በጸጋው ጸድቀን በዘላለም ሕይወት ተስፋ ወራሾች እንድንሆን እግዚአብሔር በመድኃኒታችን በኢየሱስ በኩል በእኛ ላይ መንፈሱን አትረፍርፎ አፈሰሰው (ቈ 6-7)። በትንቢተ ሕዝቅኤል ላይ እግዚአብሔር ሕዝቡን እንደሚያጥብ፥ እንደሚያጠራ ከዚያም አዲስን ልብ እንደሚሰጥ ይናገራል (36፥25-27)። ይህን ትንቢት በኢየሱስ ክርስቶስ ሞትና ትንሣኤ ተፈጽሞአል። በቆሮንቶስም መልእክት ላይ በጌታ ኢየሱስ ስም በአምላካችን መንፈስ እንደ ታጥብን፥ እንደ ተቀደስንና እንደ ጸደቅን ይናገራል (1ቆሮ 6፥11)።

በተጨማሪም በዚህ ክፍል ውስጥ ሥላሴ (ምስቱም አካላት) በማዳን ተግባር ውስጥ የተሳተፈውን መለኮታዊ ሚና እንመለከታለን — ኢየሱስ የሰውን ሥጋ ለብሶ ሰው ሆኖ በመምጣት በሞቱ አዳነን፤ ይህም የአብ ፍቅርና ቸርነት ስለሆነ መንፈስ ቅዱስን በኢየሱስ በኩል አትረፍርፎ አፈሰሰው፤ መንፈስ ቅዱስ ደግሞ ይህንን ፍቅር በሕይወታችን እውን አደረገልን (ሐዋ 2፥33፤ ዮሐ 1፥16፤ 3፥34፤ 14፥20፤ ኢዩ 2፥28)።

ድ ኢክሰጀቲክል ኮሜንተሪ ኦን ዘ ፓስቶራል ኢፒስትልስ (ኒውዮርክ፥ ሃርፐር ስብራይዝርስ ሳንስ፥ 1924) 107።

«ይህ በጌታ በመጀመሪያ የተነገረ ነበርና፥ የሰሙትም ለእኛ አጸኑት፥ እግዚአብሔርም እንደ ፈቃዱ በምልክትና በድንቅ ነገር በልዩ ልዩ ተአምራትም መንፈስ ቅዱስንም በማከፋፈል አብሮ መሰከረለት።»

ዕብራውያን 2፤3-4

18

መንፈስ ቅዱስና የዕብራውያን ሰዎች

የዕብራውያን ጸሐፊ ከሰማነው፥

የእግዚአብሔር ልጅ ይዞት ከመጣው የወንጌል እውነት ፈቀቅ እንዳንል ያሳሰበ ናል። ይህንንም ወንጌልን ከሙሴ ሕግ ጋር በማነጻጸር በመላእክት የተነገረው ቃል[104] ቅጣትን ከመጣ «እኛስ እንዲህ ያለውን ታላቅ መዳን ቸል ብንለው እን

104

«በመላእክት የተነገረው ቃል» የሚለው አባባል በሲና ተራራ እግዚአብሔር ለሙሴ ሕግን ሲሰጠው መላእክትም ተሸኘው ነበር ብለው አይሁዳውያኑ ያምናሉ። ሙሴ ራሱ በዘዳግም ምዕራፍ ሰላሳ

ዴት እናመልጣለን?» በማለት የወንጌሉን ታላቅነት ያሳየናል። ይህም ወንጌል በመጀመሪያ በጌታ በራሱ የተነገረ ሲሆን ከዚያም የሰሙት ማለትም ሐዋርያት እንደመሰከሩት ይገልጻል (2፤1-4)። ወደ ላይ ከፍ ብለን በምዕራፍ አንድ ላይ ስንመለከት የእግዚአብሔር ልጅ ከመላእክት ሁሉ በላይ መሆኑን ይገልጻል። ከዚያም በመቀጠል ልጁ ከመላእክት በላይ ከሆነ በመላእክት መከከለኛነት በሲና ከተሰጠው ሕግ ይልቅ በልጁ የተሰጠው ወንጌል እጅግ የላቀ እንደሆነ ይመሰክራል (ዘዳ 33፤2)።

እግዚአብሔርም ይህንን ታላቅ ደህንነት የያዘውንና በልጁ የመጣውን ወንጌል መንፈስ ቅዱስን በማደልና ድንቅና ተአምራት በመሥራት መሰከረ። ግለትም መንፈስ ቅዱስ አብሮ ከወንጌል ጋር ሰለ ተሰጠ አገልጋዮቹ ድንቅና ተአምራት በማድረግ ታሉን አጸኑት። ስለሆነም ልጁ ይዞ የመጣውን፥ በመንፈስ ቅዱስ የታደለውንና የመጨረሻው የእግዚአብሔር መገለጥ የሆነውን ይህንን ታላቅ ደህንነት የጣለ ሰው የዘላለም ሕይወትን የጣለ በመሆኑ እጅግ ታላቅ የሆነ ቅጣት ይጠብቀዋል።

3፤7-11

የዕብራውያን ጸሐፊ በዚህ ምዕራፍ ደግሞ ኢየሱስንና ሙሴን ያነጻጽራ ቸዋል — ሙሴ በእግዚአብሔር ቤት ሁሉ እንደ ሎሌ የታመነ ነበር፥ ኢየሱስ ግን እንደ ልጅ በቤቱ የታመነ ነው። ስለዚህም ኢየሱስ የበላይ ነው ማለት ነው። የበላይም ከሆነ ደግሞ ከሙሴም ሕግ የበላይ ነው (ቁ 1-6)። ስለዚህም በክርስቶስ ያገኘነውን፥ የምንደፍርበትና የምንመካበትን የደህንነት ተስፋ አጽንተን ብንጠብቅ ቤቱ ነን በማለት በእምነታችን ጸንተን እንድንቆም ያበረታታናል።

ሦስት ቁጥር ሁለት ላይ «እግዚአብሔር ከሲና መጣ፥ በሴይርም ተገለጠ፤ ከፋራን ተራራ አበራላቸው፥ ከአእላፋትም ቅዱሳኑ መጣ፤ በስተ ቀኙም የእሳት ሕግ ነበረላቸው።» በማለት ሕጉ ሲሰጥ መላ እክትም አብረው እንደ ነበሩ ጽፏልል። ጳውሎስም በገላትያ 3፤19 ላይ ይህኑ ሃሳብ ጠቅሶታል። እስጢፋኖስም በሐዋርያት ሥራ ላይ «በመላእክት ሥርዓት ሕግን ተቀብላችሁ አልጠበቃችሁትም» በማለት የእስራኤልን መሪዎች ይወቅሳቸዋል (ሐዋ 7፤53)። በሁለቱ ኪዳናት መካከል የተጻፉትም የቀኖና መጻሕፍት እንዲሁ የመላእክትን መገኘት ጽፈዋል። እንግዲህ ማወቅ የሚገባን ነገር ቢኖር ሕጉን የሰጠው እግዚአብሔር ሲሆን ሕጉም ሲሰጥ መላእክት እግዚአብሔርን በማጀብ አብረውት ነበሩ እንጂ በሕጉና በእግዚአብሔር መካከል ያግዳሉ ማለት አይደለም።
ብሩስ፥ *ዘ ኤፒስትል ቶ ዘ ሂብሩስ* (ግራንድ ራፒድስ፥ ውልያም ኤርድመንስ፤ 1990) 66-67።

በመቀጠልም በምድረበዳ ይኳዙ የነበሩት ይከተላቸው የነበረውን መንፈስ ቅዱስ በአመፃቸው ምክንያት በማስመረራቸው እርሱም ተመልሶ ጠላት ሆና ቸው። በዚህም ምክንያት ወደ ተዘጋጀላቸው ዕረፍት ማስትም የከነዓን ምድር አልገቡም። ዛሬም እንዲሁ የኢየሱስን ድምጽ ከቃሉ የሰማንና ደህንነታችንን የተቀበልን ሁሉ፣ መንፈስ ቅዱስ የሚናገረንን ማስጠንቀቂያ ስምተን ለርሱ በመገ ዛትና ለቃሉ ታዛዥ በመሆን ወደ እግዚአብሔር ዕረፍት ስመግባት መትጋት አለ ብን። ወይም በሌላ አነጋገር ከርሱ የሰማነውንና በመንፈስ ቅዱሱ የተመስከረለ ትን እውነት እስከ መጨረሻው ድረስ አጥብቀን መያዝ ይገባናል (ዘጸ 17፡7፤ ዘኁ 20፡2-13፤ 14፡22-23፤ መዝ 94፡8-11፤ ዘዳ 8፡2)።

እዚህ ላይ ማወቅ የሚገባን ነገር ቢኖር አሁን ወደ እግዚአብሔር ዕረ ፍት ገና አልገባንም ማለት አይደለም። ኢየሱስን አዳኙ አድርጎ የተቀበለ ሁሉ ወደ እግዚአብሔር ዕረፍት ገብቶአል (4፡8-10)። ቢሆንም ቅሉ ይህን አሁን የቀመስነውን የእግዚአብሔር ዕረፍት ሙሉ ለሙሉ የምናገኘውና የምንደሰትበት ጌታ ዳግም ሲመጣ ወይም ደግሞ እኛ ወደ ለርሱ ስንሄድ ነው (ከዓለም፣ ከሥጋ ና ከሰይጣን ፈተና ነጻ ሆነን)። ስለዚህም ደህንነታችን እግዚአብሔር ያዘጋ ጀልን ዕረፍት በመሆኑ እርሱ በሰባተኛው ቀን እንዳረፈ እንዲሁ እኛም በልጁ በኩል ባገኘነው ዕረፍት ዘና ብለን በነፃነት እንኖራለን።

10፡15-31

ኢየሱስ ሊቀ ካህናችንና መሥዋዕት በመሆን ራሱን በዘላለም መንፈስ ስለባቱ መሥዋዕት አድርጎ አቀረበ (9፡14)። ስለ ኃጢአታችንም ሲል ራሱን መሥዋዕት አድርጎ በማቅረብ ከቀደሰን በኋላ በለባቱ ቀኝ በመቀመጥ የዘላለም ፍጹማን አድርጎናል (10፡12-14)። ይህንን የእግዚአብሔርን የማዳን እቅድ በተ መለከተ መንፈስ ቅዱስ በነቢዩ በኤርምያስ ውስጥ በመሆን ለስቀድሞ መስክሮ ታል (10፡15-16፤ ኤር 31፡31-34)። በመሆኑም ኢየሱስ በሞቱ ምክንያት በመረ ቀልን በአዲስና በሕያው መንገድ ወደ አብ በድፍረት እንገባለን። ስለዚህም ይህንን ታላቅ ተስፋ እስከ መጨረሻው ድረስ አጥብቀን መያዝ ይኖርብናል።

የሙሴን ሕግ የናቀ ሰው ሁለት ወይም ሦስት ሰዎች ቢመስክሩበት ያለ ርሕራሄ እንደሚሞተው ሁሉ፣ የመጨረሻውን የእግዚአብሔር መገለጥ ይዞ የመ

ጣውን የእግዚአብሔርን ልጅ የረገጠ፣ ያንንም የተቀደሰበትን የኪዳኑን ደም እንደ ርኩስ ነገር የቆጠረና የጸጋውንም መንፈስ ያከፋፋ በፍርድ ቀን የሚበስ ቅጣት እንደሚቀበል ያስጠነቅቃል (ቁ 26-31)። ይህ ዓይነቱ አባባል በማቴዎስ ምዕራፍ አሥራ ሁለት ላይ የተመለከትነውን መንፈስ ቅዱስን መሳደብን ይመስ ላል። ሁለቱን እንድ የሚያደርጋቸው ኢየሱስ ይዞት የመጣውን የደህንነት ወንጌል አለመቀበል ነው (በማቴዎስ ምዕራፍ አሥራ ሁለት ላይ የተመለከትነው መንፈስ ቅዱስን በመቃወም ሲሆን፣ በዚህ ክፍል ደግሞ ወደ ሕግ ሥራ በመዘር ነው)።